

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΑΠΡΙΛΗΣ-ΜΑΗΣ-ΙΟΥΝΗΣ 2021, ΑΡ. ΦΥΛ. 557, € 1,50

ΟΙ ΠΟΛΑΚΗΣ-ΣΥΡΙΖΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΟΙ ΒΑΘΥΤΕΡΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΕΜΒΟΛΙΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

- Πῶτα δὲ δημοκρατικὴ ἀμυνα ἀπέναντι στὸν ἀντιεμβολιαστικὸ φασισμό
- Ναι στὸν υποχρεωτικὸ ἐμβολιασμὸ στους υγειονομικοὺς καὶ ὅπου ἀλλοῦ χρειάζεται ἀνάλογα μετὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς πανδημίας, παράλληλα μετὰ καμπάνιες βαθιάς ἐκπαιδευμένης ἐπιστημονικῆς διαφώτισης
- Ὁχι στὴν ἐγκληματικὴ κατάργηση τῶν μέτρων κατὰ τῆς διάδοσης τοῦ ἰού-αυστηρὸς ἐλέγχος σε μάσκες-ἀποστάσεις σε ἐσωτερικοὺς χώρους- ὄχι συνωστισμοὶ ἀκόμα καὶ σε ἐξωτερικοὺς χώρους

Η πρόσφατη, γεμάτη ψέματα καμπάνια του εκλεκτού του Τσίπρα, Πολάκη, εναντίον των εμβολίων, και η κάλυψη του από το ΣΥΡΙΖΑ, είναι το μεγαλύτερο μέχρι τώρα πλήγμα στην εμβολιαστική προσπάθεια. Αυτό γιατί για πρώτη φορά ο αντιεμβολιαστικός μεσαίωνας στέφεται με το κύρος ενός μεγάλου κόμματος εξουσίας, δηλαδή βγαίνει από το περιθώριο και τη χλεύη και μπαίνει στο κέντρο της πολιτικής ζωής και συζήτησης της χώρας σαν μια τάχα καθωσπρέπει επιστημονική άποψη.

Το να κάνει ένα στέλεχος του δεύτερου μεγαλύτερου κόμματος στη χώρα ανοιχτή και παρατεταμένη αντιεμβολιαστική καμπάνια είναι κιόλας ένα μεγάλο σκάνδαλο, πόσο μάλλον όταν δε μιλάμε για ένα τυχαίο στέλεχος, αλλά για τον πρώην

αναπληρωτή Υπουργό Υγείας αυτού του κόμματος που συμβαίνει να είναι και γιατρός. Όμως το ότι το κόμμα του, το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα στη χώρα και η πριν δύο χρόνια κυβέρνηση, πρακτικά τον καλύπτει, ως ηγετικό στέλε-

χος και ως νόμιμη εσωκομματική άποψη αν και μόλις πρόσφατα και κάτω από την γενική κατακραυγή διαχωρίστηκε υποκριτικά σαν πλειοψηφική γραμμή, θα έπρεπε να είναι αυτή τη στιγμή το μεγαλύτερο σκάνδαλο και να συζητιέται όλη την ώρα. Μάλιστα πρόκειται όχι για τον μοναδικό, αλλά για τον δεύτερο (!) στη σειρά υπουργό της προηγούμενης κυβέρνησης που κάνει ανοιχτό αντιεμβολιαστικό αγώνα, μετά το Νίκο Μαυραγάνη που διέτελεσε Υφυπουργός Υποδομών και Μεταφορών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ το 2016-2019, πράγμα που

έχει περάσει τελείως στα ψιλά των ειδήσεων (<https://www.thetoc.gr/politiki/best-of-internet/koronoiois-psekasmenos-proin-ufupourgos-ton-anel-kataggellei-ta-embolia-exallos-o-giatros-sto-panel/>)! Αντί για μέγιστο σκάνδαλο, το ζήτημα έκλεισε σε δυο μέρες με κύρια ευθύνη της μητσοτακικής ΝΔ που δέχτηκε σαν ειλικρινείς τις ψευδοδικαιολογίες του ΣΥΡΙΖΑ.

Ένα κόμμα που πραγματικά θα είχε γραμμή άμυνας στην πανδημία, που αληθινά θα ανησυχούσε για τον αντιεμβολιασμό και θα του είχε κηρύξει τον πολιτικό και επιστημονικό

πόλεμο, όχι μόνο δε θα άφηνε στη θέση του αυτό το στέλεχος, αλλά θα το είχε διαγράψει αστραπιαία και θα το είχε καταδικάσει στη μεγαλύτερη πολιτική περιφρόνηση και απομόνωση, τέτοια που να του αφήνει πια περιθώριο πολιτικής ύπαρξης μόνο στη φασιστική αντιεμβολιαστική ακροδεξιά όπου ανήκει, δίπλα στον Τράγκα, τη Ραχήλ Μακρή, τον Καζάκη, τον Κασιδιάρη και τον υπόλοιπο ναζιστικό υπόκοσμο. Κι αυτό, όχι μόνο για να εξαλείψει τη ζημιά που κάνει αυτό

Συνέχεια στη σελ. 10

ΓΙΑ ΤΟΝ ΙΜΠΡΑΜ ΟΝΣΟΥΝΟΓΛΟΥ

Είναι μια πελώρια απώλεια για την τουρκική εθνική μειονότητα και μια ακόμα μεγαλύτερη για ολόκληρη τη χώρα και ειδικά για την πραγματική αριστερά της ο θάνατος του Ιμπράμ Ονσούνογλου στις 4 του Μάη.

Άρθρο στη σελ. 23

ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ:

- ΡΙΧΝΕΙ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

- ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

ΑΠΛΗΡΩΤΕΣ ΥΠΕΡΩΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΟΚΤΑΩΡΟΥ ΚΥΡΙΩΣ ΣΤΙΣ ΜΙΚΡΟΜΕΣΑΙΕΣ

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΙΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΕΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙ ΤΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ

(δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 09/06/2021)

Συνέχεια στη σελ. 2

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Αφίσα της ΟΑΚΚΕ για την πανδημία, σ. 3,
- Η γιορτή της παγκόσμιας εργατικής τάξης είναι την Πρωτομαγιά και όχι στις 4 του Μάη, σ. 4
- Όχι στο σαμποτάζ του μετρώ Θεσσαλονίκης με το πρόσχημα των αρχαίων, σ. 8
- Η απαγωγή στο Μινσκ, σ. 24

Με αφορμή την τελευταία Ισραηλο-Παλαιστινιακή σύρραξη

Το τοπικό και παγκόσμιο δίπολο που συνθλίβει τα δύο έθνη και θρέφει τον αντισημιτισμό
Πως γίνεται και το Ισραήλ δίνει τόσο πολύτιμα όπλα στους πιο θανάσιμους εχθρούς του σ 12-18

ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ: -ΡΙΧΝΕΙ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ -ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Το εργασιακό που κατέβασε ο Μητσοτάκης έχει δυο στόχους: Ο ένας είναι πρακτικός οικονομικός και συνίσταται στο να στηρίξει το κεφάλαιο, κυρίως το μικρομεσαίο χαμηλής οργανικής σύνθεσης και υψηλής έντασης εργασίας, όχι επιτρέποντας του να επενδύσει, αλλά αφαιρώντας κι άλλη ζωή από το ξεζουμισμένο προλεταριάτο. Περισσότερο από το χαμήλωμα του μέσου μισθού με τις απλήρωτες υπερωρίες το νέο σύστημα επειδή στη συντριπτικά μεγαλύτερη περιοχή εφαρμογής του, δηλαδή στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις δεν θα συνοδεύεται από την ηλεκτρονική κάρτα καταγραφής του ωραρίου, θα διευρύνει την καταστρατήγηση του 8ωρου που ήδη κυριαρχεί στις πολύ μικρές.

Ο δεύτερος στόχος του νομοσχεδίου είναι να αποδυναμώσει τα πρωτοβάθμια σωματεία, που χαρακτηριστικά τα καταργεί ουσιαστικά στις επιχειρήσεις μέχρι 80 άτομα, ενώ πρακτικά τους αφαιρεί το δικαίωμα της απεργίας. Αυτό το θέλει για να παραδώσει τα δευτεροβάθμια και τα τριτοβάθμια σωματεία που στηρίζονται στα πρωτοβάθμια, και τελικά την ίδια τη ΓΣΕΕ, στους σοσιαλφασίστες του φευτοΚΚΕ.

Αυτές οι εκμεταλλευτικές και αντιδημοκρατικές προθέσεις δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από μερικά θετικά μέτρα του νομοσχεδίου που αφορούν τη δυνατότητα χρήσης της ψηφιακής κάρτας εργασίας σε μεγάλες επιχειρήσεις, τις ατομικές οικογενειακού τύπου διευκολύνσεις ή τις διατάξεις ενάντια στην παρενόχληση στους χώρους δουλειάς, και έχουν μάλλον σα στόχο να καθυστερήσουν τα ευρωπαϊκά συνδικάτα εν όψει της νέας επιθετικής του σοσιαλφασισμού ενάντια στη ΓΣΕΕ.

Για τη νομοθέτηση των απλήρωτων υπερωριών και τη δυνατότητα αποσάθρωσης του οχτώωρου στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις

Αυτό που κάνει τώρα η κυβέρνηση Μητσοτάκη για το ωράριο υπήρχε σε λιγότερο επιθετική μορφή σε νόμους για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας που ψήφισαν διαδοχικά ΝΔ - ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ από το 1990 με τελευταίο το νόμο της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ το 2017 που αφορούσε την οργάνωση του χρόνου εργασίας των νοσοκομειακών γιατρών. Αυτοί οι νόμοι έσπασαν στην πράξη το οκτώωρο και καθιέρωναν τις απλήρωτες υπερωρίες αρκεί να συμφωνούσε σε αυτό το αντίστοιχο σωματείο. Τώρα αυτή η συμφωνία δεν χρειάζεται και αυτό έχει διπλή χρησιμότητα για την εργοδοσία. Από τη μια κάθε εργαζόμενος μένει μόνος του απέναντι στην εργοδοσία και πρακτικά υποχρεώνεται να αντέξει για πολλές συνεχόμενες μέρες ή και εβδομάδες ή και μήνες εννιάωρη και δεκάωρη εργασία με αντάλλαγμα αυτή να του μειωθεί αργότερα, δηλαδή μετά την υπερεξάντληση του και πάνω απ όλα χωρίς ποτέ να πληρωθεί σαν υπερωρία αυτή η εξάντληση.

Με αυτή τη ρύθμιση μια εργοδοσία γλυτώνει την πρόσληψη έκτακτου προσωπικού που θα έπρεπε να περάσει από τη πολυδάπανη διαδικασία εκπαίδευσης και προσαρμογής στα ειδικά καθήκοντά του. Από την άλλη όπως θα δούμε στο δεύτερο σκέλος του νόμου το σχετικό με τα συνδικαλιστικά δικαιώματα η παράκαμψη του σωματείου σε αυτή τη ρύθμιση δίνει κυρίως στα πρωτοβάθμια σωματεία ένα ακόμα μεγάλο πλήγμα μαζί με τα άλλα (λιγότερη ή μη προστασία συνδικαλιστών, απεργοσπασία κλπ). Αλλά το μεγάλο πρόβλημα δεν βρίσκεται στο πως θα λειτουργήσει ο νόμος αυτός εκεί όπου υποχρεωτικά θα χρησιμοποιηθεί η ηλεκτρονική κάρτα καταγραφής του ωραρίου, δηλαδή στις μεγάλες επιχειρήσεις, αλλά στο πως θα λειτουργήσει στις μικρές και μεσαίες όπου τουλάχιστον για ένα

απροσδιόριστο διάστημα δεν θα χρησιμοποιηθεί. Εννοούμε ότι στις μεγάλες εταιρίες, θα υπάρχει το κλέψιμο των υπερωριών και η υπερεξάντληση των εργαζομένων για μεγάλα διαστήματα, αλλά εφόσον όλα θα γράφονται στην ψηφιακή κάρτα κάποια στιγμή θα υπάρχει μια ελάχιστη μερική αναπλήρωση των δυνάμεων τους όταν θα έρχεται η ώρα του «κοντού» ωραρίου. Όχι τυχαία πάντως ο ΣΕΒ, δηλαδή το μεγάλο κεφάλαιο, δεν βλέπει θετικά αυτή τη ρύθμιση γιατί πιστεύει ότι με την ψηφιακή κάρτα θα επιβαρυνθούν τα διοικητικά έξοδα για τον έλεγχο κυρίως της ώρας αποχώρησης των εργαζομένων. Όμως όπου δεν υπάρχει χρήση της ψηφιακής κάρτας, δηλαδή στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις, θα έχουμε μια άγρια γιορτή της εργοδοσίας, γιατί θα έχουμε για πρώτη φορά μια εντελώς ανεξέλεγκτη κατάσταση όχι μόνο για τις υπερωρίες αλλά και για το ίδιο το 8ωρο για την πλειοψηφία των εργαζομένων που δουλεύουν κυρίως στις μικρές και μεσαίες εταιρείες για τις οποίες προορίζεται αυτό το μέτρο, ιδιαίτερα μάλιστα για τις πιο εποχιακές.

Χωρίς λοιπόν ψηφιακή κάρτα, που όχι τυχαία καθόλου δεν τη θέλουν οι σοσιαλφασίστες, καμιά κρατική αρχή δεν θα μπορεί να ελέγχει το πραγματικό ωράριο του κάθε εργαζομένου, από την ώρα μάλιστα που οι υπερωρίες θα κανονίζονται εντελώς ατομικά χωρίς καμιά παρέμβαση του συνδικάτου, τόσο μάλλον που στο νόμο προβλέπεται ότι θα ισχύει και σπαστό ωράριο για τη μερική απασχόληση!!! Εδώ φαίνεται πόσο σημαντικό πράγμα είναι να υπάρχει πρωτοβάθμιο σωματείο και πόσο αντεργατική είναι η διάταξη που κατάργησε το δικαίωμα του να επεμβαίνει στη διευθέτηση του χρόνου εργασίας. Ήδη βλέπουμε τι γίνεται με τις απλήρωτες υπερωρίες και το σπάσιμο του 8ωρου στις γενικά ανέλεγκτες από τις επιθεωρήσεις εργασίας μικρές και πολύ μικρές επιχειρήσεις καθώς και σε μερικούς σχετικά πιο «εξωτερικούς» τομείς των μεγάλων επιχειρήσεων (δηλαδή τους τομείς που δουλεύουν με εξωτερικά εργολαβικά συνεργεία όπως καθαριότητα, μεταφορές, συντήρηση κλπ). Εκεί το εργοδοτικό εργολαβικό όργιο είναι απεριόριστο καθώς σε αυτές τις επιχειρήσεις δεν υπάρχει σωματείο στο χώρο δουλειάς παρά κλαδικά που ως τα σήμερα, είτε πασοκικά, είτε κυρίως κνίτικα, ένα πράγμα ξέρουν να κάνουν καλά από πολιτική και ιδεολογική πεποίθηση, να αφήνουν τους εργαζόμενους εντελώς στο έλεος των αφεντικών. Είναι σίγουρο λοιπόν κάτω από τις συνθήκες ενός περίπλοκου συστήματος υπερωριών που θα συμψηφίζονται με άλλες χωρίς ηλεκτρονική καταγραφή και κατοχύρωση, ότι όχι μόνο οι απλήρωτες υπερωρίες θα συνεχίσουν αλλά και το 8ωρο θα γίνει εντελώς ρευστό και ανεξέλεγκτο. Εννοείται εκείνη η εργοδοσία που θα οργιάζει σε βάρος των εργαζομένων της θα είναι αυτή που θα πλεονεκτεί και θα εκτοπίζει κάθε άλλη που δεν θα μπαίνει στην οικονομία της μαύρης, δηλαδή της απλήρωτης εργασίας.

Η κυβέρνηση παρουσιάζει αυτή την κλεψιά της υγείας και του μισθού των εργαζομένων, δηλαδή αυτή την αύξηση της υπεραξίας που

θα αποσπά το κεφάλαιο, σαν μια μέθοδο για την παραγωγική ανάπτυξη της βυθισμένης στην αποεπένδυση χώρας μας.

Γενικά στον καπιταλισμό συμβαίνει το εξής: κάθε μορφή απόλυτης μείωσης του μισθού, μπορεί μόνο προσωρινά να οδηγήσει σε μια αύξηση της συσσώρευσης του παραγωγικού κεφάλαιου, οπότε και των επενδύσεων, γιατί σύντομα η ίδια αυτή συσσώρευση θα φέρει αναγκαστικά αύξηση των μισθών καθώς ο πιο μεγάλος όγκος κεφαλαίων θα έρθουν να επενδυθούν γιατί θα εξασφαλίζουν περισσότερα κέρδη λόγω πτώσης του μέσου μισθού, οπότε θα ζητάνε περισσότερα χέρια εργασίας, οπότε οι μισθοί θα αρχίσουν να αυξάνονται. Όμως αυτή η μέθοδος αύξησης της υπεραξίας και του κέρδους φθείρει και αχρηστεύει ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής δύναμης που εκμεταλλεύεται το κεφάλαιο, πράγμα που μακροπρόθεσμα του κοστίζει και σε κερδοφορία και σε πολιτικά ασφαλή κυριαρχία. Για αυτό το λόγο το σύγχρονο πιο ανεπτυγμένο κεφάλαιο αποφεύγει αυτή τη μέθοδο αύξησης της υπεραξίας, που λέγεται απόλυτη υπεραξία, αποφεύγει δηλαδή την απόλυτη μείωση του μισθού, και στηρίζει τα κέρδη και τη συσσώρευση του κυρίως στην αύξηση της σχετικής υπεραξίας, δηλαδή στην ακόμα μεγαλύτερη αύξηση του ποσοστού εκμετάλλευσης του εργάτη μέσω της μεγαλύτερης εκμηχάνισης της παραγωγής. Αυτό μπορεί κανείς εύκολα να το διαπιστώσει και στη χώρα μας όπου τα μεγαλύτερα κέρδη ανά εργαζόμενο καταγράφονται σήμερα στις λίγες πολύ σύγχρονες βιομηχανίες, όπως πχ στα διυλιστήρια, παρόλο που οι μέσες αμοιβές είναι εκεί αρκετά μεγαλύτερες από τη μέση βιομηχανική. Αυτός είναι και ένας λόγος που το ευλύγιστο ωράριο, ειδικά αυτό χωρίς κάρτα θα βοηθήσει πολλαπλάσια το πιο παραγωγικά καθυστερημένο και γι αυτό πιο εξουθενωτικό για τους εργαζόμενους κεφάλαιο που στηρίζεται στην απόλυτη υπεραξία.

Στην πραγματικότητα όμως στη σημερινή Ελλάδα **ούτε η μία ούτε η άλλη μορφή απόσπασης της υπεραξίας, δηλαδή ούτε η απόλυτη, ούτε η σχετική δεν μπορούν να οδηγήσουν σε ουσιαστική αύξηση της συσσώρευσης του παραγωγικού κεφάλαιου**, δηλαδή σε βιομηχανικές επενδύσεις οπότε και σε μια σχετική αύξηση ή σταθεροποίηση του μεροκάματου, γιατί απλά αυτές οι επενδύσεις με 100 τρόπους (περιβαλλοντικούς, αρχαιολογικούς, διοικητικούς, φορολογικούς, δικαστικής καθυστέρησης) εμποδίζονται από τους ρωσόφιλους όλων των κυβερνήσεων και ήλων των κοινοβουλευτικών αντιπολιτεύσεων. Τέτοιες επενδύσεις επιτρέπονται βασικά στα ρωσοκινέζικα μονοπώλια, σε μερικούς ντόπιους υποτακτικούς τους κρατικούς ολιγάρχες και σε μερικά φιλικά τους δυτικά μονοπώλια, τα οποία, όλα τους ρίχνουν το βάρος τους κυρίως σε στρατηγικά δίκτυα σαν τα ενεργειακά, τα τηλεπικοινωνιακά, τα συγκοινωνιακά (αεροδρόμια) κλπ.

Όμως επειδή η Ρωσία και η Κίνα θέλουν η χώρα μας να βρίσκεται οπωσδήποτε μέσα στην Ευρώπη και στο ΝΑΤΟ ώστε να τη χρησιμοποιούν κυρίως σαν διπλωματική αλλά και σαν οικονομική βάση, πρέπει να της επιτρέπουν να κρατάει ένα στοιχειωδώς ευρωπαϊκό επίπεδο διαβίωσης του πληθυσμού της, οπότε και μια στοιχειωδώς ανεπτυγμένη, ευρωπαϊκού τύπου παραγωγική βάση. Το μόνο όριο που βάζουν στα ντόπια τσιράκια τους είναι αυτή η βάση να μη δημιουργεί μια οικονομικά και πολιτικά ισχυρή ντόπια αστική

τάξη, όπως είναι η μεγάλη βιομηχανική, αλλά ούτε και μια πολυάριθμη και συγκεντρωμένη βιομηχανική εργατική τάξη. Αυτό το τελευταίο δεν το θέλουν οι νεοαποικιοκράτες ακόμα και αν το επενδεδυμένο βιομηχανικό κεφάλαιο είναι κινέζικης και ρώσικης ιδιοκτησίας. Γι αυτό τον καθαρά πολιτικό λόγο η τόσο βιομηχανική Κίνα δεν στήνει μια δικιά της μεταποιητική βιομηχανία στην Ελλάδα με τα τόσο χαμηλά μεροκάματα, παρόλο που συμβαίνει να βρίσκεται τόσο κοντά στα ευρωπαϊκά κέντρα. Δεν θέλει δηλαδή να φτιάξει ένα ελληνικό προλεταριάτο που εκτός από τη σκληρή ταξική θα αντιστέκεται και στην εθνική κινέζικη καταπίεση, οπότε θα γίνεται πολιτικά επικίνδυνο πόσο μάλλον που ιστορικά, αντίθετα

Συνέχεια στη σελ. 6

**ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ
ΟΑΚΚΕ**
www.oakke.gr
e-mail: info@oakke.gr

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματα ή τις επιταγές τους στη δ/ση Χαλκοκονδύλη 35, Αθήνα, ΤΚ 10432, ή στο όνομα Κώστας Κούτελος, ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα
Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις μπορείτε να χρησιμοποιείτε το λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα:
IBAN ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: GR 72011016000000 16076496229

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΑΦΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ -17/05/2021**ΣΥΡΙΖΑ-ΨΕΥΤΟΚΚΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ μαζί με ακροδεξιά και εκκλησία
ΥΠΟΝΟΜΕΥΣΑΝ ΤΗΝ ΑΜΥΝΑ ΣΤΗΝ
ΠΑΝΔΗΜΙΑ ΓΙΑ ΝΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΝ
ΤΟΥΡΙΣΜΟ-ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ****Μητσοτάκης-Χρυσοχοϊδης εφάρμοσαν τη γραμμή της ψευτοαριστεράς**

Η άμυνα στην πανδημία είναι μια μάχη όχι μόνο για την υγεία αλλά και για το ψωμί του λαού. Το τελευταίο εξαρτάται στη χώρα μας, επειδή είναι η πιο αποβιομηχανοποιημένη της ΕΕ, ιδιαίτερα από τον τόσο ευαίσθητο στις πανδημίες τουρισμό. Κι όμως κατάφερε να γίνει σήμερα η χειρότερη του τουριστικού Νότου της ΕΕ. Το αποτέλεσμα είναι ένα πελώριο πλήγμα για τους εργαζόμενους και την οικονομία γενικότερα. Επικεφαλής αυτού του πλήγματος είναι η ψευτοαριστερά και κρατικός εφαρμοστής της γραμμής της η καραμανλική, φιλοσυριζική κυβερνητική φράξια Μητσοτάκη-Χρυσοχοϊδης. Η βασική άμυνα στην πανδημία είναι ο εμβολιασμός, αλλά όσο δεν έχει εμβολιαστεί ακόμα η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού η κύρια άμυνα είναι το σταμάτημα της διάδοσης του ιού. Οι ηγεσίες της ψευτοαριστεράς έχουν κάνει τα πάντα για να αποτύχουν και τα δύο, αλλά πιο πολύ το δεύτερο. Έτσι:

- Υπονόμευσαν τα ατομικά μέτρα προστασίας

Με σύνθημα “όχι στην ατομική ευθύνη” καλλιέργησαν στο λαό την ιδέα ότι η αντιμετώπιση της πανδημίας είναι μόνο δουλειά του κράτους, ενώ δουλειά των πολιτών είναι τάχα μόνο να ζητάνε μέτρα από το κράτος και όχι να αμύνονται οι ίδιοι. Μόνο η λαϊκή παν-κινητοποίηση, που οι ψευτοαριστεροί απεχθάνονται, μπορεί να εξασφαλίσει τη γενική τήρηση των μέτρων.

- Κατάργησαν τη διαφωτιστική καμπάνια για τα μέτρα προστασίας στα ΜΜΕ

Μετά τις καταγγελίες των ψευτοαριστερών ότι τάχα η καμπάνια ενημέρωσης για τα μέτρα στα ΜΜΕ αποτελεί δωροδοκία τους, ο Μητσοτάκης, υπονομεύοντας την ίδια του την κυβέρνηση, κατάργησε κάθε διαφωτιστική καμπάνια αφήνοντας εντελώς ανεμπόδιστους τους ακροδεξιούς και “αριστερούς” υπονομευτές.

- Πάλεψαν για να καταργήσουν κάθε κρατικό έλεγχο τήρησης των μέτρων

Αυτό το πέτυχαν μετά τις προβοκάτσιες πολιτικής ευθύνης Χρυσοχοϊδης, όπως ήταν ο αστυνομικός ξυλοδαρμός του νεολαίου στη Νέα Σμύρνη, με δικής τους πολιτικής ευθύνης απαντήσεις όπως ήταν το χουλιγκάνικο σπάσιμο της Νέας Σμύρνης. Σε αυτό πάτησε ο Μητσοτάκης για να αποσύρει την αστυνομία από τον έλεγχο των μέτρων στο όνομα της “κοινωνικής ειρήνης”. Η πραγματική αριστερά δεν ζητούσε ποτέ κανενός είδους αστυνομική απόσυρση, αλλά εκδημοκρατισμό της αστυνομίας. Όμως η ψευτοαριστερά δεν έχει ζητήσει ποτέ, ούτε καν για πρόσχημα, την εκκαθάριση της ελληνικής αστυνομίας από τους ισχυρούς χρυσαυγίτικους πυρήνες της.

- Υπονομεύουν όπως μπορούν το κίνημα εμβολιασμού

Φουσκώνουν με κουτοπόνηρες διφορούμενες δηλώσεις και με τρομοκρατικούς τίτλους στις εφημερίδες τους κάθε αστήριχτη καχυποψία ή στατιστικά ασήμαντο κίνδυνο για τα εμβόλια. Δεν κάνανε ποτέ καμπάνιες που να καλούν το λαό να μην ακούει τον αντι-επιστημονικό μεσαίωνα και να εμβολιαστεί μαζικά, χωρίς ποτέ ο Μητσοτάκης να τους κατηγορήσει γι' αυτό.

- Ενθάρρυναν το αίσχος των κορονοπάρτι των πιο αδιάφορων για το λαό ατομικιστών

Μπήκαν μπροστά για να προστατέψουν τα πάρτι στις πλατείες στο όνομα της αντιαστυνομικής πάλης ακόμα και στο τελευταίο μεγάλο φούντωμα της πανδημίας, ενώ οργάνωσαν την πρώτη κορωνοπλατεία της “ατομιστικής αντίστασης” της νεολαίας μετά το πρώτο μεγάλο λοκντάουν στην Αγ. Παρασκευή (ΑΝΤΑΡΣΥΑ με πολιτική στήριξη ΣΥΡΙΖΑ).

- Κάλυψαν τις συμφωνίες της κυβέρνησης Μητσοτάκη με την εκκλησιαστική ηγεσία για να είναι οι εκκλησίες οι μόνοι κλειστοί χώροι με μαζική προσέλευση κοινού

Χαρακτηριστικά ο ΣΥΡΙΖΑ απαίτησε να γίνει υπουργός υγείας μια λοιμωξιολόγος που υποστηρίζει ότι ο ιός δεν μεταδίδεται με τη θεία κοινωνία (Λινού) ενώ όλοι τους με επικεφαλής την κυβέρνηση φρόντισαν και μια δεύτερη λοιμωξιολόγος με τις ίδιες αντιλήψεις (Γιαμαρέλλου) να παραμείνει στην ειδική επιτροπή για την πανδημία.

Καλή άμυνα στον ιό θα ήταν ένα σχετικά σύντομο αλλά αποφασιστικό κλείσιμο για 1-2 μήνες, και μετά άνοιγμα με ατομικά μέτρα, πολλά τεστ, καλούς ελέγχους στα σύνορα, μεθοδική ιχνηλάτηση και καραντίνα όσων λίγων κρουσμάτων εμφανίζονταν. Το ατέλειωτο και βασανιστικό ελληνικό κλείσιμο προκλήθηκε κυρίως από τη βρώμικη ψευτοαριστερή γραμμή της απειθαρχίας, που τη θέλανε επειδή σημαίνει παρατεταμένο οικονομικό πλήγμα.

**ΒΟΥΛΙΑΖΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ ΣΥΝΕΙΔΗΤΑ ΓΙΑ ΝΑ
ΤΗΝ ΚΑΝΟΥΝ ΑΠΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ ΚΑΙ
ΚΙΝΕΖΩΝ ΦΑΣΙΣΤΩΝ**

Στόχος των Τσίπρα-Κουτσούμπα-Μητσοτάκη είναι να οδηγήσουν τη χώρα σε μια νέα χρεωκοπία, να ολοκληρώσουν την αποβιομηχανοποίηση της και να τη μετατρέψουν σε μια αποικία των νεοχιτλερικών ιμπεριαλιστών της Ρωσίας και της Κίνας, που τη θέλουν για βάση τους μέσα στην ΕΕ. Γι αυτό οι ντόπιοι Κουίσλιγκς παραδίδουν σιωπηρά τη ραχοκοκαλιά της χώρας μας (λιμάνια, δίκτυα ηλεκτρισμού και φυσικού αερίου, τουριστική γη) στους ρωσοκινέζους μονοπωλιστές και τα νέα κρατικοολιγαρχικά τσιράκια τους (Σαββίδηδες, Κοκκάληδες, Μπόμπολες, Γερμανούς, Μυτιληναίους, Κοπελούζους κλπ) ενώ τσακίζουν κάθε μεγάλη επένδυση, κυρίως βιομηχανική που οι ανατολικοί δεν ελέγχουν. Κάτω από αυτές τις συνθήκες ο μόνος δρόμος που τους μένει για να κρατάνε την εξουσία είναι να συντρίβουν για λογαριασμό όλης της αστικής τάξης το εργατικό μεροκάματο.

Έτσι ο μεν Μητσοτάκης σαν επίσημος εκπρόσωπος του κεφάλαιου αναλαμβάνει να φέρνει τα νομοσχέδια που επιβάλλουν την κατάσταση γαλέρας για τους εργαζόμενους και στις μεγάλες εταιρίες, εκτός από τις μικρές, ενώ η ψευτοαριστερά, σαν δήθεν εκπρόσωπος των εργατών, αναλαμβάνει να εξουδετερώνει τις αντιστάσεις τους διαλύοντας μαζί με την εργοδοσία κάθε δημοκρατικό και ταξικό συνδικαλισμό ιδίως τα πρωτοβάθμια συνδικάτα. Βασικός όρος για να σηκώσει μισθολογικά το κεφάλι η εργατική τάξη είναι να πάρει στα χέρια την πρωτοβάθμια ταξική και δημοκρατική οργάνωσή της και ταυτόχρονα να εμποδίσει την αποβιομηχανοποίηση και γενικότερα την παραγωγική υποβάθμιση της χώρας.

Σας καλούμε να εμβολιαστείτε οπωσδήποτε με όλα τα εγκεκριμένα εμβόλια

Να τηρείτε τα ατομικά μέτρα προστασίας, ιδιαίτερα σε κλειστούς χώρους

Να κάνετε καμπάνια για την ανάγκη όλων των παραπάνω στο χώρο δουλειάς και στον κοινωνικό σας κύκλο.

Ανακοίνωση της ΟΑΚΚΕ για την Πρωτομαγιά του 2021

Η γιορτή της παγκόσμιας εργατικής τάξης είναι την Πρωτομαγιά και όχι στις 4 του Μάη

Η θεσμοθετημένη πια μεταφορά της είναι δεμένη κυρίως με την ταξική προδοσία του σοσιαλφασισμού

Να γιορτάζουμε στη χώρα μας την Πρωτομαγιά σημαίνει να ξεσκεπάσουμε πρώτα από όλα αυτούς που μιλάνε στο όνομα της εργατικής τάξης και έχουνε κάνει κουρέλι εδώ και χρόνια αυτό που είναι το πιο βαθύ στην ύπαρξή της, το διεθνές της χαρακτήρα, το γεγονός δηλαδή ότι όλοι οι εργάτες είναι σε τελική ανάλυση αδέρφια όποια εθνικότητα και να έχουν.

Αυτό σημαίνει ότι πχ ένας έλληνας εργάτης και ένας τούρκος εργάτης δεν έχουν κανένα λόγο να ξεσηκώνονται ο καθένας από τους εθνικιστές της χώρας του για να μισήσει ή και να σφάζει τον άλλον, και ότι είναι στην ταξική τους φύση να κατανοήσουν τελικά ποιος είναι ο ντόπιος και κυρίως ο κοινός παγκόσμιος εχθρός της τάξης τους και σαν αδέρφια να ενωθούν για να τον συντρίψουν και σαν αδέρφια μαζί να απελευθερωθούν από αυτόν και ο καθένας από τη δική του αστική τάξη. Επειδή ξέρουν από πείρα ή διαισθάνονται παρά τις προδοσίες αυτήν την αλήθεια οι εργάτες όλου του κόσμου επιμένουν να φυλάνε μια μέρα του χρόνου, την ίδια πάντα, την 1η του Μάη την επέτειο της ματωμένης πρωτομαγιάς του Σικάγου του 1886, για να στέλνουν όλοι μαζί, ταυτόχρονα, με οποιονδήποτε τρόπο μπορούν ανάλογα με τις συνθήκες, έναν χαρακτηρισμό ή μια στην άλλη και μια υπόσχεση για έναν κοινό παγκόσμιο στη φύση του ταξικό απελευθερωτικό αγώνα.

Όχι απλά αντιδιεθμιστές αλλά πρωτοστάτες στην εθνοφασιστική επιθετικότητα

Ασφαλώς όσοι κατεβαίνουν στις πρωτομαγιάς με εργατικές σημαίες σε κάθε πόλη της γης δεν είναι σωμένοι και καλά ταξικοί οπότε και διεθμιστές εργάτες. Αντίθετα το μισό τελευταίο αιώνα μετά την πτώση των δυο μεγάλων προλεταριακών επαναστατικών κάστρων της γης, εκείνων της ΕΣΣΔ και της Λαϊκής Κίνας και τη μετατροπή αυτών των χωρών σε κέντρα της παγκόσμιας αντεπανάστασης και μάλιστα του φασισμού και του αντεργατισμού, τίποτα δεν είναι πιο συνηθισμένο από το να σηκώνουν κόκκινες πρωτομαγιάτικες σημαίες, και μάλιστα σαν ηγέτες του προλεταριάτου κάθε χώρας, οι προδότες-πράκτορες αυτών των δύο μαύρων κέντρων. Παρόλα αυτά ανάμεσα σε αυτούς υπάρχει στον κόσμο ένα ακραίο είδος προδότη, ένα είδος που δεν κρατάει καν τα προσχήματα και με θράσος και δίκως τσίπα ποδοπατεί τη διεθμιστική καρδιά της εργατικής τάξης και ορίζει στη χώρα του το γιορτασμό της εργατικής πρωτομαγιάς όχι την 1η του Μάη μαζί με τα αδέρφια του σε όλη τη γη αλλά μian άλλη μέρα, πχ στις 2 στις 3 στις 4 ή ακόμα παραπέρα, ανάλογα με το που πέφτει μια κινούμενη τοπική και μάλιστα θρησκευτική γιορτή και το αντίστοιχο εθνικό έθιμο. Πρόκειται για τον έλληνα προδότη της εργατικής τάξης, ο οποίος διακρίνεται συνήθως για το στόμφο με τον οποίο αυτοχειροκροτείται σαν «ταξικός», επαναστάτης και πάνω απ όλα σαν κομμουνιστής. Αυτός ο υποκριτής, που τον ονομάζουμε σοσιαλφασίστα, επειδή πολλοί εργάτες που τον ακολουθούν δεν κατανοούν γιατί το προλεταριάτο πρέπει να βάζει τα ύψιστα στρατηγικά του συμφέροντα κάτω από τις όποιες εθνικές του συνήθειες, έθιμα κλπ, κάνει την απάτη να τους

καθησυχάζει λέγοντας ότι τιμά και την ίδια την 1η του Μάη καθώς καταθέτει εκείνη τη μέρα στεφάνια στους παλιούς ταξικούς ήρωες και μάρτυρες. Βέβαια αυτές τις τελετές τις κάνει μόνο ένας στενός κομματικός μηχανισμός ουσιαστικά μακριά από τις πλατειές μάζες και την εργατική τάξη, ενώ το ίδιο το προδοτικό κόμμα καλεί επίσημα την εργατική τάξη με αφίσες, με πρωτοσέλιδα στον τύπο του, και με προκηρύξεις να συγκεντρωθεί μαζί, να διαδηλώσει μόνο τη μέρα της δικιάς του, της εθνικής του Πρωτομαγιάς, που την έχει κλωτσήσει χρονικά σαν άδειο τενεκεδάκι μακριά από την παγκόσμια μέρα της.

Οι προδότες αυτοί έχουν βέβαια φροντίσει εδώ και πολύ καιρό, για να κάνουν πιο δύσκολα κατανοητό το έγκλημά τους στους ταξικούς εργάτες, να δώσουν για το διεθμισμό τη φτηνή και στην ουσία διαστρεβλωμένη εικόνα ότι αυτός συνίσταται στο να πολεμάει κάθε εθνικό προλεταριάτο τη δική του αστική τάξη και τα υπόλοιπα στον κόσμο να το βοηθάνε σ αυτό, ιδίως όταν στη δοσμένη χώρα ξεσπάει μια επανάσταση. Αλλά διεθμισμός είναι κάτι άλλο πιο βαθύ που έρχεται πιο καθαρά στην επιφάνεια σε εποχές σαν τη σημερινή, όπου εξαιτίας της διεθνούς αφθονίας των ταξικών προδοτών, πολύ δύσκολα μπορούν να ξεσπάσουν προλεταριακές επαναστάσεις. Διεθμισμός λοιπόν είναι να συμπεριφέρεται κάθε εργατική τάξη σύμφωνα με τα παγκόσμια συμφέροντα της τάξης, πράγμα που σημαίνει τουλάχιστον ότι το προλεταριάτο κάθε χώρας επ ουδενί και σε καμιά περίοδο, είτε αυτή είναι επαναστατική είτε όχι, δεν ακολουθεί τις επιθετικές ενέρονιες της δικής του αστικής τάξης ενάντια σε άλλες χώρες και λαούς, ιδιαίτερα μάλιστα δεν ακολουθεί αλλά καταγγέλλει με δύναμη τις συμμαχίες της με τους μεγαλύτερους κοινούς εχθρούς των προλεταρίων όλου του κόσμου που είναι οι ιμπεριαλιστές και μάλιστα οι χειρότεροι από αυτούς, οι ιμπεριαλιστές χιτλερικού τύπου.

Ακόμα περισσότερο και από την κινούμενη πρωτομαγιά τους οι έλληνες προδότες του προλεταριάτου βρίσκονται ανάμεσα στους πιο υποδειγματικούς στο είδος τους σε όλο τον κόσμο για τον απόλυτο αντιδιεθμισμό τους. Γιατί όχι μόνο έχουν συμμετάσχει σε κάθε έγκλημα της αστικής τους τάξης ενάντια στους γειτονικούς της λαούς αλλά έχουν πρωτοστατήσει σε αυτό. Έτσι ενωμένοι και με ενθουσιασμό μόνοι αυτοί στη δημοκρατική Ενωμένη Ευρώπη χειροκροτούσαν τους γενοκτόνους τσένικ του Κάρατζις στα 1993 και είναι ακόμα περήφανοι γι αυτό, ιδιαίτερα οι πιο «ταξικοί», οι πιο «μαρξιστές λενινιστές», ακόμα και αυτοί που παρά τριχα θα ήταν οι πιο «μασοίκοι» αν δεν υπήρχαν οι πραγματικοί μασοίκοι να τους ξεσκεπάσουν. Όλοι αυτοί μαζί τρία χρόνια πριν από την υποστήριξή τους στους σέρβους γενοκτόνους είχαν πάρει το βάπτισμα της φασιστικής επιθετικότητας όταν από κοι-

νού όχι απλά με την αστική τους τάξη αλλά και με τους χειρότερους ακροδεξιούς και ναζί της χώρας τους εμπόδισαν την πιο μικρή γειτονική τους χώρα, τη νεαρή Δημοκρατία της Μακεδονίας να γίνει δεκτή στην Ενωμένη Ευρώπη, απαιτώντας από αυτή προηγούμενα να παραιτηθεί από το όνομά και πιο πολύ από την εθνικότητά των κατοίκων της. Αλλά και πιο πριν, εδώ και πολλές δεκαετίες και ως σήμερα αυτοί είναι ενωμένοι με τα πιο επιθετικά κομμάτια της ελληνικής αστικής τάξης πρόθυμοι να αντλήσουν από την ιστορικά ανεξάντλητη δεξαμενή του αντιποικισμού και να οξύνουν τις εντάσεις με τη γειτονική χώρα ώστε να δυναμώσουν τις πιο αντιδραστικές πλευρές της άρχουσας τάξης της, να τη φέρουν σε σύγκρουση με την Ευρώπη και τελικά να τη ρίξουν στα νύχια του νεοναζιστικού Άξονα Ρωσίας και Κίνας. Το χειρότερο είναι ότι υπηρετώντας στον ένα ή στον άλλον βαθμό αυτόν τον Άξονα, ειδικά την πούτινική Ρωσία οι πιο «ταξικοί αγωνιστές» της πρωτομαγιάς-κλωτσοσκουφι **βρίσκονται εδώ και χρόνια επικεφαλής όλης της αστικής τάξης** στο να διαπράττουν το μεγαλύτερο τους έγκλημα ενάντια στους λαούς όλου του κόσμου: το να υποδουλώσουν απόλυτα τη χώρα μας στον Άξονα αυτό για να τη μετατρέψουν ολόκληρη σε ένα διπλωματικό εργαλείο και σε μια οικονομική βάση για τη διάσπαση και τη διάλυση από τα μέσα της ΕΕ καθώς και για την άνοδο και διπλωματική ενίσχυση φασιστικών δικτατοριών, φιλικών προς τον Άξονα, σε όλες τις τριτοκοσμικές χώρες του μεσογειακού Νότου και της Μέσης Ανατολής.

Όχι απλά επιθετικοί αλλά και για λογαριασμό του νεοχιτλερισμού καταπιεστές της χώρας τους και συμποταριστές της παραγωγής της

Αλλά μια χώρα που συμπεριφέρεται επιθετικά απέναντι σε άλλες και μάλιστα υπηρετώντας μια κτηνώδη φασιστική υπερδύναμη σαν τη Ρωσία δεν μπορεί να είναι ούτε ελεύθερη, ούτε στοιχειωδώς να ευημερεί. Γιατί η Ρωσία δεν μπορεί να διατηρεί σαν υπηρέτη μια ως πριν λίγες δεκαετίες βιομηχανικά ανεπτυγμένη χώρα σαν την Ελλάδα αν σταδιακά δεν φροντίσει μέσα από τις φιλικές της δυνάμεις στο εσωτερικό της να καταστρέψει τη βιομηχανία της, ιδιαίτερα τη βαριά, να υπονομεύσει την έρευνα και τη γενικότερη ανάπτυξη της και τελικά να ανεβάσει στην πολιτική και οικονομική της εξουσία, ό,τι υπάρχει το πιο υποτακτικό της, το πιο αρπακτικό και το πιο παρασιτικό. Όλα αυτά τα καθήκοντα τα διεκπεραιώνουν υπομονετικά εδώ και 40 χρόνια μια χούφτα πρακτόρων της πρώην σοβιετικής Ρωσίας που ο κορμός τους είναι οι ηγέτες του ψευτοΚΚΕ. Αυτοί είναι οι πολιτικοί και οργανωτικοί απόγονοι των ελλήνων που συνεργατών των Χρουστσόφ και Μπρέζνιεφ, που μετατρέψανε την ΕΣΣΔ από σοσιαλιστική σε ιμπεριαλιστική δύναμη, επέμβηκαν βίαια και διέλυσαν το πραγματικό ΚΚΕ, ενώ εξόρισαν στη Σιβηρία και στα 1973 δολοφόνησαν τον ηρωικό γραμματέα του

Ν. Ζαχαριάδη. Αυτοί οι συνεργάτες των ρώσων σοσιαλφασιστών, σοσιαλφασίστες οι ίδιοι, με τη βοήθεια ενός γόνου της ελληνικής μεγαλοαστικής τάξης, του Ανδρέα Παπανδρέου, ανέλαβαν να οργανώσουν όλα τα ιστορικά ελαττώματα και τις αδυναμίες της άρχουσας τάξης αλλά και όλου του έθνους, κατασκευάζοντας μια αδυσώπητη και πολύμορφη πολιτική μηχανή παραγωγικού σαμποτάζ και πολιτικού και ιδεολογικού εκφασισμού της χώρας. Έτσι από τη μήτρα του ψευτοΚΚΕ βγήκανε δυο τμήματα σοσιαλφασισμού και αντικομμουνισμού, ο ΣΥΡΙΖΑ για να διεισδύσει στην αστική τάξη και ο ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ για να δεσμεύσει στην κνίκικη στρατηγική ένα τμήμα της αριστερής νεολαίας. Αυτά τα τρία πολιτικά αποσπάσματα του σοσιαλφασισμού ενίσχυσαν ή ακόμα και προκάλεσαν ένα μέρος από τις βρώμικες σκανδαλοτραφείες εκκαθαρίσεις, που καθόρισαν τις εσωτερικές εξελίξεις τόσο στο ΠΑΣΟΚ όσο και στη ΝΔ μέσα από τις οποίες πρόκυψαν εντελώς ρωσόδουλες ηγεσίες με φιλοευρωπαϊκό μανδύα, όπως αυτές των Σημίτη, Γ. Παπανδρέου, Καραμανλή του Β', Σαμαρά και τώρα του Μητσοτάκη.

Όμως το βασικό ήταν το παραγωγικό σαμποτάζ το οποίο εξαθλίωσε το λαό μας και τσάκισε ιδιαίτερα το βιομηχανικό προλεταριάτο. Αυτό το σαμποτάζ το κάνανε με τρεις τρόπους. Ο ένας ο πιο καταστροφικός τρόπος εφαρμόστηκε ιδιαίτερα για να κλείσουν τη βιομηχανία, όπου χρησιμοποίησαν κυρίως δήθεν φιλοπεριβαλλοντικούς νόμους και «αντικαπιταλιστικά» κινήματα. Ο δεύτερος τρόπος ήταν το να πετάξουν ουσιαστικά έξω από την παραγωγή παρασιτικοποιώντας ή και διαφθείροντας μια μεγάλη μάζα της κρατικής υπαλληλίας που ολόένα την αύξαιναν έξω από τις ανάγκες του τόπου, ενώ καταργούσαν κάθε μορφή παραγωγικής αξιολόγησης της είτε από τους πολίτες είτε από το ίδιο το κράτος. Ο τρίτος τρόπος ήταν με το να κατασκευάσουν μια νέα ολιγαρχία που υπερπάχυνε από τη ληστεία δημόσιων πόρων στις προμήθειες, στα δημόσια έργα, στην ενέργεια, στη μεταλλουργία του βωξίτη, χώρια από το ότι ξεπούλησαν σε ρωσοκινέζικα μονοπώλια στρατηγικά γάγγλια της οικονομίας, όπως τα δυο μεγάλα λιμάνια της και τη διαχείριση του δικτύου υψηλής τάξης, του ΑΔΜΗΕ.

Για να δυναμώσουν το παραγωγικό σαμποτάζ χρησιμοποιούν σαν όπλο τους και δυναμώνουν την πανδημία

Ένα από τα αποτελέσματα αυτού του σαμποτάζ, εδώ και τέσσερις δεκαετίες, που όλο και περισσότερο εντείνεται, με ιδιαίτερη έμφαση στην ηλεκτροπαραγωγή, ήταν η χρεωκοπία του 2010 που έφερε τη μεγάλη πτώση των απολαβών και της κατανάλωσης του λαού, ενώ τώρα τελευταία το σοσιαλφασιστικό μπλοκ (ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ) άρπαξε τη σπουδαία ευκαιρία της πανδημίας για να δυναμώσει τη διάδοση του ιού, προκαλώντας έτσι παράταση του λοκ ντάουν και αύξηση των θανάτων αν και ο βασικός του στόχος

ήταν το πρώτο. Για να πετύχει το στόχο του το μπλοκ αυτό σαμπόταρε ύπουλα την πιο βασική άμυνα στην πανδημία και τα εξοντωτικά λοκ ντάουν που είναι τα μέτρα που παίρνουν οι ίδιοι οι πολίτες κρατώντας αποστάσεις και φορώντας μάσκες, λέγοντας ότι η τήρηση των μέτρων είναι κυρίως δουλειά του κράτους, ενώ από την άλλη χτύπησε την επιτήρηση αυτών των μέτρων από το κράτος στο όνομα ενός αντιαστυνομισμοί, όχι δημοκρατικού αντιχρυσασυγίτικου τύπου, αλλά λούμπεν και σοσιαλφασιστικού τύπου, στέλνοντας ταυτόχρονα σήματα ενθάρρυνσης στις κορωνοπλάτειες του μικροαστικού ατομικισμού. Ακόμα το σοσιαλφασιστικό μπλοκ χτύπησε με ένταση την πρόσληψη έκτακτου προσωπικού για τις ΜΕΘ, καθώς και έκτακτου προσωπικού και έκτακτων μέσων μαζικής μεταφοράς, απαιτώντας μονιμότητα στα πλαίσια της υπερδεξιάς γραμμής του για έναν παρασιτικό υπεράριθμο δημόσιο τομέα. Το χειρότερο, που έκανε είναι ότι υπονόμευσε καίρια τον εμβολιασμό, όχι μόνο γιατί δεν έκανε ούτε ένα ουσιαστικό μαζικό κάλεσμα γι αυτόν, αλλά γιατί προώθησε δραστήρια την καχυποψία απέναντι στα εμβόλια προωθώντας παντού την αντιδραστική θέση ότι αυτά δεν μπορεί να είναι ασφαλή εξαιτίας του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής τους. Λες και αυτός ο τρόπος παραγωγής δεν περιλαμβάνει και όλα τα μέτρα που παίρνει το συνολικό κεφάλαιο για την όσο γίνεται πιο απρόσκοπτη συνέχιση της παραγωγικής εκμεταλλευτικής διαδικασίας όλων των τομέων του, που σημαίνει τα μέτρα που παίρνει σαν κράτος για την υγεία και την επιβίωση τόσο των άμεσων παραγωγών, όσο και των καταναλωτών, όσο και των εργαζομένων. Αποκρύπτει δηλαδή ο σοσιαλφασισμός ότι ένα μέρος των μονοπωλίων, όπως είναι τα φαρμακευτικά, δεν μπορεί να λειτουργεί κόντρα σε όλα τα άλλα, και γι αυτό ελέγχεται ως προς την ασφάλεια των προϊόντων του από το σύνολο των μονοπωλίων, χωρίς από την κοινωνία.

Έτσι έχοντας τις πλάτες του Μητσοτάκη που ποτέ καμιά κριτική δεν κάνει στους σοσιαλφασιστές και στη βρώμικη πολιτική τους, αλλά ζητάει ενότητα μαζί τους, η χώρα ενώ άρχισε καλά έμεινε στη χειρότερη θέση και στα κρούσματα και στον εμβολιασμό ανάμεσα σε όλες τις τουριστικές της ΕΕ με αποτέλεσμα να χτυπηθεί βαθιά για δεύτερη χρονιά ο μόνος παραγωγικός πνεύμονας που έχει απομείνει στη χώρα που είναι ο τουρισμός.

Όρος για το αποτελεσματικό χτύπημα του νέου αντεργατικού νόμου της κυβέρνησης το παράλληλο χτύπημα του σοσιαλφασιστικού σαμποτάζ και η συνδικαλιστική ταξική δημοκρατική ενότητα

Αυτό σημαίνει ότι έρχεται ένας ακόμα πιο τραγικός χειμώνας για τον εργαζόμενο λαό και πιο πολύ για τον πελώριο και ουσιαστικά ακαταμέτρητο όγκο των πραγματικών ανέργων. Αυτό που κρύβεται δι-αρκώς από τον εργαζόμενο λαό στη χώρα μας είναι ότι η αυξανόμενη εξαθλίωση του, η πτώση του μισθού του, η αύξηση των πραγματικών ωρών εργασίας του και της εντατικοποίησης αυτής της εργασίας οφείλεται πάνω απ όλα στην πτώση της παραγωγής και κυρίως της παραγωγικότητας της εργασίας που προκαλεί το σαμποτάζ, στο οποίο ηγείται ο σοσιαλφασισμός και στο οποίο συμμετέχουν δραστήρια όλες οι κομματικές κοινοβουλευτικές ηγετικές κλίκες. Πρόκειται δηλαδή στην ελληνική

περίπτωση για το ότι η δημιουργία ενός απέραντου εφεδρικού στρατού ανέργων δεν προκύπτει, όπως στις χώρες του ανεπτυγμένου καπιταλισμού από τις κρίσεις υπερπαραγωγής, εκείνες δηλαδή που οφείλονται στην υπερσυσσώρευση των μέσων παραγωγής που παράγουν τόσα πολλά προϊόντα που η μεγάλη μάζα των παραγωγών δεν έχει την απαιτούμενη αγοραστική δύναμη για να τα καταναλώσει. Στη χώρα μας ο πελώριος εφεδρικός στρατός των ανέργων δημιουργείται από την αποεπένδυση του παραγωγικού κεφάλαιου, δηλαδή από την απόλυτη απομείωσή του σε κτίρια και σε μηχανήματα, που φθείρονται χωρίς να αντικαθίστανται με καινούργια, και η οποία απομείωση εκδηλώνεται σε έναν στατιστικό συντελεστή που όλο και μειώνεται στον λεγόμενο «ακαθάριστο σχηματισμό πάγιου κεφαλαίου» ο οποίος μας ειδοποιεί ότι έρχεται μια άνευ προηγουμένου καταστροφή για τη χώρα και το λαό μας.

Έτσι η παραγωγή, ειδικά η βιομηχανική, κατά μέσο όρο μπορεί να στέκεται ή και να ανεβαίνει για μια περίοδο, όπως

και τα κέρδη, αλλά αυτό γίνεται μόνο και μόνο επειδή το μέσο κεφάλαιο, τόσο το μεγάλο όσο ακόμα περισσότερο το μικρό, αντικαθιστά τα όλο και πιο φθαρμένα του πάγια κυρίως με ξεθέωμα στη δουλειά και ταυτόχρονα με μείωση του μισθού σε σχέση με το παραγόμενο προϊόν. Είτε δηλαδή έχουμε απλήρωτη παράταση του χρόνου δουλειάς, είτε έχουμε εντατικοποίηση της δουλειάς κόντρα σε κάθε κλαδική και γενική σύμβαση εργασίας, πράγμα πολύ εκτεταμένο ειδικά στα μικρομάγαζα, όπου απασχολείται το μεγαλύτερο μέρος της ντόπιας εργατικής δύναμης και όπου έχει πρακτικά καταργηθεί κάθε κρατικός εργασιακός έλεγχος, αλλά και σε μεγάλα εργοστάσια όπου επικρατούν συνθήκες κινεζικής γαλέρας όπως πχ στην ίδια την ΚΟΣΚΟ. Είναι συνέπεια αυτής της πρακτικής δυνατοτητας μεγάλης υπερεκμετάλλευσης του εργαζόμενου, που ανοίγει το δρόμο στις πιο μεγάλες και εργασιακά πιο ελεγχόμενες από το κράτος εταιρίες να φέρνουν τώρα για ψήφιση μέσω της κυβέρνησης Μητσοτάκη ένα νόμο που γενικεύει αυτό το εργασιακό εξουθενω-

κό και εξαθλιωτικό καθεστώς. Αυτό είναι τουλάχιστον για τη χώρα μας το νόημα του επίσημου, εκτεταμένου ελαστικού ωραρίου που φέρνει για ψήφιση η ΝΔ. Οι εργαζόμενοι, ιδιαίτερα οι βιομηχανικοί εργάτες δεν πρέπει να το δεχτούν σε καμιά περίπτωση γιατί θα σημαίνει πρακτικά και το τέλος κάθε κάπως οργανωμένης ταξικής τους άμυνας. Βέβαια φαίνονται να είναι αντίθετοι σε αυτό το νόμο και οι πουλημένοι «ταξικοί» σοσιαλφασιστές καθώς και οι μη «ταξικοί» σοσιαλδημοκράτες εργατοπατέρες. Αλλά όλοι αυτοί είναι μεγάλοι υποκριτές, ειδικά οι πρώτοι που είναι ηγέτες του παραγωγικού σαμποτάζ του κύριου υπαίτιου για την εξαθλίωση της εργατικής τάξης. Από την άλλη όλοι μαζί προσποούνται πως μόλις τώρα έρχεται το πρόβλημα με αυτού του είδους την εξοντωτική ελαστικοποίηση, ενώ αυτό που γίνεται είναι ότι τώρα αυτή απλά επιτρέπεται εκτός από τα μικρά αφεντικά, και στα μεγάλα. Τα μικρά εργασιακά κάτεργα τα προστατεύει ειδικά ο σοσιαλφασιστι-

Συνέχεια στη σελ 7

ΔΕΝ ΘΑ ΑΡΓΗΣΕΙ Η ΩΡΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΑΠΕΡΓΙΩΝ

Την απάντηση θα τη δώσει η ίδια η εργατική τάξη και όχι τα κάλπικα υποκατάστατα και οι 24ωρες κρατικές τελετουργίες τους

Για μια ακόμα φορά εδώ και 10 χρόνια που ξεσπάνε πάνω της οι νόμοι της υποβάθμισης της, ο ένας μετά τον άλλο, βαθύτερο κι από το υλικό χτύπημα που δέχεται κάθε φορά η εργατική τάξη από τους ανοιχτούς εχθρούς της, είναι το ηθικό και ιδεολογικό που δέχεται από τους υποτιθέμενους φίλους της. Οι πρώτοι της ανακινούν κάθε τόσο ωμά ότι πρόκειται να την πεινάσουν και να την εξαντλήσουν ακόμα περισσότερο, ενώ οι δεύτεροι της λένε κάθε φορά ότι μιας και η ίδια είναι ανίκανη να αντισταθεί σε όλα αυτά που της κάνουν, θα κάνουν αυτοί αντίσταση αντί για εκείνη. Όχι γιατί θα κερδίσουν κάτι για λογαριασμό της αλλά γιατί έτσι θα της δείξουν για μια ακόμα φορά το σωστό δρόμο, το δρόμο του αγώνα.

Αφού ουσιαστικά κανένα ή σχεδόν κανένα εργοστάσιο και καμιά ή σχεδόν καμιά επιχείρηση των πραγματικά θιγόμενων από τον εργασιακό νόμο, δηλαδή των εργατών και εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, δεν απεργεί και δεν κατεβαίνει να διαμαρτυρηθεί εδώ και πολλά χρόνια ενάντια σε αυτή την κάθε τόσο επαναλαμβανόμενη επίθεση, είναι εκεί στην ίδια πάντα τελετουργία, στην πλατεία έξω από τη Βουλή, παραταγμένοι όλοι αυτοί που καμώνονται τους φίλους τους. Είναι πάντα εκεί πρώτο και καλύτερο το υποτιθέμενο κόμμα της εργατικής τάξης χωρίς την τάξη, μετά είναι το υποτιθέμενο κόμμα της αριστεράς χωρίς την εργατική ψυχή της, και τέλος είναι η συνμοσποδία των εργατών χωρίς τους εργάτες της για να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των θυμάτων του νέου πλήγματος προσθέτοντας στον πόνο τους και την ταπείνωση τους.

Μιλάμε για ταπείνωση γιατί αυτοί οι πολιτικοί και συνδικαλιστικοί στρατοί δεν ισχυρίζονται ότι είναι οι αντικαταστάτες της καθ'αυτήν εργατικής τάξης, αυτής του ιδιωτικού τομέα, που δεν μπόρεσε να απεργήσει και να παραταχτεί μπροστά στους εχθρούς της. Ισχυρίζονται ότι εκείνοι είναι η ίδια η τάξη. Δεν της κρατάνε δηλαδή τη θέση για αύριο που θα μπορεί να έρθει να την καταλάβει, όταν θα μπορεί να απεργεί και να διαδηλώνει με τα δικά της πρωτοβάθμια σωματεία και τα εργατικά κέντρα και τις ομοσπονδίες που οικοδομούνται πάνω σε αυτά. Όχι. Αυτοί οι στρατοί έχουν καταλάβει τη θέση της και την έχουν εκτοπίσει, πιστεύοντας μάλιστα ότι θα είναι έτσι για πάντα. Φροντίζουν τα συνθήματα τους να μοιάζουν με τα παλιά δικά της και φέρνονται σαν να είναι εκείνη. Αλλά στην πραγματικότητα της είναι ό,τι πιο ξένο υπάρχει.

Έτσι απεργούν για παράδειγμα συνήθως τη μέρα της ήττας, τη μέρα δηλαδή που θα ψηφιστεί ο νόμος, αλλά το κακό είναι ότι δεν απεργούν σαν εργατική τάξη, απεργούν σαν κράτος της αστικής τάξης, σαν δημόσιοι υπάλληλοι που έχουν αποσπάσει το δικαίωμα από το κράτος να μην πάνε εκείνη τη μέρα στη δουλειά τους, δικαίωμα που κανείς εργαζόμενος δεν μπορεί να πάρει από τον εργοδότη αν δεν είναι άνθρωπός του. Ή απεργούν σαν ΔΕΚΟ, σαν δηλαδή μέρος του κρατικού μονοπωλίου των συγκοινωνιών της πόλης και δεν νοιάζονται δεκάρα για το αληθινό εργαζόμενο προλεταριάτο, που δεν απεργεί γιατί μην έχοντας κρατική προστασία και όντας ανοργάνωτο είναι εντελώς ευάλωτο στα δικά του αφεντικά. Όμως αντί οι απεργοί αυτοί να σταθούν και να σκεφτούν τι έφταιξε και δεν είναι αυτό το προλεταριάτο στους δρόμους και σε απεργία το ταλαιπωρούν

και το ταπεινώνουν για το καλό του, υποχρεώνοντας το εκείνη τη μέρα να κουραστεί πιο πολύ από κάθε άλλη για να πάει στο χώρο της κούρασής του και να χαθεί άδοξα αντί να λάμψει στον αγώνα της πλατείας.

Στην πραγματικότητα σε αυτές τις μέρες που φαίνεται σα να θριαμβεύουν τα γεμάτα κούφιο κομμάτι υποκατάστατα της αληθινής εργατικής τάξης, φανερώνεται πιο έντονα από κάθε άλλη μέρα το πελώριο πραγματικό κενό της και φέρνει πιο κοντά την ανάγκη να πάρει η ίδια τη μοίρα της στα χέρια της τόσο πολιτικά όσο και συνδικαλιστικά. Αυτή η διπλή διαδικασία δεν θα αργήσει πολύ να δώσει καρπούς επειδή οι νεοχιλευρικοί σαμποταριστές, οι πιο επιθετικοί εργοδότες και οι προδοτές της εργατικής τάξης κάθε είδους ΗΔΗ πάνε τα πράγματα στην άκρη τους. Έτσι αυτόματα στην άλλη άκρη τους τα πηγαίνουν οι νέοι εργάτες και η επαναστατική διάνοηση, που ήδη παντού στους χώρους δουλειάς αναζητάνε ενστικτώδεια αλλά και από τις παλιές καλές εμπειρίες το δρόμο της ταξικής αλληλοστήριξης και τους αληθινούς σημερινούς εχθρούς τους.

Θα πρόκειται για μια αρκετά περίπλοκη αλλά όχι πολύ αργή διαδικασία.

Τότε θα δουν πολλοί έντρομοι τι σημαίνουν πραγματικές εργατικές απεργίες και διαδηλώσεις και όχι υποκριτικές, 24ωρες τελετουργίες ενός νέου «ταξικού» κρατικού παπαδαριού, που μάταια επιχειρεί επιδείξεις ισχύος σε μια χώρα που ο λαός της, επειδή δεν το ξέρει καλά, προς το παρόν το βαριέται περισσότερο από όσο το απεχθάνεται.

ΜΕ ΤΟ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ: -ΡΙΧΝΕΙ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ -ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ. 2

με την πλειοψηφία της αστικής τάξης, έβαζε πάντα με συνέπεια το ζήτημα της πολιτικής οπότε και της οικονομικής ανεξαρτησίας της χώρας. Γι αυτό η ΚΟΣΚΟ δεν θέλει ούτε μια βίδα να κατασκευάζει στην Ελλάδα από τους θεόρατους γεραμούς της που κατασκευάζει στην Κίνα και στέλνει με καράβια στις προβλήτες της στον άνεργο Πειραιά και ούτε ένα κοντέινερ εμπόρευμα δεν θέλει να μετασκευάζει σε αυτό το παλιό της βιομηχανικό κέντρο.

Η λύση αυτής της αντίφασης, δηλαδή ο στραγγαλισμός της σύγχρονης μεγάλης βιομηχανίας στην Ελλάδα, χωρίς την απόλυτη οικονομική απομάκρυνση της από τον πολιτικό πυρήνα της ΕΕ είναι η επικράτηση της μικρής και μεσαίας παραγωγής, και μάλιστα όσο γίνεται λιγότερο στη βιομηχανία και στην αγροτική παραγωγή και περισσότερο στις υπηρεσίες. Γι αυτό τα δυο πιο μεγάλα κόμματα-τσιράκια των νεοαποικιοκρατών, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ καλύπτουν τα μικρά αφεντικά στις άγριες εκμεταλλευτικές συνθήκες που επικρατούν στις επιχειρήσεις τους. Στην πραγματικότητα ούτε αυτών την παραγωγική ανάπτυξη τη θέλουν, δηλαδή να εξελιχθούν σε μεσαίες και μεγάλες, απλά φροντίζουν να μένουν πάντα στάσιμες αλλά να επιβιώνουν και τα αφεντικά τους να καλοπερνάνε χάρη στο άθλιο μεροκάματο.

Γι αυτό το λόγο οι συντριπτικά πολύ περισσότεροι εργαζόμενοι στη χώρα μας, σε σχέση με κάθε άλλη χώρα της ΕΕ, απασχολούνται σε αυτή τη μικρομεσαία, ασύνδετη παραγωγική άμμο, και αναλαβαίνουν να σηκώσουν πάνω στις κατακουρασμένες πλάτες τους και δίπλα στις λίγες δεκάδες χιλιάδες των εργατών της μεγάλης βιομηχανίας που απέμεινε, την «ευρωπαϊκή» επιβίωση όλης της χώρας. Είναι αυτοί δηλαδή στην πόλη και στη ύπαιθρο, ντόπιοι και μετανάστες, που κυριολεκτικά ζουν ένα αρκετά σημαντικό τμήμα της κρατικής υπαλληλίας που λειτουργεί σχεδόν παρασιτικά, δηλαδή παράγει ένα ελάχιστο κομμάτι του μισθού της, ένα τμήμα των συνταξιοδότητων που πήραν πρόωρες συντάξεις ή πολλαπλάσιες στις ΔΕΚΟ, και βέβαια είναι κυρίως αυτοί που παράγουν τις κρατικές προσόδους που η πολιτική εξουσία μοιράζει στους νέους ανατολικούς ολιγαρχες-ληστές. (Σαββιδηδες, Κοκκάληδες, Μπόμπολες, Γερμανούς, Μυτιληναίους, Κοπελουζους, κλπ). Εννοείται ότι είναι αυτοί οι εργαζόμενοι που πρέπει να εξοφλήσουν το μεγαλύτερο μέρος από τα τοκοχρεολύσια του γιγαντιαίου εξωτερικού χρέους της χώρας μας, καθώς το υπόλοιπο θα βαρύνει, ήδη βαραινεί με τα διάφορα κουρέματα του χρέους, τις ευρωπαϊκές εργατικές τάξεις.

Για να συντηρήσουν λοιπόν αυτού του είδους την παραγωγική μηχανή οι ρωσόδουλες κυβερνητικές ηγεσίες και η ψευτοαριστερά, ακόμα και πριν από τη χρεωκοπία του 2009, έχουν βρει τη λύση του τσακισμένου μεροκάματου στον ιδιωτικό τομέα, που σε τελική ανάλυση παρασύρει προς τα κάτω και το μεροκάματο στο πιο παραγωγικό κομμάτι της δημοσιοϋπαλληλικής γραφειοκρατίας. **Αυτό το τσάκισμα κατά το μεγαλύτερο μέρος του επιτυγχάνεται αυτόματα από την ανεργία που τη φέρνει το παραγωγικό σαμποτάζ, και κατά το μικρότερο από την εργατική νομοθεσία που απλά το απελευθερώνει.**

Δεν υπάρχει τίποτα πιο εξοργιστικό από τους ψευτοαριστερούς επικεφαλής του σαμποτάζ της παραγωγής, ειδικά των μηχανών, που ενώ είναι κυρίως αυτοί που με αυτόν τον τρόπο εξαθλιώνουν τους εργαζόμενους παρι-

στώνουν τους πιο μαχητικούς υπερασπιστές του μεροκάματου τους. Βεβαίως αυτοί δεν έχουν καμιά σχέση με τους εργάτες λουδιστές που σπάγανε κάποτε τις μηχανές για να μην χάσουν τη δουλειά τους. Αυτοί είναι νεολουδιστές του ιμπεριαλισμού που σπάνε τις μηχανές για να χάσουν οι εργάτες τη δουλειά και τη ζωή τους. Έτσι την ευθύνη των μισθολογικών χτυπημάτων την αναλαμβάνει το δυτικό κεφάλαιο, η ΝΔ, ο ΣΕΒ και η ΕΕ, οπότε οι εργαζόμενοι βλέπουν σε αυτούς και στον άμεσο μικρομεσαίο εργοδότη τους τον κύριο εχθρό τους. Δεν βλέπουν το σοσιαλιμπεριαλισμό και τα ντόπια νεολουδιστικά τσιράκια του που τους παρέδωσαν, και βέβαια χωρίς καμιά ουσιαστική συνδικαλιστική κάλυψη, αλλά μόνο με πορείες μαύρης μαγείας ανάμεσα σε Χαφτεία-Βουλή, στο πιο εξουθενωτικό είδος αφεντικού και στις παλιές, χαμηλής παραγωγικότητας μηχανές που του αντιστοιχούν.

Είναι αλήθεια ότι ένα κομμάτι από τη ντόπια βιομηχανική αστική τάξη βλέπει κάπως το κρατικό παραγωγικό σαμποτάζ και διαμαρτύρεται γι αυτό, αλλά δεν βλέπει την πολιτική αιτία του, δηλαδή τον συνειδητό ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του. Έτσι βολεύεται και παρηγοριέται αρκετά με την κλιμακούμενη θυσία της ζωντανής εργατικής δύναμης σε μερική αντικατάσταση των μηχανών που της απαγορεύεται να χρησιμοποιήσει. Μάλιστα τα χειρότερα κομμάτια αυτού του κεφαλαίου ανταμείβονται από το διεφθαρμένο «ανατολικό» ηγεμόνα του κράτους γιατί τους επιτρέπει να βυθίζονται όλο και πιο ατιμωρητα στη μαύρη οικονομία, τόσο σε σχέση με τους εργάτες τους όσο και με τους φόρους που δεν πληρώνουν, δηλαδή μπαίνουν στην αποικιακή οικονομία.

Κοντολογής η κυβέρνηση Μητσοτάκη με το νόμο για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας που κατεβάζει σήμερα προσφέρει στην αστική τάξη λίγο ακόμα φτηνό εργατικό κρέας σαν το συνηθισμένο ναρκωτικό που της εξασφαλίζει για να μην αντιστέκεται στη λυσσαλέα πολιτική παρεμπόδιση των βιομηχανικών επενδύσεων της. Γι αυτό το λόγο εκτιμάμε ότι αυτό το οικονομικό άμεσα εκμεταλλευτικό σκέλος του νόμου θα γίνει πράξη, ενώ θα γίνει πράξη και ένα μέρος του νόμου που αφορά τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, και είναι το πιο φριχτό απ όλα, όπως θα δούμε παρακάτω: εκείνο που αφορά το αδυνάτισμα και τελικά την σταδιακή απονομιμοποίηση των πρωτοβάθμιων σωματείων. Αντίθετα ό,τι συνδικαλιστικό δικαίωμα έχει εξασφαλίσει ο σοσιαλφασισμός σε βάρος της εργατικής τάξης, του λαού ή της παραγωγής, αυτό θα διαφυλαχτεί σαν κόρη οφθαλμού από τον εγκάθετο της Ρωσίας και αφοσιωμένο φίλο του ψευτοΚΚΕ, υποτιθέμενο φιλελεύθερο Μητσοτάκη.

Βέβαια όλοι οι σοσιαλφασίστες με πρώτο το ψευτοΚΚΕ κάνουν σημαία αντίστασης τους στο νόμο το οικονομικό σκέλος του, ενώ όσο μπορούν υποβιβάζουν το θεσμικό, που είναι το στρατηγικά πιο καταστροφικό του σκέλος. Εννοείται ότι δεν κάνουν τίποτα για να εμποδίσουν να ψηφιστεί το οικονομικό σκέλος αφού δεν υποστηρίζουν αλλά χτυπάνε το πιο θετικό από τα λίγα θετικά μέτρα που προβλέπει αυτός ο νόμος, πόσο μάλλον δεν απαιτούν την καθολική εφαρμογή του : **Δηλαδή δεν ζητάνε και δεν θέλουν να εφαρμοστεί τώρα σε ΟΛΕΣ ανεξάρτητα τις επιχειρήσεις και όχι μόνο στις μεγάλες και μόνο για τις ανάγκες του «ευλύγιστου» ωράριου, η ηλεκτρονική κάρτα εργασίας.** Η ηλεκτρονική κάρτα εργασίας μπορεί από τεχνική άποψη να εφαρμοστεί σήμερα και στις πιο μικρές επιχειρήσεις μιας καθώς το ηλεκτρονικό είναι το μόνο ουσιαστικό διοικητικό επίπεδο στο οποίο έχουν γίνει σημαντικά

βήματα τελευταία. Αλλά αν αυτή εφαρμοστεί θα είναι πιο δύσκολο να σταθεί όχι τόσο η διευθέτηση του χρόνου εργασίας, όσο οι άπειρες μικρές, μεσαίες, αλλά και μερικές μεγάλες αποικιακές γαλέρες της απλήρωτης και αυθαίρετης υπερωρίας που με τόση πολλή αυταπάτηση προστατεύει εδώ και χρόνια ο σοσιαλφασισμός με αποτέλεσμα να μην έχει καμιά υποστήριξη από τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα.

Σε σωματειακές ρυθμίσεις κλειδιά το στρατηγικά πιο αντεργατικό σκέλος του νόμου

Ο Μητσοτάκης σέρνει πίσω του όλη τη δυτικόφιλη αστική τάξη, υποσχόμενος σε αυτήν ότι με ένα νόμο και λίγα άρθρα θα εμποδίσει τις πραξικοπηματικές απεργίες στην κοινή ωφέλεια καθώς και εκείνες στα εργοστάσια που οι σοσιαλφασίστες αρχικά τις αποκλείπουν με απατηλές υποσχέσεις από τους εργαζόμενους για να τις μετατρέπουν σύντομα με τη βία σε παρατεταμένη κατάληψη και τελικά καταστροφή ή ερημοποίηση εργοστασίων ή εργοταξίων (Πιρέλι, Χαλυβουργία Ασπροπύργου, Σόφτεξ, Ζώνη Περάματος) με τα οποία αυτοί παράγουν εκτός από τα κέρδη του κεφαλαίου και τη δική τους υλική ύπαρξη.

Αυτού του είδους τις ψευτοαπεργίες κανείς δεν τις απεχθάνεται περισσότερο από όσο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι που γίνονται θύματά τους είτε επειδή χάνουν τις δουλειές τους στις εργοστασιακές, είτε βασανίζονται και κρατιούνται όμηροι από αυτές σαν καταναλωτές των υπηρεσιών της κοινής ωφέλειας υποφέροντας, ειδικά στις συγκοινωνίες, πολύ περισσότερο από όσο παθαίνει οικονομική ζημιά στην παραγωγή της η αστική τάξη. Όμως ο Μητσοτάκης εκστρατεύει ακριβώς ενάντια στους εργαζόμενους με το νομοθέτημα που έφτιαξε για τις υπερωρίες, και έτσι τους προσφέρει πολιτική βορρά στην ταξικίστικη δημιουργία των σοσιαλφασιστών, οργανωτών των πραξικοπηματικών ψευτοαπεργιών. Το χειρότερο είναι ότι επιτίθεται στρατηγικά στις αληθινές ταξικές απεργίες επιβάλλοντας με το νέο νόμο την προστασία του απεργοσπαστισμού. Στο σημείο αυτό φαίνεται πόσο αντιδημοκρατική είναι στο σύνολό της η εργοδοσία καθώς ομόφωνα ακολουθεί τον Μητσοτάκη σε αυτή τη διεθνούς επιπέδου καταστρατήγηση συνδικαλιστικών δικαιωμάτων με το απεργοσπαστικό άρθρο 92 σύμφωνα με το οποίο οι απεργοί πρέπει να προστατεύουν τους απεργοσπαστές και να φροντίζουν να δουλεύουν αυτοί χωρίς καμιά απολύτως ψυχολογική ή σωματική πίεση αλλιώς η απεργία θα κηρυχθεί παράνομη!!! Ο νόμος δηλαδή απαιτεί από την εργατική τάξη να στραγγαλιστεί με τα ίδια της τα χέρια αφού πρώτα ξεφτιλίσει τα συνδικάτα της.

Στην πραγματικότητα η ΝΔ πάτησε και εδώ πάνω στους προβοκάτορες που έχουν κυλίσει χιλιάδες φορές στη λάσπη μια από τις πιο θρυλικές εκδηλώσεις της εργατικής αντίστασης στο κεφάλαιο. Η πιο μεγάλη δηλαδή ντροπή για το άρθρο 92 δεν πέφτει στην αστική τάξη που η φυσική της κλίση ήταν πάντα ο απεργοσπαστισμός, τον οποίο εκδηλώνει όπου μπορεί, αλλά στο σοσιαλφασιστικό, κυρίως των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ για εκείνες τις ψευτοαπεργίες που κηρύσσει στο δημόσιο σαν ΑΔΕΔΥ και ειδικά σαν ΟΛΜΕ, όπου μόνο μια μειοψηφία απεργεί, ενώ η μεγάλη πλειοψηφία πάει στη δουλειά της. Έτσι ο διασπαστής της ενότητας των εργαζομένων είναι ο υποτιθέμενος απεργός, ενώ αυτός που εκφράζει την αληθινή διάθεσή τους είναι ο υποτιθέμενος απεργοσπαστής. Είναι χάρη

σ αυτή την αντιστροφή ο αληθινός απεργοσπαστισμός που επιβάλλεται με το άρθρο 92 περνάει σχεδόν απαρατήρητος από τους ανθρώπους που δεν έχουν επαφή και εμπειρία από ταξικό και δημοκρατικό συνδικαλισμό

Εκτός όμως από το ζήτημα της πρωτοβάθμιας απεργίας η κυβέρνηση επιχειρεί με αυτό το νόμο να αποδυναμώσει άμεσα τα πρωτοβάθμια σωματεια δηλαδή τα επιχειρησιακά. Υπάρχουν γι αυτό το σκοπό οι εξής διατάξεις: Η μία, η χειρότερη είναι ότι ενώ ως τώρα με τον 1264 του Α. Παπανδρέου δεν προστατεύονταν τα ιδρυτικά μέλη και τα ΔΣ ενός σωματείου για επιχειρήσεις που είχαν λιγότερα από 40 μέλη, που όπως είπαμε δεν ενοχλούσαν τους ρωσόφιλους, τώρα καταργείται η προστασία και για όσους εργαζόμενους πρωτοστατούν για να συγκροτήσουν σωματείο σε πάνω από 40 και μέχρι 80. Ως τώρα προστατεύονταν γι αυτά μόνο μέχρι 7 ιδρυτικά μέλη κατά την τάξη υπογραφής της ιδρυτικής πράξης και όχι 21 όπως για τις μεγαλύτερες. Επίσης μειώνεται και στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις η προστασία καθώς περισσότεροι συνδικαλιστές μπορούν να απολυθούν.

Ακόμα ένα χτύπημα στα πρωτοβάθμια, ενώ δεν αποτελεί ιδιαίτερο πρόβλημα για τα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια, είναι η υποχρέωση με το νέο νόμο κάθε σωματείο να εξασφαλίζει στα μέλη του τη δυνατότητα να ψηφίζουν ηλεκτρονικά σε όλες τις γενικές συνελεύσεις και οπωσδήποτε στις απεργιακές, αλλιώς αυτές μπορούν να κηρυχθούν άκυρες. Μια ηλεκτρονική ψηφοφορία δεν αποτελεί πρόβλημα για τις εκλογές για ΔΣ αφού θα έχουν γίνει πρώτα οι εκλογοαπολογιστικές συνελεύσεις, και θα ήταν κάτι πολύ καλό να το επιβληθεί από τους εργάτες στα κλαδικά στα οποία ανθεί η βία και η νοθεσία (πχ Ζώνη Περάματος, Οικοδόμοι), όπως είναι κάτι πολύ καλό που την εισήγαγε το διδακτικό προσωπικό των ΑΕΙ, για την εκλογή πρυτανικών αρχών στα ΑΕΙ όπου ασκούσαν ωμή βία τα σοσιαλφασιστικά τάγματα εφόδου. Όμως δεν έχει κανείς δικαίωμα να επιβάλει ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για να παρακάμπουν οι ζωντανές συνελεύσεις, όπου εκφράζονται ανοιχτά οι διαφορετικές απόψεις και παίρνονται δημοκρατικά αποφάσεις που η εργοδοσία έχει συμφέρον να τις εμποδίζει και να τις τορπιλίζει με τους δικούς της ανθρώπους χωρίς αυτοί να εκτίθενται ανοιχτά. Η απόφαση για ηλεκτρονικές ψηφοφορίες γενικά δεν επιβάλλεται από το κράτος, αλλά να αποφασίζεται κάθε φορά από τους ίδιους τους εργαζόμενους μετά από τις δικές τους ζυμώσεις.

Με την υπονόμηση του πρωτοβάθμιου συνδικαλισμού η κυβέρνηση κάνει ένα μεγάλο βήμα για να ικανοποιήσει το στρατηγικό στόχο του ψευτοΚΚΕ από τη μεταπολίτευση και μετά, να διαλύσει τα πρωτοβάθμια σωματεια και να τα αντικαταστήσει με τις δικές της συνδικαλιστικές συμμορίες των δήθεν κλαδικών. Αυτές οι συμμορίες επιχειρούν εδώ και δυο χρόνια να υφαρπάξουν με βία και νοθεσία το δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο συνδικαλισμό, και τελικά να αλώσουν τη ΓΣΕΕ, η οποία αν και στα χέρια του αστορεφορμισμού της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ στηρίζεται κυρίως στα μισοδημοκρατικά πρωτοβάθμια σωματεια. Από την άλλη ο σοσιαλφασιστικός συνδικαλισμός που παριστάνει τον ταξικό, ξεδιάντροπα υπηρετεί τη νεοαποικιακή εργοδοσία τύπου ΚΟΣΚΟ και τα κάθε λογής ενσωματωμένα στο καθεστώς της υποανάπτυξης μικρά και μεγάλα αφεντικά.

Στην πραγματικότητα λοιπόν όλες αυτές οι συνδικαλιστικές ρυθμίσεις που εξαγγέλλονται ευνοούν την εργοδοσία, και μάλιστα τη νέα

Η γιορτή της παγκόσμιας εργατικής τάξης είναι την Πρωτομαγιά και όχι στις 4 του Μάη

Η θεσμοθετημένη πια μεταφορά της είναι δεμένη κυρίως με την ταξική προδοσία του σοσιαλφασισμού

Συνέχεια από τη σελ. 5

κός εργατοπατριτισμός εδώ και χρόνια ως προς τη μαύρη εργασία, επειδή δεν τον απειλούν ουσιαστικά ούτε τα μικροαφεντικά πολιτικά, ιδιαίτερα αυτά που δουλεύουν στη «μαύρη» σφαίρα της οικονομίας, ούτε τον απειλούν ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι στα μικρομάγαζα συνδικαλιστικά επειδή δεν είναι συγκεντρωμένοι, και έτσι οι σοσιαλφασίστες τους ελέγχουν εύκολα με τα πρακτικά «ιδιόκτητα» κλαδικά τους. Γι αυτό η πάλη για την παρεμπόδιση του νέου αντεργατικού νόμου πρέπει να είναι συνυφασμένη με ένα νέο ταξικό και δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα στους χώρους δουλειάς, που σημαίνει ότι απέναντι στην εργοδοσία και στους κάθε λογής υπερασπιστές των δικών της συμφερόντων κόντρα στους εργαζόμενους, πρέπει να στηθεί στους χώρους δουλειάς ένα ταξικό μέτωπο που θα ενώνει τους εργαζόμενους ενάντια και στο σοσιαλφασισμό, που χτυπάει και τη συνδικαλιστική δημοκρατία και είναι έτοιμος, όταν δεν κάνει σαμποτάζ για να κλείσει μια μονάδα που βρίσκεται σε κρίση ή να εμποδίσει μια νέα επένδυση, να συνεργαστεί με την κάθε εργοδοσία τόσο τη μεγάλη (όπως έχει αποδείξει ιδιαίτερα στη γαλέρα της ΚΟΣΚΟ) όσο και τη μικρή ενάντια στους εργαζόμενους.

Ο σοσιαλφασισμός ο χειρότερος εχθρός της εργατικής τάξης

Να λοιπόν γιατί ο αντιδιεθνισμός και ο φιλο-ιμπεριαλισμός των προδοτών της ελληνικής εργατικής τάξης που κάθε τόσο ανοιχτά ποδοπατούν την πρωτομαγιά της καταλήγει στο ότι αυτοί, ειδικά οι σοσιαλφασίστες, είναι όχι γενικά και αφηρημένα, όχι δηλαδή σε ότι αφοράει το προλεταριάτο άλλων χωρών ή το επαναστατικό μέλλον της τάξης, αλλά είναι συγκεκριμένα εδώ και τώρα οι χειρότεροι εχθροί της εργατικής τάξης. Δεν είναι δηλαδή οι διοργανωτές αυτών των πρωτομαγιάων απλά υπηρέτες της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό κίνημα, όπως συνέβαινε σε παλιότερες φάσεις του εργατικού κινήματος, αλλά είναι οι ίδιοι το χειρότερο κομμάτι της αστικής τάξης, δηλαδή το πιο κομπραδόρικο και πιο δουλικό στο χιτλερικό τύπου ιμπεριαλισμό, και γι αυτό το πιο επιθετικό απέναντι στη χώρα και κυρίως απέναντι στην εργατική τάξη, ιδιαίτερα απέναντι στο βιομηχανικό προλεταριάτο που είναι η καρδιά της. Αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης είναι χειρότερο από κάθε άλλο γιατί άμεσα τώρα καταργεί το προλεταριάτο σαν τάξη, επειδή με το βιομηχανικό σαμποτάζ του οποίου ηγείται εμποδίζει τους εργάτες να δουλεύουν τα μέσα παραγωγής και μάλιστα τα καταστρέφει. Αυτά εκτός από μέσα με τα οποία παράγουν **τώρα δα** το μισθό τους, δηλαδή αναπαράγουν τη φυσική τους ύπαρξη, αποτελούν την υλική προϋπόθεση για την κοινωνική τους απελευθέρωση αλλά και για την ανεξάρτητη πολιτική ύπαρξη της χώρας στην οποία ζουν.

Ταυτόχρονα οι επικεφαλής αυτών των πρωτομαγιάτικων γιορτασμών αποτελούν το μεγαλύτερο κίνδυνο για την ίδια

την πολιτική και συνδικαλιστική οργάνωση και τα πολιτικά δικαιώματα της εργατικής τάξης. Εκείνο που προσπάθησε να κάνει πριν δυο χρόνια το ψευτοΚΚΕ με την υποστήριξη όλου του «ταξικού» σοσιαλφασισμού, ήταν να διαλύσει με τη βία των ταγμάτων εφόδου του το συνέδριο της ΓΣΕΕ και να καταλάβει πραξικοπηματικά την ηγεσία του ελληνικού συνδικαλιστικού κινήματος. Αυτό θα το ξαναδοκιμάσει. Πρόκειται για το συνδικαλιστικό αντίστοιχο του κλεισίματος των εργοστασίων στο οποίο ειδικεύονται. Όπως αυτά τα κλείνουν ταυτίζοντας το κεφάλαιο με τις παραγωγικές δυνάμεις που αυτό ελέγχει έτσι και τη ΓΣΕΕ πάνε να την καταλάβουν εξ εφόδου θεωρώντας ότι αν εκείνοι που ψηφίζουν οι εργάτες για εκπροσώπους τους είναι ρεφορμιστές, δηλαδή έχουν αστική ιδεολογία και γραμμή πρέπει να καθαιρούνται με τη βία και να καταργούνται κόντρα στη θέληση των εργατών που τάχα δεν καταλαβαίνουν το καλό τους. Αυτά δεν τα κάνουν τελευταία. Το ΠΑΜΕ είναι μια ατέλειωτη σειρά από αρπαγές κάποιων καίριων, συνήθως κλαδικών, συνδικαλιστικών οργάνων της εργατικής τάξης με ένα συνδυασμό απάτης και πιο πολύ βίας και νοθείας (δες ιδιαίτερα αρθρογραφία της ΝΑ για το συνδικάτο Μετάλλου με βάση της Ζώνη Περάματος) χάρη στην ευρεία κρατική κάλυψη, και πάνω απ όλα χάρη στην υπονόμηση από παλιά όλων των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργάνων συχνά σε συνεργασία με την εργοδοσία.

Ο σοσιαλφασισμός σημαίνει "σοσιαλισμός" με το ζόρι, σημαίνει "δικτατορία του προλεταριάτου", χωρίς το προλεταριάτο και ενάντια στο προλεταριάτο. Γι αυτό στην ουσία ο σοσιαλφασισμός τροχίζει σήμερα τα νύχια του για μια δικτατορία. Αν αυτήν καταφέρει να την ασκήσει σε συνεργασία με τα ισχυρά φιλορώσικα τμήματα της κλασικής αστικής τάξης μέσα στα κόμματα, στο στρατό και, στην ορθόδοξη εκκλησία, και την κατάλληλη στιγμή όπου θα έχει εξασφαλίσει την προστασία της ρωσοκινέζικης στρατιωτικής ισχύος, αυτή θα ξεπερνάει σε ωμότητα κάθε άλλη που έχει γνωρίσει ο τόπος. Το αληθινό πρόσωπο αυτής της δικτατορίας είναι ο δολοφόνος Κουφοντίνης που καθόλου τυχαία τον προωθούν τεχνηέντως σαν έναν ανομολόγητο κοινό εκφραστή της βάσης τους ενώ ταυτόχρονα κάνουν πως τον καταδικάζουν για να μην τρομάξουν τους δημοκράτες και για να μην εξοργίσουν τη μεγάλη πλειοψηφία του λαού που τον απεχθάνεται γιατί δολοφονεί στο όνομα του και χωρίς την έγκρισή του. Και ας μην έχει κανείς ταξικός εργάτης και κανείς δημοκράτης που απεχθάνεται τους ναζί αλλά και τους σοσιαλφασίστες καμιά αμφιβολία: Η αστική τάξη όσες αντιστάσεις και αν αντιπάξει επιμέρους σε αυτούς δεν μπορεί από τη φύση της να αντιπαρατεθεί στην «εθνική» οπότε και διεθνή βασικά αντιπούρκικη γραμμή των φασιστών και σοσιαλφασιστών η οποία ακριβώς οδηγεί το έθνος στην ρωσοκινέζικη αγκαλιά, οπότε αναγκαστικά στη δικτατορία και την εθνική σκλαβιά.

Μόνο η εργατική τάξη μπορεί να σώσει τη χώρα από την πείνα, τη δικτατορία και την εθνική υποδούλωση

Γι αυτό κυρίως το λόγο μόνο μία διεθνιστική τάξη όπως είναι η εργατική

τάξη μπορεί να σώσει σήμερα τη χώρα, επειδή μόνο αυτή η τάξη μπορεί να είναι στις σημερινές συνθήκες πραγματικά πατριωτική, καθώς και οι φιλελεύθεροι μη ρωσόφιλοι αστοί είναι τυφλωμένοι ειδικά από τον αντιπουρικό εθνικισμό τους. Μόνο λοιπόν η συνειδητή εργατική τάξη, αξιοποιώντας κάθε αντίσταση από τις άλλες τάξεις αλλά στηριζόμενη κυρίως στις δυνάμεις των πλατιών λαϊκών μαζών, θα μπορεί να σώσει την παραγωγή και τα μεροκάματα από τους σαμποτέρ καθώς και από τα πιο επιθετικά και αδηφάγα αφεντικά, μικρά και μεγάλα, που εκμεταλλεύονται σήμερα τη μεγάλη ανεργία. Μόνο αυτή η τάξη μπορεί να εξασφαλίσει και την πολιτική δημοκρατία επειδή αυτή τη χρειάζεται σαν το οξυγόνο για την επιβίωσή της. Γιατί μόνο αυτή μπορεί να σταθεί, έστω και τώρα σε κάποιο βαθμό όπου έχει σαν συνδικαλιστικούς εκπρόσωπους της τους ταξικά ξένους της σοσιαλδημοκράτες ρεφορμιστές, απέναντι στα ασύλληπτα με διακομματική κάλυψη συνδικαλιστικά πραξικοπήματα και τη βία και τη νοθεία του σοσιαλφασισμού. Κι αυτό επειδή αυτή τη βία τη βλέπει κάθε τόσο μπροστά στα μάτια της. Επίσης είναι αυτή που έχει ζητήσει και τους ναζήδες στο πετσί της στους χώρους δουλειάς, ιδιαίτερα στις γαλέρες της ΚΟΣΚΟ και στη Ζώνη σαν ρουφιάνους της εργοδοσίας. Μόνο αυτή η τάξη έχει τη δυνατότητα να βλέπει πόσο ειρηνικά συνυπάρχει το ρατσιστικό και γιαυτό παράνομο συνδικάτο των ναζί στη Ζώνη δίπλα σε αυτό της βίας, της νοθείας, και της «βολής των δικών μας στις δουλειές» του ΠΑΜΕ. Μόνο αν συλλάβει κανείς την ταξική φύση του σοσιαλφασισμού μπορεί να αντιληφθεί πόσο ο ΣΥΡΙΖΑ προστάτευσε τους αρχηγούς της ΧΑ μειώνοντας τις ποινές τους, κρύβοντας από τους αντιφασίστες, ότι αυτοί θα μείνουν στη φυλακή μόνο για 3,5 χρόνια. Επίσης μπορεί να καταλάβει γιατί όλες οι συνιστώσες του σοσιαλφασισμού δεν θέλησαν να αφαιρεθούν τα πολιτικά δικαιώματα στην ΧΑ που σημαίνει στην πράξη ότι επιτρέπουν στους ναζί να συνεχίζουν να επηρεάζουν και να οργανώνουν το πιο γόνιμο τους έδαφος που είναι η καρδιά του κράτους, η φιλοχρυσουαγίτικη αστυνομία. Μόνο μια πραγματικά διεθνιστική τάξη μπορεί να καταλάβει ότι ο ακατάλυτος δεσμός που ενώνει τον σοσιαλφασίστα με τον ναζί είναι η κοινή αταλάντευτη αφοσίωση τους στο νεοχιτλερικό Άξονα.

Το πότε θα έρθει η στιγμή να παίξει αρκετά αποτελεσματικά δηλαδή να επηρεάσει και πρακτικά τις πολιτικές εξελίξεις η εργατική τάξη θα το μετρήσουμε τη στιγμή που θα μπορέσει να πάρει πίσω τις πρωτομαγιάς της, όχι μόνο ιδεολογικά και θεωρητικά όπως με το κείμενο που κρατάτε στα χέρια σας, αλλά και με μια αρκετά ισχυρή αριθμητική παρουσία. Αυτό δεν νομίζουμε ότι θα αργήσει πολύ. Γιατί τα πράγματα κυλάνε τόσο γρήγορα με πρωτοβουλία των πιο αντιδραστικών δυνάμεων ώστε σύντομα θα αφυπνιστούν και οι πιο προοδευτικές. Πιστεύουμε μάλιστα ότι το δεύτερο θα γίνει κάποια στιγμή με έναν αρκετά απότομο τρόπο επειδή ο σοσιαλφασισμός έχει μαζέψει πολλά ράμματα για τη γούνα του και τα πολυάριθμα θύματα του ψάχνουν μόνο τη στιγμή και τον κατάλληλο εκπρόσωπο για να μιλήσουν. Οι περήφανες εργατικές πρωτομαγιάς δεν είναι μακριά μας.

αποικιακή μεγάλη και μικρή, αποκλειστικά απέναντι στους εργάτες και καθόλου απέναντι στο ψευτοΚΚΕ που λυσσαλέα πολεμάει από τις πρώτες μέρες της αντιφασιστικής μεταπολίτευσης τα πρωτοβάθμια επιχειρησιακά σωματεία που είναι η βάση κάθε ταξικού ή τουλάχιστον δημοκρατικού συνδικαλισμού. Γιατί το ψευτοΚΚΕ θέλει μόνο τύποις κλαδικά σωματεία, δηλαδή κλαδικά που να μην στηρίζονται σε πρωτοβάθμια από κάτω τους. Θέλει δηλαδή κλαδικά, όπου ένα μεγάλο κόμμα-συμμορία έχει ελάχιστα μεμονωμένα μέλη του σε κάθε μια από πολλές ξεχωριστές επιχειρήσεις ενός κλάδου που σε καμιάς το σωματείο δεν έχει πλειοψηφία. Αλλά έχει πλειοψηφία ή και απόλυτη κυριαρχία στη διοίκηση του κλαδικού γιατί σε αυτό τα κομματικά μέλη του αποτελούν πλειοψηφία. Αυτά τα μέλη, χωρίς αληθινή αποδοχή στους ξεχωριστούς αυτούς χώρους δουλειάς, εμφανίζονται σαν εκπρόσωποι του κάθε ενός από αυτούς και μέσω του καθεστωτικού κόμματος-συμμορία, που στην πραγματικότητα τους συγκροτεί, ελέγχουν το κλαδικό σωματείο. Στη συνέχεια μέσω αυτού επιχειρούν να ελέγξουν όλους τους επιμέρους χώρους δουλειάς και να μάλιστα και τα μεγαλύτερα πρωτοβάθμια σωματεία τους, στα οποία δεν έχουν πραγματική πλειοψηφική αποδοχή, καθώς τα στελέχη τους είναι απομονωμένα από τους εργαζόμενους εξαιτίας του αυταρχισμού και της υπεροψίας τους. Στη συνέχεια μέσω αυτού του είδους «κλαδικών», το ψευτοΚΚΕ ως ΠΑΜΕ προσπαθεί να καταλάβει με νοθεία στα μητρώα εγγεγραμμένων και με τη βία ολόκληρες ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα και τελικά τη ΓΣΕΕ την ίδια αποκλειστικά με τη βία. Το τελευταίο το δοκίμασαν δυο φορές το 2019 και δεν τα κατάφεραν. Με τη σημερινή ηγεσία της ΓΣΕΕ βρίσκεται σε ακήρυκτο πόλεμο ο ίδιος ο Μητσοτάκης αν και όχι η ΔΑΚΕ. Με το νέο νόμο που θα βάλει εμπόδια στα σωματεία της βάσης της, αλλά και στις ΔΕΚΟ που ακόμα ελέγχει η ΓΣΕΕ, οι επελάσεις του σοσιαλφασιστικού τάχα ταξικού μετώπου για την άλωση της ΓΣΕΕ θα επαναληφθούν με τη μεγαλύτερη ορμή. Είναι χαρακτηριστικό ότι με αφορμή και με πρόσχημα το νομοσχέδιο τα κύρια πυρά του Ριζοσπάστη πέφτουν στην ηγεσία της ΓΣΕΕ.

Η νομοθέτηση του νέου εργασιακού από την κυβέρνηση Μητσοτάκη διευκολύνει εξαιρετικά τους ρωσόδουλους γιατί την πολιτική ευθύνη της επιβολής των αντεργατικών μέτρων την παίρνει το δυτικόφιλο τμήμα της αστικής τάξης, που εκφράζεται από τη ΝΔ και θεωρεί δικό της τον Μητσοτάκη. Αυτό λοιπόν το κεφάλαιο, ιδιαίτερα το μικρομεσαίο, από τη μια πάει με τις απλήρωτες υπερωρίες να αποσπάσει κάθε ικμάδα δύναμης που έχει απομείνει στην εργατική τάξη, πράγμα που πιθανά θα μπορέσει να πετύχει, και από την άλλη έχει την αυταπάτη να λύσει διοικητικά, δικαστικά και αστυνομικά ένα πολιτικό πρόβλημα, που είναι οι πραξικοπηματικές απεργίες στις ΔΕΚΟ για τις οποίες θεωρεί υπεύθυνη κύρια την ΓΣΕΕ, που στην πραγματικότητα όλο και μικρότερο ρόλο παίζει σε αυτές και γι αυτό άλλωστε μειώνονται, ενώ ο βασικός επικεφαλής τους γίνεται σταδιακά ο σοσιαλφασισμός. Σε ότι αφορά μάλιστα τις σαμποταριστικές στα εργοστάσια ο σοσιαλφασισμός είναι ο μόνος υπεύθυνος. Αλλά δεν είναι δουλειά της αστικής τάξης και μάλιστα της αστυνομίας να λύσει το πρόβλημα μιας άλλης τάξης, είναι δουλειά της εργατικής τάξης και του λαού γενικότερα και των σωματείων του που ήδη έχουν σε μεγάλο βαθμό απομονώσει τους πραξικοπηματίες και προβοκάτορες των ταξικών αγώνων.

Στην πραγματικότητα με τα νέα μέτρα ο Μητσοτάκης και η κυβέρνηση του καθόλου δεν θέλουν να χτυπήσουν τις πραξικοπηματικές απεργίες του σοσιαλφασισμού (ψευτοΚΚΕ-ΠΑΜΕ), παρά μόνο εκείνες, τις λιγότερες και όλο και πιο αδύναμες της ΓΣΕΕ, των ομοσπονδιών και των εργατικών κέντρων που στην ουσία τα ελέγχει η συμμαχία ΠΑΣΟΚ-ΝΔ. Όχι τυχαία ακριβώς τις 24ωρες

Συνέχεια στη σελ. 19

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΟΥ ΜΕΤΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΣΧΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Η ιστορική διαδρομή της κατασκευής του μετρό της Θεσσαλονίκης αποτυπώνει με ακρίβεια την πορεία που ακολουθούν στην Ελλάδα όλες οι μεγάλες επενδύσεις που δεν έχουν την έγκριση του ρωσόδουλου μπλοκ που σαμποτάρει την παραγωγή της, καταστρέφει την εργατική της τάξη και τη δυνατότητά της να είναι μια σύγχρονη βιομηχανική χώρα. Οι σύγχρονες αστικές συγκοινωνίες δεν αποτελούν μόνο μέσο για να πηγαίνουν οι άνθρωποι στις δουλειές τους, αλλά αποτελούν και βασικό παράγοντα για τη βελτίωση της καθημερινής κοινωνικής ζωής τους.

Η ψευτοαριστερά προβάλλοντας πάντα ένα εντελώς επιλεκτικό και υποκριτικό πάθος για τη αρχαιότητα (επιχείρημα που-μαζί με τη μόλυνση- βρίσκεται σχεδόν σε κάθε παραγωγικό σαμποτάζ που πραγματοποιεί) εμποδίζει την κατασκευή του μετρό της Θεσσαλονίκης. Στην πραγματικότητα θέλει μια κατεστραμμένη βιομηχανικά πόλη με τάλαιπωρημένους κατοίκους, με χτυπημένο το εμπορικό της κεφάλαιο και έρμαιο στις συμμορίες του ρώσου κρατικο-ολιγάρχη Ιβάν Σαββίδη, ο οποίος εκτός από την πιο δημοφιλή ποδοσφαιρική ομάδα της έχει αρπάξει και το λιμάνι της. Το αστείο είναι ότι τα αρχαία αυτά, όπως και αντίστοιχα στην Αθήνα δεν θα τα έβλεπε ποτέ κανείς και θα έμεναν για πάντα θαμμένα κάτω από τα κτίρια της πόλης αν δεν γίνονταν οι εκσκαφές του μετρό ενώ τώρα που θα μπορούσαν να τα απολαύσουν οι κάτοικοί της, οι σαμποταριστές θέλουν να τους το επιτρέψουν με τον όρο να χαλάσει η πρακτική ζωή τους για αρκετά χρόνια ακόμα.

Μετά από μεγάλη εσωτερική σύγκρουση και παρά τη βρώμικη στάση Μητσοτάκη το ΣτΕ απορρίπτει τις προσφυγές των σαμποταριστών

Η αποκάλυψη των αρχαιοτήτων είχε σταματήσει για χρόνια το έργο, κάτι που φρόντισε ιδιαίτερα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ με την εμμονή της να προχωρήσει η κατασκευή με τα ευρήματα στη θέση τους, κάτι που αποδείχτηκε τεχνικά αδύνατο. Για να ξεμπλοκάρει το έργο η αρμόδια υπουργός Μενδώνη με σύμφωνη γνώμη οδότηση του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου έδωσε έγκριση για την απόσπασή τους και την επανατοποθέτησή τους. Με αυτό τον τρόπο μπορεί να προχωρήσει η κατασκευή του μετρό και να μη στερηθούν οι κάτοικοι την πρόσβαση στις βυζαντινές αρχαιοτήτες.

Σε αυτή την απόφαση αντέδρασαν με συνολικά επτά αιτήσεις ακύρωσης φορείς επιστημόνων και κατοίκων. Οι τέσσερις από τις επτά κατατέθηκαν από σωματεία τον Ενιαίο Σύλλογο Υπαλλήλων ΥΠΠΟΑ Αττικής, Στερεάς και Νήσων, την Πανελλήνια Ένωση Συντηρητών Αρχαιοτήτων, το Σύλλογο Εκτάκτων Αρχαιολόγων και το Σύλλογο Ελλήνων Αρχαιολόγων. Στο τέλος του περασμένου Απριλίου το ΣτΕ απέρριψε με απόφασή του τις προσφυγές και ο δρόμος για το τελεώμα του μετρό φαίνεται τώρα να είναι ανοιχτός.

Το κείμενο της απόφασης δημοσιεύτηκε στα τέλη Ιούνη στην ιστοσελίδα του ΣτΕ. Το ΣτΕ λέει τα αυτόνοτα:

«έχει κριθεί παγίως από το Δικαστήριο ότι σε εξαιρετικές περιπτώσεις μεγάλων τεχνικών έργων, τα οποία είναι απαραίτητα

για την εθνική άμυνα της Χώρας ή έχουν μείζονα σημασία για την εθνική οικονομία και ικανοποιούν ζωτικές ανάγκες του κοινωνικού συνόλου, είναι δυνατό να επιτρέπονται επεμβάσεις σε μνημείο ή μνημειακό σύνολο στο μέτρο που καθίστανται απολύτως αναγκαίες για τους παραπάνω σκοπούς, ύστερα από στάθμιση της αξίας του μνημείου ως στοιχείου της πολιτιστικής κληρονομιάς, της σοβαρότητας του επιδιωκόμενου σκοπού και της αναγκαιότητας να εκτελεστεί το έργο, εφόσον διαπιστωθεί, με βάση εμπειριστατωμένη έρευνα, ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση, με την οποία θα ήταν δυνατό να αποτραπεί η βλάβη του μνημείου. Στην όλως δε εξαιρετική αυτή περίπτωση επιτρέπεται, όπως έχει κριθεί, και η οριστική μεταφορά μνημείου, ήτοι η μετακίνηση και διατήρησή του σε άλλο τόπο από εκείνον στον οποίο βρέθηκε, εφόσον τούτο είναι αναγκαίο για την προστασία του μνημείου ή για την προστασία της ανθρώπινης ζωής». (<https://www.liberal.gr/politismos/giati-den-tha-ginei-pote-metro-sti-thessaloniki/388042>).

Δεν είναι συνηθισμένο φαινόμενο το ΣτΕ να ρίχνει τέτοια χαστούκια στους σαμποταριστές αφού έχει αποδειχτεί διαχρονικά ότι στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων τους δικαιώνει, με νομολογία που έχει διαμορφωθεί από φίλους του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, με πιο χαρακτηριστική περίπτωση αυτή του Μιχαήλ Δεκλερή. Το λιθαράκι της σε αυτή τη αθλια νομολογία έβαλε η πρόεδρος της Δημοκρατίας Σακελλαροπούλου στην περίπτωση της ακύρωσης της εκτροπής του Αχελώου.

Η απόφαση της Ολομέλειας του ΣτΕ που έκρινε τις προσφυγές ήταν οριακή, οι ψήφοι ήταν 13 προς 12, με καθοριστική την ψήφο της πρόεδρου. Η οριακή πλειοψηφία φανερώνει την έντονη σύγκρουση που δόθηκε στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο και πόσο επέδρασε η πίεση των κατοίκων και των τοπικών φορέων που νοιαζόταν για αυτούς, αλλά και η επιμονή ενός φιλοαναπτυξιακού τμήματος της ΝΔ που διατηρεί ακόμα κάποια σχετική δύναμη στην κυβέρνηση και δεν ακολουθεί τη φιλοσαμποταριστική πολιτική του διπρόσωπου αρχηγού της, για να αποτραπεί νέο σταμάτημα του έργου. Οι σοσιαλφασίστες σαμποταριστές έκαναν έναν τρομερό θόρυβο με διάφορους φορείς, μειοψηφικές επιτροπές κατοίκων, εκκλήσεις για υποστήριξη εκτός συνόρων, δημιουργώντας την ψεύτικη εντύπωση μιας σθεναρής αντίδρασης του πληθυσμού και ενός οικουμενικού αιτήματος. Δεν έχουν όμως το λαό μαζί τους. Μόνο θυμός υπάρχει στο λαό της Θεσσαλονίκης για ένα έργο υποδομής που καθυστερεί χρόνια χωρίς ουσιαστικό λόγο.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Ολομέλεια του ΣτΕ έρχεται τα τελευταία χρόνια σε σύγκρουση με το σοσιαλφασιστικό μέτωπο, ενώ σε γενικές γραμμές στη μεταπολίτευση έχει μια βαριά κληρονομιά από εγκληματικές αντιαναπτυξιακές αποφάσεις. Τελευταία είχε σταθεί ξανά απέναντι στους σοσιαλφασίστες, και πάλι με έντονη σύγκρουση στο εσωτερικό του, σε ένα ακόμα πιο κρίσιμο ζήτημα, ένας ζήτημα δημοκρατίας, αυτό της λειτουργίας των ΜΜΕ όταν επιχείρησε να τα κλείσει και να τα χειραγωγήσει ο ΣΥΡΙΖΑ με το νόμο για τις τηλεοπτικές άδειες. Τότε ήταν οι υπόλοιπες κοινοβουλευτικές ηγεσίες που πούλησαν αυτή την αντίσταση, και έφτασαν σε έναν επαισχύνο συμβιβασμό

με τη συριζική κυβέρνηση, με αποτέλεσμα ο Σαββίδης να αποκτήσει ξαφνικά κανάλι το Ορεπ, και να γίνει μεγαλομέτοχος στο Μέγκα.

Με την ευκαιρία σημειώνουμε ότι στην απόφαση του ΣτΕ για το μετρό ήταν κρίσιμος ο ρόλος μίας μεταβατικής προέδρου της Ολομέλειας, της Μαίρης Σαρπ, που διορίστηκε από την κυβέρνηση Μητσοτάκη για μία σύντομη θητεία η οποία έληξε στις 30/06.

Με το επιχείρημα της οριακής πλειοψηφίας της απόφασης του ΣτΕ οι σαμποταριστές ξεσπάθωσαν και ετοιμάζονται τώρα για ένα δεύτερο γύρο όχι μόνο προσφυγών αλλά αυτή τη φορά με τη βία ενός σοσιαλφασιστικού κινήματος που θα εμποδίσει τα συνεργεία να μετατοπίσουν τα αρχαία. Σύλλογοι και συλλογικοί καθοδηγούμενοι από τη σοσιαλφασιστική ψευτοαριστερά έβγαλαν διαπρύσιες ανακοινώσεις, και μιλούν μέχρι και για βυζαντινή Πομπηία! Ο σύλλογος Εκτάκτων Αρχαιολόγων ανακοίνωσε:

«Ως Σύλλογος θεωρούμε ότι, ενάντια στο ξεριζωμα της καρδιάς της βυζαντινής, κοσμικής Θεσσαλονίκης, στις συνειδήσεις των συναδέλφων μας θα μετρήσει η επιταγή της ίδιας της ουσίας της αρχαιολογικής αποστολής μας. Καλούμε τα μέλη μας, καλούμε όλους τους συναδέλφους αρχαιολόγους, να μην εργαστούν στην απόσπαση αρχαιοτήτων»

και πιο κάτω απείλησε τα μέλη του που θα δουλέψουν στο έργο

«Συνάδελφοι που τυχόν θα αποφασίσουν να εργαστούν για την απόσπαση, **θα έχουν θέσει οι ίδιοι εαυτούς εκτός Συλλόγου** (Η υπογραμμισμένη δική μας)» (<https://thepressproject.gr/17-5-21>). Και παρακάτω: «θεωρούμε ότι το στρατόπεδο του τεμαχισμού και της απόσπασης, το οποίο έχει στις τάξεις του τα κυβερνητικά fake news και τα μέσα αναπαραγωγής αυτών, την αλυσίδα των εξωθεσμικών παρεμβάσεων της υπουργού, τις πιέσεις και τους εκβιασμούς των μεγαλοεργολάβων, δεν μπόρεσε όλους αυτούς τους μήνες να αναπτύξει το παραμικρό επιχείρημα για να υποστηρίξει, έστω για τα προσχήματα, την άποψή του». Εδώ φαίνεται και η μεγάλη τους υποκρισία, αφού για τα αρχαία του σταθμού της Αγίας Σοφίας, που αντιμετωπίστηκαν με την ίδια μέθοδο της απόσπασης και επανατοποθέτησης, αλλά που κατασκευάστηκε επί ΣΥΡΙΖΑ δεν έβγαλαν κιχ.

Από το πετροβόλημα της απόφασης δεν έλειψε το ψευτοΚΚΕ που κάλεσε σε κίνημα διεκδίκησης για την αναθεώρηση της απόφασης της κυβέρνησης για τα αρχαία και την προστασία των αρχαιοτήτων στο Σταθμό Βενιζέλου με διατήρησή τους στον χώρο, χωρίς απόσπαση και επανατοποθέτησή τους. (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=11246193>). Δηλαδή καλεί σε κίνημα για το σταμάτημα του έργου στην πράξη γιατί δεν μπορεί να υπάρχει μετρό με τα αρχαία στη θέση τους. Εδώ δεν αποκλείουμε να πάνε για φυσική τραμπούκικη βία.

Λίγο πριν βγει η κρίσιμη απόφαση του ΣτΕ στο πιο κρίσιμο για το μέλλον του έργου σημείο, στην κορύφωση της πολιτικής μάχης, και με μία πρώτη νίκη του μετώπου υπέρ του μετρό, η ηγεσία Μητσοτάκη απέδειξε τον ελεεινό της χαρακτήρα όταν όχι μόνο δεν χαιρέτισε την απόφαση του ΣτΕ, αλλά επιχείρησε να την υποβαθμίσει. Στις 25/5 ο πρωθυπουργός εμφανίστηκε στο εργοτάξιο της Βενιζέλου ανάμεσα σε ειδικούς υπηρεσιακούς παράγοντες χωρίς να μιλήσει καθόλου στον τύπο. Μάλιστα, μια βδομάδα πριν είχε πάει στη Διεθνή έκθεση Θεσσαλονίκης χωρίς να περάσει

καθόλου από το εργοτάξιο. Ήταν η στιγμή που η εκστρατεία των σαμποταριστών βρισκόταν στο αποκορύφωμά της με συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας στο χώρο του έργου και διεθνές μάζεμα υπογραφών ανάμεσα στις οποίες μπήκαν μαζί με γνωστά ξένα ονόματα - όπως συνηθίζει να κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ για να τρομοκρατεί τα ντόπια θύματά του - και τα ονόματα διανοούμενων της Θεσσαλονίκης με κάποιο βάρος. Όταν βγήκε η απόφαση του ΣτΕ, δηλαδή μια μεγάλη νίκη του μετώπου υπέρ του μετρό, η ηγεσία Μητσοτάκη δεν χαιρέτισε την απόφαση του ΣτΕ, αλλά επιχείρησε να την υποβαθμίσει.

Αυτή η στάση του κρυφοσυριζαίου Μητσοτάκη ενθαρρύνει τους σαμποταριστές να συνεχίσουν. Χαρακτηριστική ήταν η αντίδραση της προέδρου του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων Δ. Κουτσούμπα, που έγραψε:

«Θα κάνω μια θετική σκέψη: ότι ο ίδιος ο δρόμος του Ιουστινιανού, ο *decumanus maximus* της πόλης, που μέχρι στιγμής έχει “κερδίσει” την καρδιά όποιου τον έχει επισκεφτεί, 6 μέτρα κάτω από την Εγνατία και στην ίδια ευθεία, κάποια μέτρα πάνω από τον συρμό του μετρό, που περίμενε αιώνες για να ξαναβγει στο φως αγέρωχος και φωτεινός όπως όταν τον περπατούσαν χιλιάδες πόδια, ο ίδιος ο δρόμος θα κερδίσει όσους επιβουλεύονται την καταστροφή του. Ας ελπίσουμε ότι ο πρωθυπουργός, τώρα που είδε από κοντά αυτό για το οποίο φωνάζουμε τόσα χρόνια με όλη μας την καρδιά, θα αλλάξει ρότα» (<https://www.efsyn.gr/21/5/21>).

Ίσως να μην είναι εντελώς συμπτωματικές οι αναφορές του ρώσου υπουργού εξωτερικών Λαβρόφ στον υφιστάμενο του Δένδια λίγες μέρες μετά στο Σότσι της Ρωσίας: «θυμόμαστε πως οι Άγιοι Ισαπόστολοι, οι αδελφοί Κύριλλος και Μεθόδιος, οι οποίοι συνέταξαν το κυριλλικό αλφάβητο τον 9ο αιώνα και μετέφρασαν στη σλαβική γλώσσα τα πρώτα εκκλησιαστικά βιβλία κατάγονταν από τη βυζαντινή πόλη της Θεσσαλονίκης» (<https://www.tanea.gr/2021/05/24>). Το μετρό ασφαλώς δεν χαλάει τη βυζαντινή πλευρά της συγκεκριμένης πόλης αλλά η αποικιακή διάθεση της Ρωσίας να την κάνει μια Σαββιδούπολη τη χαλάει.

Σύμφωνα με ρεπορτάζ της *Καθημερινής* της 10/7: «*Η απαραίτητη απόφαση του υπουργείου Πολιτισμού, με την οποία θα εγκρίνεται η μελέτη απόσπασης, θα εκδοθεί μέσα στις επόμενες ημέρες (και σίγουρα θα προσβληθεί ενώπιον του ΣτΕ)*». Η μελέτη απόσπασης προβλέπει την ολοκλήρωση της επιχείρησης σε 5,5-6 μήνες, διάστημα που η κατασκευάστρια «Αττικό Μετρό» επιθυμεί να μειωθεί στους 4 μήνες, με διπλασιασμό των βαρδιών (<https://www.kathimerini.gr/culture/561427615/metro-thessalonikis-apospasi-archaiotiton-apo-venizeloy-epanatopothetisi-ston-stathmo-agias-sofias/>).

Το ιστορικό του σαμποτάζ στο μετρό της Θεσσαλονίκης

Το μετρό της Θεσσαλονίκης* ξεκίνησε το 1976, αλλά ουσιαστικά η κατασκευή του άρχισε το 2006- με τη συγχρηματοδότηση Ελληνικού κράτους και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας- με τη δημοπράτηση της βασικής γραμμής, ενώ το 2012 δημοπρατήθηκε επίσης και η επέκταση της βασικής γραμμής. Οι εργασίες σταματούν για πρώτη φορά στις 24.12.2012, και ενώ είχε κατασκευαστεί περισσότερο από

Αποκαλύπτεται τώρα τι κρυβόταν πίσω από το πανευρωπαϊκό εμβολιαστικό πιστοποιητικό Μητσοτάκη

Η ελληνική κυβέρνηση συνελήφθη από την ΕΕ για παραβίαση των μέτρων του Covid-19 με τους ρώσους τουρίστες

Τη στιγμή που η μετάλλαξη Δέλτα του Covid-19 έκανε αισθητή την παρουσία της στην ΕΕ, βγήκε στην επιφάνεια το βρώμικο σχέδιο του πλαστί των ρωσοκινέζικων συμφερόντων Μητσοτάκη, πίσω από το πρωτοπόρο πάθος του για να υιοθετήσει η ΕΕ το πιστοποιητικό εμβολιασμού. Απορήσαμε για μια στιγμή πως αυτός ο τύπος ήθελε να κάνει κάτι καλό για τον τουρισμό της χώρας μας αλλά και την ενωμένη Ευρώπη. Η απορία μας λύθηκε σύντομα. Στόχος της εκστρατείας του ήταν να βάλει από την πίσω πόρτα ακριβώς με πρόσχημα τον τουρισμό της καταχρησμένης χώρας μας το ρώσικο και το κινέζικο εμβόλιο στην ΕΕ παρακάμπτοντας ή πιέζοντας τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Φαρμάκων (EMA).

Επειδή αυτό το σχέδιο δεν πέρασε, πάλι επικαλούμενος τη χρεωκοπία ο Μητσοτάκης έμπασε μέσα στη χώρα τους ρώσους τουρίστες, και μάλιστα πάνω στην ώρα της έξαρσης στη Ρωσία της μετάλλαξης Δέλτα, αναγνωρίζοντας τους σαν εμβολιασμένους εφόσον είχαν πιστοποιητικό ότι είχαν κάνει το Σπούτνικ. Δηλαδή ενώ ΕΕ δεν αναγνωρίζει το Σπούτνικ - και δίκαια επειδή η Ρωσία δεν δέχεται τον έλεγχο των στοιχείων των δοκιμών του- η Ελλάδα το αναγνωρίζει από την πίσω πόρτα και μάλιστα κάνει εισαγωγή ρώσων τουριστών την ώρα που η χώρα τους χτυπιέται

από την μετάλλαξη Δέλτα.

Τότε αναγκάστηκαν οι Μακρόν και η Μέρκελ, υπό την πίεση προφανώς των ευρωπαϊκών διοικητικών μηχανισμών να του τραβήξουν το αυτί αφού οι ρώσοι τουρίστες περνούσαν μέσω της Ελλάδας λόγω της Σένγκεν και σε άλλες χώρες της ΕΕ. Έτσι η κυβέρνηση για να μην γίνει βούκινο στην Ευρώπη (γιατί από την ρωσόδουλη αντιπολίτευση στην Ελλάδα κανείς δεν την ενόχλησε) έσπευσε να επιβάλει καθυστερημένα σαν υποχρεωτικό μέτρο για τους τουρίστες από τη Ρωσία αυτό των rapid tests, είτε έχουν εμβολιαστεί με το Σπούτνικ είτε όχι. Και πάλι όμως απέφυγε να πάρει το βασικό μέτρο της καραντίνας που ισχύει για άλλες τρίτες χώρες για τουρίστες που δεν έχουν εμβολιαστεί με εγκεκριμένα από τον EMA εμβόλια ή που δεν έχουν καλή επιδημιολογική κατάσταση. Το επιχείρημα που επικαλέστηκε ο πρωθυπουργός είναι ότι το ίδιο καθεστώς ελέγχων (συνδυασμός πιστοποιητικού εμβολιασμού και rapid tests) εφαρμόζει η χώρα για τους προερχόμενους από την Αγγλία τουρίστες, χώρα στην οποία έχει επίσης εξαπλωθεί η μετάλλαξη δέλτα. Η διαφορά όμως της Ρωσίας και της Αγγλίας είναι ότι οι Άγγλοι έρχονται εμβολιασμένοι με εγκεκριμένα εμβόλια της ΕΕ, οπότε το πιστοποιητικό εμβολιασμού τους είναι ένα ευρωπαϊκό εγκεκριμένο πιστοποιητικό οπότε επαρκές για την ασφαλή είσοδό τους, ενώ

οι Ρώσοι έρχονται εμβολιασμένοι με το μη εγκεκριμένο Σπούτνικ, οπότε το πιστοποιητικό εμβολιασμού τους δεν είναι στοιχείο ασφάλειας. Χώρια ότι η επιδημιολογική κατάσταση της γενικά ανεμβολιαστής ακόμα και Σπούτνικ Ρωσίας είναι πολύ χειρότερη από αυτή της πρωτοπόρας στον εμβολιασμό Αγγλίας.

Έτσι εξηγείται που η Ελλάδα, αρχίζοντας από τη γεμάτη ρώσους τουρίστες Κρήτη μολύνθηκε γρήγορα.

Εννοείται ότι καμιά αντιπολίτευση δεν καταγγέλλει το έγκλημα Μητσοτάκη. Αφού όλοι συμμετέχουν με ενθουσιασμό σε αυτό.

Η μεθόδευση με την οποία η ελληνική κυβέρνηση κοιτάζε να περάσει την έμμεση έγκριση του Σπούτνικ από την ΕΕ μέσω εμβολιαστικού πιστοποιητικού είναι η εξής.

Πως Μητσοτάκης – Δένδιας μεθόδευσαν το άνοιγμα στο Σπούτνικ

Η Κομισιόν είχε προτείνει τη χαλάρωση των περιορισμών για το Μάη, λαμβάνοντας υπόψη την πρόοδο των εκστρατειών εμβολιασμού και τις εξελίξεις στην επιδημιολογική κατάσταση παγκοσμίως. Η πρόταση της ήταν να επιτραπεί η είσοδος στην ΕΕ τουριστών από χώρες με καλή επιδημιολογική κατάσταση, και με πιστοποιητικό ότι έχουν λάβει την τελευταία συνηθισμένη δόση εμβολίου εγκεκριμένου

από την ΕΕ (<https://www.newmoney.gr/roh/palmos-oikonomias/tourismos/zestenonte-i-michanes-gia-to-anigma-tou-tourismou-stis-15-ma%CE%90ou/>).

Η Ελλάδα και η Κύπρος όμως άνοιξαν τα σύνορα τους το Μάη, που σημαίνει και τα σύνορα της ΕΕ, για Ρώσους τουρίστες με τη βεβαίωση ότι είχαν εμβολιαστεί με το μη εγκεκριμένο ρώσικο εμβόλιο. Είναι χαρακτηριστικό ότι εκτός από την Ελλάδα και την Κύπρο μόνο 4 χώρες της ΕΕ επέτρεπαν στους ρώσους τουρίστες να ταξιδέψουν μόνο με πιστοποιητικό εμβολιασμού με Σπούτνικ. Πρόκειται για τις εξής: Βουλγαρία, Ρουμανία, Σλοβενία, και Κροατία (<https://money-tourism.gr/oi-chores-poy-mporoy-n-taxidepsoyn-oi-rosoi-toyristes/>).

Η ελληνική κυβέρνηση κινήθηκε έγκαιρα και δραστήρια για να παρακάμψει την πρόταση κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής. Θυμίζουμε ότι είχαν προηγηθεί οι δηλώσεις Μητσοτάκη-Τσίπρα υπέρ της προμήθειας από την ΕΕ του ρωσικού εμβολίου όταν πρόκυψε ζήτημα με την έλλειψη επαρκών ποσοτήτων εμβολίων από την Astra Zeneca (NEA ΑΝΑΤΟΛΗ: [ΡΩΣΙΚΟ ΕΜΒΟΛΙΟ: ΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ](https://www.newmoney.gr/oi-chores-poy-mporoy-n-taxidepsoyn-oi-rosoi-toyristes/), 8/5/2021). Πολύ πιο πριν βέβαια πριν υποπτευθεί η ΕΕ

Συνέχεια στη σελ. 11

το 75% των σφραγίστων, γιατί έπρεπε να αποφασιστεί τι θα γίνει με τα αρχαιολογικά ευρήματα στην περιοχή της οδού Βενιζέλου, όπου και θα κατασκευάζονταν ο ομώνυμος σταθμός. Το Γενάρη του 2013 το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο γνωμοδότησε ομόφωνα υπέρ της απόσπασης και της μεταφοράς των αρχαιοτήτων του Σταθμού της Βενιζέλου στο πρώην στρατόπεδο Παύλου Μελά και ο τότε αναπληρωτής υπουργός ΠΑΙΘΠΑ Τζαβάρας υπογράφει τη σχετική απόφαση. Αμέσως αντιδρά ο Σύλλογος Ελλήνων Αρχαιολόγων και δεν ξεκινά καμιά εργασία μέχρι της 29 Αυγούστου του ίδιου έτους. Τότε πραγματοποιείτε μια σύσκεψη των εμπλεκόμενων φορέων που έβγαλε και ανακοίνωση: «*Η Αττικό Μετρό, σε συνεργασία με το ΑΠΘ και το ΤΕΕ/ΤΚΜ, έφτασε σε μία τελική, προτεινόμενη μελέτη, την οποία τόσο το Υπουργείο Πολιτισμού, όσο και η Δημοτική Αρχή, βλέπουν με ικανοποίηση*». Το σχέδιο προέβλεπε απόσπαση και επανατοποθέτηση κατά 85% των αρχαιοτήτων. Τον Δεκέμβριο του 2013 η προσφυγή που είχε καταθέσει νωρίτερα ο Δήμος Θεσσαλονίκης, με δήμαρχο τον Μπουτάρη για την παραμονή των αρχαίων στο σταθμό Βενιζέλου, στο Τμήμα Αναστολών του Συμβουλίου της Επικρατείας γίνεται δεκτή. Ο Μπουτάρης δηλαδή από τη μια συμφωνούσε και από την άλλη έκανε προσφυγές στο ΣτΕ.

Η συνεδρίαση για την τελική απόφαση ορίζεται για τον Ιανουάριο του 2014, ενώ το ΚΑΣ (Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο) συνεδριάζει ξανά για το ίδιο θέμα. Η πρόταση του ΚΑΣ από τις 28/1/2014 για απόσπαση των αρχαιολογικών ευρημάτων, κατασκευή του σταθμού του μετρό, επανατοποθέτησή των αρχαίων στο ίδιο σημείο και διαμόρφωση επισκέψιμου χώρου εγκρίνεται με υπουργική απόφαση. Όμως ο Μπουτάρης επιμένει στην προσφυγή του επειδή δεν έγινε ακύρωση της προηγούμενης απόφασης Τζαβάρα που προέβλεπε την απομάκρυνση των αρχαιοτήτων. Τον Μάρτιο εκδικάζεται μετά από αναβολές η προσφυγή του δημάρχου στο ΣτΕ προκειμένου να ακυρωθεί η απόφαση Τζαβάρα. Τελικά εκδίδεται κοινή πρόταση του δήμου Θεσσαλονίκης και της

ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ ΑΕ για τον αρχιτεκτονικό επανασχεδιασμό του Σταθμού Βενιζέλου, με τα αρχαία να μένουν στη θέση τους τελικά και να είναι στην κοινή θέα, την οποία εγκρίνει στις 16 Δεκέμβρη του 2014 το ΚΑΣ. Και ενώ φαινόταν ότι το μετρό θα άρχιζε ξανά, ο νέος υπουργός Πολιτισμού Α. Μπαλτάς, τον Οκτώβριο του 2015, υπέγραψε απόφαση για την κατά χώραν διατήρηση των αρχαιοτήτων που βρέθηκαν στο σκάμμα του σταθμού “Βενιζέλου”. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι ακυρώνονταν όλες οι προηγούμενες αποφάσεις και στην ουσία ο σταθμός της Βενιζέλου καταργούνταν, αφού δεν μπορούσε να κατασκευαστεί χωρίς την καταρχήν μετακίνηση των αρχαίων. Μερικούς μήνες αργότερα στις 16 Ιουνίου 2016 υπογράφεται το Μνημόνιο Συναντίληψης και Συνεργασίας, μεταξύ του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού, του Υπουργείου Μεταφορών Υποδομών και Δικτύων, της «ΑΤΤΙΚΟ ΜΕΤΡΟ Α.Ε.» και του Δήμου Θεσσαλονίκης με αντικείμενο τη διαμόρφωση ενός πλαισίου συνεργασίας για την ανάδειξη των σημαντικών αρχαιοτήτων που ανασκάφηκαν κατά τις εργασίες κατασκευής του σταθμού “Βενιζέλου” του Μητροπολιτικού Σιδηροδρόμου Θεσσαλονίκης.

Τελικά στις 15/11/2016, ανακοινώνεται η νέα συμφωνία που ήταν η συνύπαρξη των αρχαιοτήτων με τις λειτουργίες του μετρό, με την απόσπαση και επανατοποθέτηση να αφορά μόνο στο 8-10% των αρχαιοτήτων, λύση η οποία εφαρμόστηκε και στην κατασκευή του σταθμού της Αγίας Σοφίας. Στις 24/1/2017 η μελέτη στην οποία συμφώνησαν η Αττικό Μετρό ΑΕ, το Υπουργείο Πολιτισμού και η Εφορεία Αρχαιοτήτων, το Υπουργείο Υποδομών και ο Δήμος Θεσσαλονίκης παίρνει την έγκριση του ΚΑΣ και ο σταθμός της Βενιζέλου αποφασίζεται να παραδοθεί το 2021. Μετά από ένα χρόνο, το Δεκέμβρη του 2018 ο Τσίπρας εγκαινιάζει (!!!) το μετρό, χρησιμοποιώντας γιγαντοπανώ ζωγραφισμένα για να φαίνεται τελειωμένο ένα έργο που το κόμμα του σαμπόταρε και συνεχίζει να σαμποτάρει με κάθε τρόπο.

Ουσιαστικά ο Τσίπρας εγκαινιάσε μία μακέτα μη υλοποιήσιμη! Ο Διευθυντής Έργων του Μετρό Θεσσαλονίκης (συντονιστής της ομάδας εργασίας που είχε υποβάλει την πρόταση το έτος 2017 για την κατά χώραν διατήρηση) βεβαίωσε ότι αν και προσπάθησαν από το 2017 έως τα μέσα του 2019, δεν προέκυψε τελικά εφικτή κατασκευαστική λύση με κατά χώραν διατήρηση των αρχαιοτήτων ([https://www.liberal.gr/politismos/ giati-den-tha-ginei-pote-metro-sti-thessaloniki/388042](https://www.liberal.gr/politismos/giati-den-tha-ginei-pote-metro-sti-thessaloniki/388042/)).

Οι αληθινές προθέσεις του ΣΥΡΙΖΑ ξεκαθάρισαν όταν εκδόθηκε η απόφαση της Μενδώνη για τη μόνη βιώσιμη λύση, οπότε ξεκίνησε η ολόπλευρη επίθεση για την καθάρση της με τη χρήση όποιων σκανδάλων μπορούσε να ανακαλύψει η να επινοήσει ο ΣΥΡΙΖΑ για να την αφορούν.

Η τύχη του μετρό θα εξαρτηθεί από την πάλη του λαού της Θεσσαλονίκης ενάντια στους σαμποταριστές

Το μετρό είναι ένα μέσο για τη διευκόλυνση της παραγωγικής και κοινωνικής δραστηριότητας των ανθρώπων. Διευκολύνει τη μετάβαση από και προς τη δουλειά τους και διευκολύνει όλες τις κοινωνικές δραστηριότητες, ιδιαίτερα το εμπόριο και τις υπηρεσίες στο κέντρο μιας μεγάλης πόλης. Η ανακοίνωση του Εμπορικού συλλόγου Θεσσαλονίκης είναι χαρακτηριστική:

«*Ο Εμπορικός Σύλλογος Θεσσαλονίκης καλεί την κυβέρνηση να συνειδητοποιήσει το γεγονός ότι η αγορά της πόλης δεν αντέχει ούτε μια ημέρα ανατροπής του προγραμματισμένου χρόνου παράδοσης του σταθμού Βενιζέλου*» επισημαίνεται στην ανακοίνωση. “*Η αγορά της Θεσσαλονίκης, κάνοντας τρέσπιες θυσίες από το 2006, οι οποίες απέκτησαν άλλη διάσταση και ένταση με την οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα τα τελευταία δέκα χρόνια, ζητά την εμπρόθεση παράδοση του έργου με ολοκληρωμένο και τον σταθμό της Βενιζέλου. Οι αντοχές του*

εμπορικού κόσμου έχουν εξαντληθεί. Οι επιχειρήσεις μας που κινδυνεύουν από λουκέτο, είναι η ζωή μας» (https://ecozen.gr/2019/08/23).

Από τώρα και στο εξής η ανάδοχος του έργου Αττικό Μετρό έχει τρία χρόνια μπροστά της για να το ολοκληρώσει καθώς, μετά τον Δεκέμβρη του 2023, σε περίπτωση που το μετρό δεν θεθεί σε λειτουργία, το ελληνικό δημόσιο θα κληθεί να επιστρέψει περίπου 700 εκατ. ευρώ στα κοινοτικά ταμεία (https://www.lifo.gr/nw/entertainment/oristik-metaferontaita-arhaia-apo-ton-stathmo-benizeloy-sti-thessaloniki)

Η πίεση του λαού της Θεσσαλονίκης και της ζωής της ίδιας στους ρωσόδουλους σαμποταριστές καθώς και σε κάθε λογής νεομεσοαιωνιστές είναι πελώρια. Και ο ίδιος ο Μητσοτάκης θα δυσκολευτεί πολύ να αντιμετωπίσει το μεγάλο ρεύμα μέσα στο κόμμα του που θέλει αυτό το έργο όπως θέλει και το ακόμα πιο εμβληματικό και γι αυτό πιο μισητό στους σαμποταριστές έργο του Ελληνικού. Είναι αυτή η εσωτερική πίεση που αναγκάζει το Μητσοτάκη να κρατάει ακόμα τη Μενδώνη μέσα στην κυβέρνηση παρά τις κατά κύματα επιθέσεις των σαμποταριστών. Εννοείται ότι οι ακούραστοι και οργανωμένοι τυφλοπόντικες μέσα στο κόμμα της ευρωπαϊόφιλης αστικής τάξης που έχουν επικεφαλής τους την τριάδα Καραμανλή, Σαμαρά, Μητσοτάκη μπορούν να κινούν ολόκληρα τμήματα του κρατικού μηχανισμού και βέβαια να δίνουν διαρκώς σήματα στο πυροβολικό του ΣΥΡΙΖΑ που ακριβώς θα πρέπει να συγκεντρώνει τα πυρά του μέσα στο γενικά χαζοχαρούμενο στρατόπεδο της ΝΔ.

*Πληροφορίες για την ιστορία του έργου https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%9C_%CE%B5%CF%84%CF%81%CF%8C_%CE%98%CE%B5%CF%83%CF%83%CE%B1%CE%BB%CE%BF%CE%BD%CE%AF%CE%BA%CE%B7%CF%82#cite_note-21

ΟΙ ΠΟΛΑΚΗΣ-ΣΥΡΙΖΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΟΙ ΒΑΘΥΤΕΡΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΕΦΑΛΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΕΜΒΟΛΙΑΣΤΙΚΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

το στέλεχος στην καμπάνια εμβολιασμού, αλλά και για να προστατευτεί το ίδιο από την πολιτική ζημιά, για να μην αφήσει δηλαδή την παραμικρή αμφιβολία ότι μπορεί αυτή η γραμμή να εκφράζει έστω και λίγο το συγκεκριμένο κόμμα. Ακόμη, ένα κόμμα που βρίσκεται αληθινά απέναντι στον αντιεπιστημονικό μεσαιώνα, από τη στιγμή που κρίνει ότι η κυβερνητική καμπάνια εμβολιασμού δεν είναι ικανοποιητική, θα αναλάμβανε το ίδιο να μπει στην πρωτοπορία αυτής της καμπάνιας, τουλάχιστον του προπαγανδιστικού της σκέλους, να απαντήσει αυτό στην προπαγάνδα του μεσαιώνα, να κάνει μεγάλες εκστρατείες διαφώτισης του λαού για την τεχνολογία των εμβολίων, το ιστορικό της επιστημονικής τους ανακάλυψης και την πειραματική τους επιβεβαίωση, όχι με ρηγά διαφημιστικά τρικ όπως κάνει κατά καιρούς η κυβέρνηση, αλλά με βαθιές εξηγήσεις, αλλά σε γλώσσα που καταλαβαίνει ο λαός, και μάλιστα ειδικά τα πιο φτωχά και αμόρφωτα τμήματά του που αποδεικνύεται ότι είναι η κοινωνική βάση στην οποία ψαρεύει ο φασισμός. Αυτό άλλωστε προσπαθήσαμε να κάνουμε εμείς, παρά το ότι δεν είμαστε ειδικοί, στο πρώτο μας άρθρο για τα εμβόλια τον περασμένο Δεκέμβριο (<https://www.oakke.gr/antifasism/item/1282>).

Αυτοί, αντίθετα, εκπαιδεύουν την πιο δεξιά, τραμπούκικη, και πολιτικά καθυστερημένη βάση τους να είναι μαχητικοί εχθροί των εμβολίων με αρχηγό τον Πολάκη, ενώ την πιο αριστερή και προοδευτική φιλο-εμβολιαστική τους βάση τη διαπαιδαγωγούν να είναι ηττοπαθής και συμφιλιοτική απέναντι στο νεομεσαιώνα, να μην του κηρύσσει τον πόλεμο, να κρατάει χαμηλούς τόνους, να φοβάται να αναλάβει την ευθύνη να υπερασπιστεί μαχητικά τα εμβόλια σαν επιτεύγματα της επιστήμης και ολόκληρης της πολιτισμένης ανθρωπότητας (δηλαδή την εκπαιδεύουν να κρατάει πισινή μην κάτσει καμιά στραβή και οι αντιεμβολιαστές έχουν δίκιο!).

Έτσι, με αυτήν την ώθηση που του δίνει η ανεξάντλητη συριζέικη-πολακική ιδεολογική βενζίνη και με το κορμί του δουλεμένο μήνες από την υποκριτική εκκλησιαστική ηγεσία και τους κλασικούς φασίστες και συνειδητούς αντιδραστικούς τους βγήκε προχθές στους δρόμους της Αθήνας και μιας σειράς μεγάλων πόλεων ένα αντιδραστικό κίνημα χιλιάδων αντιεμβολιαστών. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό έγινε πάνω στην κρίσιμη στιγμή της έκρηξης του τέταρτου κύματος και ότι οι διοργανωτές αυτών των διαδηλώσεων είχαν σαν κεντρικό τους το κεντρικό αίτημα φάσης ΟΛΟΥ του ΣΥΡΙΖΑ που δεν είναι ενάντια στο εμβόλιο αλλά ενάντια στο “απαρτχάντ” όπως λένε, δηλαδή στους “διαχωρισμούς” και στους “διασμούς” του Τσίπρα. Με λίγα λόγια

κατέβηκαν για να κάνουν πράξη τη γραμμή ΣΥΡΙΖΑ καταφερόμενοι ανοιχτά ενάντια στα μέτρα προστασίας της τεράστιας πλειοψηφίας του πληθυσμού και της χρεωκοπημένης οικονομικά χώρας, απέναντι στους ανεμβολίαστους συμπολίτες μας που μέρος τους (μέρος των μέτρων) είναι και ο μερικός υποχρεωτικός εμβολιασμός.

Κι όμως ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο κρατάει τον Πολάκη στις γραμμές του, δηλαδή συνεχίζει να δίνει στις αντιεμβολιαστικές απάτες του το γόητρο της αξιωματικής αντιπολίτευσης, όχι μόνο τον διατηρεί σε υπεύθυνη θέση τομεάρχη (που είναι το αντίστοιχο του υπουργού για το κόμμα της αντιπολίτευσης), αλλά τον καλύπτει ακόμα και όταν κάνει πως διαφωνεί μαζί του. Στην πρώτη τοποθέτηση κομματικού στελέχους για το ζήτημα, αυτή του Γ. Κυρίτσι στις 17/6, ακούσαμε ότι ναι μεν ο Πολάκης δεν εκφράζει (τάχα) την επίσημη θέση του ΣΥΡΙΖΑ, όμως αυτός “μίλησε ως γιατρός εντατικολόγος, εξέφρασε μία άποψη, εγώ δεν συμφωνώ με αυτή την άποψη, αλλά ποιος είμαι εγώ που θα κρίνω!” Δηλαδή για τον Κυρίτσι ο αντιεμβολιασμός είναι μια ιατρική-επιστημονική άποψη που κάποιος πρέπει να είναι ειδικός επιστήμονας για να έχει δικαίωμα να την κρίνει! Στη συνέχεια η σκυτάλη πήρε ο Τσίπρας. Αυτός ο χαμαιλέοντας, την ίδια στιγμή που κρατάει τον αντιεμβολιαστή Πολάκη μέσα στο κόμμα του να κάνει τη βρωμοδουλειά που του έχει αναθέσει, την ίδια στιγμή που όχι απλά δεν τον καταδικάζει προσωπικά, αλλά αρνήθηκε ακόμα και να τον κατονομάσει, τώρα δήλωσε ότι το κόμμα του είναι ασυζητητί με τα εμβόλια, και κατηγορήσε την κυβέρνηση ότι οι ρυθμοί εμβολιασμού δεν είναι ικανοποιητικοί! Έτσι και ο Πολάκης βγαίνει αλώβητος, και άρα συνεχίζει να κάνει τις καμπάνιες του με το κύρος του άθικτο, και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τις χρεώνεται απέναντι στον προοδευτικό κόσμο, αφού κάνει ότι διαχωρίζεται.

Ακόμα πιο ξεκάθαρη για τη στήριξη του ΣΥΡΙΖΑ στον Πολάκη, είναι η κίνηση ομάδας βουλευτών του (με επικεφαλής τον ίδιο!) να ζητήσουν από τον πρόεδρο της Βουλής ακρόαση εκπροσώπων του φέισμπουκ, επειδή αυτό ανέστειλε τη λειτουργία του λογαριασμού του σαν διασπορέα παραπληροφόρησης για τον ιό! Η αναστολή του Πολάκη από το φέισμπουκ ήταν απολύτως σωστή. Το χτύπημα των ακροδεξιών “ψεύτικων ειδήσεων” ήταν ένα ελάχιστο δημοκρατικό μέτρο που πήραν οι πλατφόρμες κοινωνικής δικτύωσης μετά το μάθημα των αμερικάνικων εκλογών του 2016, όπου το επιτελείο του φασίστα Τραμπ, με τη γενική ενορχήστρωση του καθεστώτος Πούτιν, εξαπέλυσε με επιτυχία στοχευμένες καμπάνιες ψεμάτων και παραπληροφόρησης για να αρπάξει την ψήφο των αμερικάνων. Τη μεγαλύτερη κινητοποίηση σε αυτή την κατεύθυνση την έχει κάνει το φέισμπουκ, γιατί αυτό ήταν

το πιο ένοχο μέσο, το οποίο χρησιμοποιήσε κατά κόρον το επιτελείο Τραμπ. Το ΦΒ ίδρυσε ομάδες ελέγχου της εγκυρότητας των ειδήσεων που διακινούνται στο μέσο, ώστε να εμφανίζει στους χρήστες προειδοποιήσεις όταν πρόκειται για ψέματα και να τους παραπέμψει σε άρθρα που εξηγούν τα αληθινά γεγονότα. Ταυτόχρονα έχει απαγορεύσει τη χρήση του μέσου από τους ναζιστές και τη διακίνηση συνδέσμων από τέτοιες ιστοσελίδες (μεταξύ αυτών και της “Χρυσής Αυγής”), αν και αυτό στην πράξη το κάνει με τον αναποφασιστικό τρόπο που ταιριάζει στη φιλελεύθερη αστική τάξη. Στην Ελλάδα αυτή η ομάδα εξακρίβωσης είναι τα γνωστά μας “Ελληνικά Hoaxes” που κάνουν γενικά μια καλή δουλειά στο χτύπημα της ακροδεξιάς συνωμοσιολογίας και παραπληροφόρησης. Αυτή λοιπόν την ομάδα την έχουν πολεμήσει λυσσάλεα τα κόμματα της δήθεν “αριστεράς” σαν υποτίθεται “χωροφύλακες λογοκριτές” επειδή μερικές φορές αποκάλυψε και δικές τους απάτες! (<https://www.oakke.gr/antifasism/item/1126>) Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ψευτοαριστεροί δεν έχουν ενοχλήσει ποτέ το τουίτερ, το άλλο δημοφιλές μέσο, το οποίο αφήνει ανενόχλητους τους ναζιστές να κάνουν προπαγάνδα και να οργανώνονται μέσα του, ενώ όχι τυχαία ο γενικός διευθυντής του, Τζακ Ντόρσει, υποστήριξε στην κούρσα των αμερικάνικων εκλογών την υποψηφιότητα της σοσιαλφασίστριας Τούλσι Γκάμπαρντ, της “Τραμπ των δημοκρατικών”.

Το ζήτημα αιχμής είναι τώρα ο υποχρεωτικός εμβολιασμός

Αυτά έγιναν πριν περίπου ένα μήνα. Τώρα ο Τσίπρας για πρώτη φορά όπου σταθεί και όπου βρεθεί μιλάει για το πόσο σημαντικό πράγμα είναι τα εμβόλια και για το πως πρέπει όλοι να εμβολιαστούν! Που οφείλεται αυτή η αλλαγή;

Οφείλεται στη μετατόπιση του κύριου ζητήματος. Όσο το σύνθημα-αιχμή του αντιεμβολιαστικού μεσαιώνα ήταν το “όχι στα εμβόλια”, ο ΣΥΡΙΖΑ κρατούσε χαμηλούς τόνους, μειώνει τη σημασία του εμβολιασμού σαν μέτρο πρώτης γραμμής για την πάλη κατά της πανδημίας, δεν έκανε ποτέ καμπάνιες προπαγάνδης του εμβολιασμού και διαφώτισης του λαού, απέδιδε πάντα τις κυβερνητικές προτροπές για εμβολιασμό σε ένα ιδιοτελές σχέδιο “μετακύλισης της ευθύνης στους πολίτες”, ενώ έφτασε μέχρι το ανοιχτό σαμποτάζ της καμπάνιας εμβολιασμού με τον Πολάκη αλλά και με τα βρωμερά υπονοούμενα του ίδιου του Τσίπρα και όλου του φιλοσυριζέικου τύπου για το εμβόλιο της ΑστραΖένεκα. Τώρα που η αιχμή του μεσαιώνα, που με αυτήν παλεύει να κάνει το ποιοτικό άλμα στη μαζικότητά του, μετατοπίζεται

από το ζήτημα του εμβολιασμού γενικά, στο ζήτημα του “υποχρεωτικού εμβολιασμού” ειδικά (που δεν είναι σε αυτή την φάση της πανδημίας, με αυτά τα ποσοστά εμβολιασμού και με αυτή την μεταδοτικότητα των στελεχών πραγματικά υποχρεωτικός εμβολιασμός, αλλά μέτρα περιορισμού στους ανεμβολίαστους και υποχρεωτικός εμβολιασμός κατ’ αρχήν μόνο σε μερικές κρίσιμες κατηγορίες), ο χαμαιλέοντας ΣΥΡΙΖΑ μετατοπίζει και αυτός την κύρια αιχμή του στην πάλη ενάντια στον “υποχρεωτικό εμβολιασμό”.

Έτσι στις 13/7, μία μέρα μετά την ανακοίνωση των στοιχειωδών απαραίτητων δημοκρατικών μέτρων-κυρώσεων κατά των ανεμβολίαστων σε ευαίσθητες δομές και της απαγόρευσής τους σε κλειστούς χώρους διασκέδασης, ο Τσίπρας δήλωσε ότι χρειάζεται “να επιστραφούμε την επιστημονική τεκμηρίωση, αλλά και την πειθώ. Να εμπνεύσουμε ξανά εμπιστοσύνη στους πολίτες και να τους πείσουμε να εμβολιαστούν και να τηρούν τα μέτρα ατομικής προστασίας. Όχι να τους απειλούμε με τιμωρίες. Όχι να τους δελεάζουμε με ανόητα κίνητρα και χαρτζιλίκια”. “Απευθύνω όμως έκκληση και στην κυβέρνηση να μην επιμεινεί άλλο στο διχαστικό λόγο, στον κοινωνικό διαχωρισμό και στη γενίκεση της υποχρεωτικότητας του εμβολιασμού. Θα προκαλέσει τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα. Η λογική του διαχωρισμού σε εμβολιασμένους και ανεμβολίαστους, η λογική των προνομιών και των διώξεων, είναι ό,τι χειρότερο σε συνθήκες υγειονομικής κρίσης. Η πανδημία είναι ένας συλλογικός κίνδυνος και μόνο συλλογικά αντιμετωπίζεται, όχι με το διχασμό των πολιτών σε «υγιείς» και «απόβλητους»!” (<https://www.facebook.com/watch/?v=514770169849650>)

Πότε διπρόσωπε Τσίπρα επιστράτευσε εσύ “επιστημονική τεκμηρίωση και πειθώ”; Όταν το κόμμα σου έδινε κάλυψη στον Πολάκη για να ξερνάει όλα τα βρωμερά μεσαιωνικά αντιεπιστημονικά ψέματα ενάντια στα εμβόλια που τώρα έχουν γίνει καραμέλα στο στόμα κάθε μεσαιωνιστή, ότι δήθεν είναι πειραματικά, ότι τάχα δεν έχουν τελειώσει οι δοκιμές τους, και να καλεί τον κόσμο να μην εμβολιάζεται; Όταν κρατάς ακόμα στη θέση του σκιδώδη υπουργού και τώρα ταυτίζεσαι εντελώς μαζί του και μαζί με κάθε ναζιστικό κατακάθι που εκστρατεύει ενάντια στις εντελώς δίκαιες κυρώσεις στους ανεμβολίαστους υγειονομικούς; Όταν πετούσες τα υπονοούμενά σου ενάντια στο ΑστραΖένεκα το οποίο έχει εμβολιάσει το μισό πλανήτη; Αν τώρα ξαφνικά ο Τσίπρας τάχα αγάπησε τα εμβόλια και καλεί, ουσιαστικά για πρώτη φορά (αφού μέχρι τώρα όλες οι δηλώσεις του υπέρ των εμβολίων ή υπέρ των μέτρων έρχονταν πάντα σαν απάντηση σε κριτική εναντίον του ότι δεν “βάζει πλάτη”, δηλαδή ήταν για να ξεφορτωθεί την κριτική ώστε να συνεχίσει μετά το ίδιο τροπάρι), αυτό είναι μόνο για να

κάνει πιο αποτελεσματική τη φασιστική του καμπάνια ενάντια στο δήθεν “αντιδημοκρατικό υποχρεωτικό εμβολιασμό”, ενάντια στο δήθεν “απαρτχάντ” που προπαγανδίζουν όλη μέρα αρμονικά ενωμένη η φασιστική, ναζιστική (ενδεικτικά η ανακοίνωση του κόμματος Κασιδιάρη <https://archive.is/dK56S>) και σοσιαλφασιστική αντίδραση, είναι για να κρύψει τη βαθιά ενότσή του με το μεσαιώνα από το οπτικό πεδίο των προοδευτικών ανθρώπων, που πρώτο και ανώτατο μέλημα του είναι να τους κρατάει μέσα του για να τους βάζει να υποστηρίξουν αντιδραστικά συνθήματα. Υιοθετεί ξαφνικά τα συνθήματα της προηγούμενης φάσης μόνο για να τα χρησιμοποιήσει εναντίον της ζωτανής εμβολιαστικής πάλης αυτής της φάσης.

Έχει απόλυτο δικαίωμα η δημοκρατική πλειοψηφία να πάρει μέτρα για να προστατευτεί απέναντι στους ανεμβολίαστους πολίτες, πράγμα που είναι απαραίτητο και για τη δικιά τους προστασία, και να θεσπίσει κίνητρα και αντικίνητρα, από τη στιγμή που έχει παρέξει σε όλους τη δυνατότητα εμβολιασμού και από τη στιγμή που έχει κάνει καμπάνιες για την ενημέρωσή τους, αφού πραγματικά η ισχυρή πλειοψηφία είναι υπέρ του εμβολιασμού και από την άλλη η πλειοψηφία των ανθρώπων που δεν εμβολιάζονται δεν είναι απαραίτητα μαχητικοί εχθροί της επιστημονικής προόδου, αλλά άνθρωποι παραπλανημένοι ή τρομοκρατημένοι, με χαμηλές πολιτικές και ιδεολογικές άμυνες απέναντι στο φασισμό και το σοσιαλφασισμό. Γιατί το ζήτημα τώρα μπαίνει έτσι: Είτε με τη μεγάλη δημοκρατική πλειοψηφία του πληθυσμού και την επιστήμη κόβουμε το δρόμο στην πανδημία υποχρεώνοντας σε εμβολιασμό τους συνανθρώπους μας που κρατάνε στα χέρια τους τις ζωές πολλών άλλων, και περιορίζοντας όσο και όπου πρέπει τους ανεμβολίαστους συνανθρώπους ώστε να μη διαδίδουν άθελά τους και να επιβαρύνουν την πανδημία, είτε υποτασσομαστε στην θέληση μιας μειοψηφίας που καθοδηγείται από το φασισμό, ανοίγουμε το δρόμο στην πανδημία μετατρέποντας τη μειοψηφία των ανεμβολίαστων συμπολιτών μας σε ακούσιες υγειονομικές βόμβες που τις εξαπολύουν οι φασίστες ενάντια στους ίδιους, στο λαό και στη χώρα.

Η τελευταία εκστρατεία του ΣΥΡΙΖΑ, επικεφαλής όλου του σοσιαλφασιστικού μπλοκ (βλέπε τις αντίστοιχες ανακοινώσεις ψευτοΚΚΕ, ΜΕΡΑ25 https://www.avgi.gr/politiki/391489_ena-diaggelma-gemato-psemata-antifaseis-kai-aytodiapseyseis και ΑΝΤΑΡΣΥΑ <https://antarsya.gr/node/5955>) ενάντια στα μέτρα του περιορισμού των ανεμβολίαστων, και η ενότσή τους και σε αυτό το ζήτημα με τους κλασικούς ναζιφασίστες, είναι η συνέχεια και η φυσική κατάληξη όλης της στάσης τους σε όλη τη διάρκεια της πανδημίας. Αυτοί από

την πρώτη στιγμή, πάλι ενωμένοι με τους κλασική ακροδεξιά, ρίξαν στο λαό και ιδιαίτερα στη νεολαία το σύνθημα ότι “τα λοκντάουν είναι χούντα”, και ότι τάχα δεν γίνονται για την πανδημία αλλά η πανδημία είναι απλά το πρόσχημα, υπνόμευσαν την καμπάνια εμβολιασμού και τη σημασία της, έκαναν τα πάντα για να σαμποτάρουν την άμυνα στην πανδημία με ακόμα πέντε τρόπους (<https://www.oakke.gr/afises/item/1325>).

Αν λέμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι απλά ένας προστάτης, αλλά ο αληθινός επικεφαλής του αντιεμβολιαστικού μεσαίωνα, αυτό δεν είναι μόνο και δεν είναι τόσο επειδή αυτός είναι ένα μεγάλο κόμμα, αλλά επειδή αυτό και τα όμοιά του τάχα αριστερά κόμματα έχουν μια μοναδική ιδιότητα που δεν μπορεί ποτέ να έχει κανένας κλασικός δεξιός αντιεμβολιαστής: να παίρνουν όλη την προοδευτική μάζα, να τη διαφθείρουν και να τη βάζουν να υποστηρίζει αντιδραστικά αιτήματα, να τη μετατρέπουν εν αγνοία της σε αντιδραστική δύναμη κρούσης. Η ηγετική κλίκα του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ, που παραμένει η μήτρα του και ο ιδεολογικός καθοδηγητής του πρώτου, είναι τα πιο προωθημένα αποσπάσματα του φασισμού, που αφού κατέλαβαν από τα μέσα τα κόμματα, τις οργανώσεις, τα σύμβολα της αριστεράς, τώρα χρησιμοποιούν αυτά τα σύμβολα όχι απλά για να σκοτώσουν την πρόοδο, αλλά για να τη μετατρέψουν σε μαχητικό αντιδραστικό στρατό. Αυτό δεν είναι ακόμα πολύ προφανές στην πλατιά αριστερή μάζα γιατί αυτή παρόλο που μυρίζεται τη φασιστική μπόχα, ακόμα και αν δεν την αναγνωρίζει σαν τέτοια, και συχνά κλείνει τη μύτη της και αποστρέφει το βλέμμα της, είναι

δύσκολο να πιστέψει ότι αυτό που σήμερα **εμφανίζεται** σαν αριστερά είναι ακριβώς το αντίθετο από αυτό που φαίνεται, είναι ο κύριος εχθρός της. Κυρίως είναι δύσκολο να ξεκαθαρίσει σε ένα σύντομο διάστημα την πολιτική και ιδεολογική οριοθέτηση της πραγματικής αριστεράς από τη σοσιαλφασιστική φάρσα, γιατί η τελευταία για να εδραιωθεί και να φτιάξει το ιδεολογικό κλίμα που μέσα του θα περνάει απαρατήρητη η προδοσία και η αντιστροφή της, ανέτρεψε όλες τις διδασκαλίες του μαρξισμού, αντικατέστησε την πολιτική οικονομία για το πώς δουλεύει ο καπιταλισμός με τη συνωμοσιολογία, τη διαλεκτική με τη σοφιστεία, την επανάσταση με τη πραξικόπημα. Αυτό το ξεκαθάρισμα θα γίνει αναγκαστικά μέσα σε μια μακριά πορεία, όσο θα συσσωρεύεται εμπειρία για το τι πραγματικά πρεσβεύουν τα κόμματα του σοσιαλφασισμού.

Όχι στην κατάργηση των μέτρων προστασίας και του κρατικού τους ελέγχου

Ημερήσια κρούσματα ανά εκατομμύριο κατοίκους. Η Ελλάδα ξεχωρίζει αρνητικά από το μέσο όρο της ΕΕ.

Κιόλας από τον Απρίλη είχαμε καταγγείλει ότι η κατάργηση κάθε ελέγχου τήρησης των μέτρων προστασίας και τελικά η πρακτικά ολοκληρωτική κατάργησή τους σημαίνει ανεξέλεγκτη εξάπλωση του ιού. Αυτή την εγκληματική κατάργηση την κάνανε οι Μητσοτάκης-Χρυσοχοϊδης στο όνομα της κοινωνικής ειρήνης, σαν ικανοποίηση του “αντι-αστυνομικού” κινήματος του ΣΥΡΙΖΑ που είχε σαν

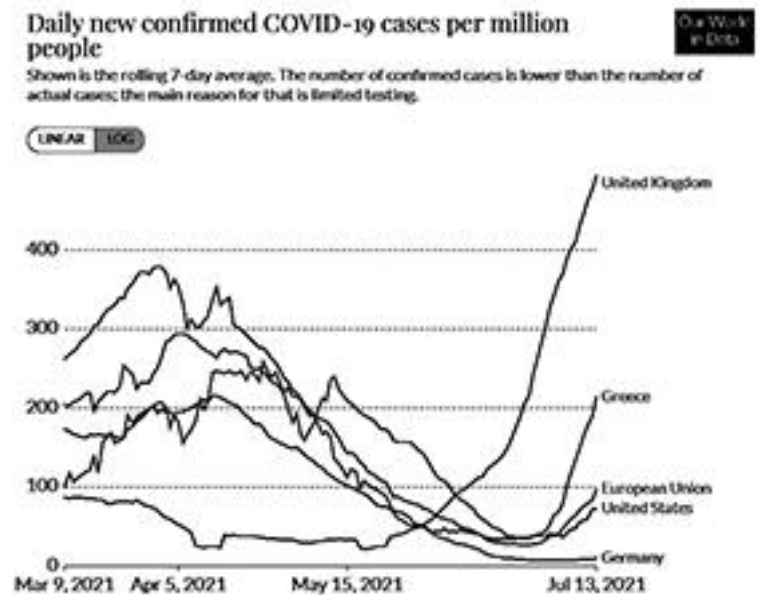
αποκορύφωμα το σπάσιμο της Νέας Σμύρνης από τους χούλιγκαν που κουβάλησε στη γειτονιά ο σοσιαλφασισμός. Γράφαμε τότε ότι: “*Απ’ τη στιγμή που ο έλεγχος αποσύρθηκε, ο σοσιαλφασισμός πέτυχε στην κύρια πλευρά το σκοπό του, που είναι η ανεξέλεγκτη εξάπλωση του ιού. Αυτή την εξάπλωση τη θέλουν αυτά τα κόμματα για να γκρεμίσουν κι άλλο την ήδη τσακισμένη από τα αντιβιομηχανικά κινήματά τους οικονομία και να βασιλέψουν πάνω στην πείνα και τα ερείπια για λογαριασμό των ανατολικών αφεντικών τους, των ρωσοκινέζικων ιμπεριαλισμών χιτλερικού τύπου, που ήδη αγοράζουν χωρίς καμιά αντίσταση τη ραχοκοκαλιά της χώρας (ενέργεια, μεταφορές, γη)*” (<https://www.oakke.gr/antifasism/item/1314>). Η τωρινή έκρηξη κρουσμάτων είναι ο λογαριασμός που πληρώνουμε τώρα για αυτό το έγκλημα. Οι σοσιαλφασιστές που πρωταγωνίστησαν σε αυτό το έγκλημα και κατήγγειλαν συνεχώς τον αστυνομικό έλεγχο των μέτρων προστασίας σαν δικτατορία, τώρα λένε ότι τάχα τα μέτρα τα κατήγγειλε η κυβέρνηση για τα μάτια των τουριστών! Αν πραγματικά η κυβέρνηση ήθελε να σώσει τον τουρισμό (και έπρεπε πράγματι να προσπαθήσει να τον σώσει γιατί ο τουρισμός απασχολεί κοντά 1 εκατομμύριο ανθρώπους στην Ελλάδα) τότε θα είχε φροντίσει να μπορούμε στον Ιούλιο με όσο το δυνατόν πιο καλά επιδημιολογικά δεδομένα, με όσο το δυνατόν λιγότερα κρούσματα και καλύτερα μέτρα προστασίας.

Οι ανησυχίες των επιστημόνων εστιάζονται αυτή τη στιγμή σε δύο προβλήματα: πρώτον, στην εξαιρετικά μεταδοτική μετάλλαξη “δέλτα” που προβλέπεται ότι σύντομα θα επικρατήσει. Δεύτερον, στις μακροχρόνιες συνέπειες του ιού στην

υγεία, τον λεγόμενο “long covid”, που πλέον έχουμε αρκετά στοιχεία ότι χτυπάει σημαντικό ποσοστό ακόμα και ανθρώπων που τον περνούν ασυμπτωματικά. Αυτό σημαίνει πως παρόλο που οι θάνατοι σε αυτό το κύμα θα είναι σχετικά μειωμένοι σε όσες χώρες έχουν προχωρήσει το εμβολιαστικό τους πρόγραμμα και έχουν κιάλας εμβολιάσει την πλειοψηφία των ηλικιωμένων, η επαπειλούμενη πλατιά διάδοση της μετάλλαξης δέλτα απειλεί να αφήσει εκατομμύρια ανθρώπους με μακροχρόνια προβλήματα υγείας (<https://www.bbc.com/news/health-57584295>). Με την τωρινή έκρηξη κρουσμάτων έχουν αρχίσει να αυξάνονται και οι νοσηλείες. Το θετικό τόπο είναι ότι τα εμβόλια κρατάνε καλά σε όλες τις γνωστές μεταλλάξεις, αν και με μειωμένα ποσοστά πλήρους προστασίας στη μετάλλαξη δέλτα.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει οπωσδήποτε:

- **Να συνεχιστεί γρήγορα η καμπάνια εμβολιασμού. Να προσπαθούμε να πείσουμε τους**

... πανευρωπαϊκό εμβολιαστικό πιστοποιητικό Μητσοτάκη

Συνέχεια από τη σελ. 9

οποδήποτε είχε ξεκινήσει η δραστήρια εκστρατεία του πρωθυπουργού Μητσοτάκη για κοινό πιστοποιητικό εμβολιασμού για τις ανάγκες τάχα του τουρισμού στην ΕΕ σε ένα έδαφος όπου είχαν άφθονα επιχειρήματα να προβάλλουν οι φίλοι του Πούτιν (Ορμπάν, Αναστασιάδης κλπ) για να πιέσουν για την αποδοχή του ρωσικού εμβολίου μέσα στο κλίμα της ασφυξίας του τουρισμού που είχε προκαλέσει η πανδημία (Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΕΜΒΟΛΙΟ ΤΗΣ AstraZeneca ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΟΥΤΝΙΚ, 23/3/2021, <https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-25-28/item/1308>). Όταν η εκστρατεία αυτή απέτυχε να εντάξει και το ρωσικό εμβόλιο στα ασφαλή εμβόλια του ευρωπαϊκού πιστοποιητικού, η ηγεσία Μητσοτάκη προχώρησε μόνη της για να πινάξει την πολιτική των μέτρων προστασίας στον αέρα. Ασφαλώς ήξερε ότι είχε σύσσωμες τις κοινοβουλευτικές ηγεσίες στο πλευρό της και πραγματικά καμιά της δεν όλες σαν αδέρφια τον καλύψανε, τόσο καλά ώστε πέρα από αυτό το άρθρο να μην υπάρχει κανένα άλλο, τουλάχιστον σε γνώση μας, που να καταγγέλει αυτή τη μεθόδευση. Εδώ φαίνεται πόσο βαθιά διαβρωμένος είναι ο ελληνικός πολιτικός κόσμος και η χώρα γενικότερα από τη ρωσική υπερδύναμη.

Στα μέσα Απριλίου ο υπουργός Τουρισμού Θεοχάρης προφανώς με σύσταση του Μητσοτάκη πήγε στη Μόσχα. Εκεί συναντήθηκε με τον αναπληρωτή υπουργό Μεταφορών της Ρωσίας, αρμόδιο για θέματα τουρισμού, Dmitry Zverev ο οποίος

«*χαιρέτησε τη θετική στάση εκ μέρους της Ελλάδας για το ρωσικό εμβόλιο Sputnik V και ευχαρίστησε τον Έλληνα υπουργό Τουρισμού για την κατανόηση και τη συνεργασία*» (<https://www.voria.gr/article/apo-145-rosi-touristes-stin-ellada-me-pistopiitiko-emvoliasmou-i-amitiko-pcr>).

Ο Θεοχάρης συναντήθηκε επίσης με την επικεφαλής του Ομοσπονδιακού Οργανισμού Τουρισμού, Zarina Valeriyevna Doguzova, καθώς και με εκπροσώπους των μεγαλύτερων tour operators της Ρωσίας. Σε συνέντευξη του στην Izvestia, είπε ότι από 14 Μάη, ημερομηνία ανοίγματος της Ελλάδας για τον τουρισμό θα γίνονται δεκτοί ταξιδιώτες από τη Ρωσία, εάν διαθέτουν είτε πιστοποιητικό εμβολιασμού είτε αρνητικό τεστ PCR. Τόνισε μάλιστα ότι «*η Ελλάδα δεν ανέστειλε ποτέ τη διαδικασία χορήγησης ταξιδιωτικής βίζας σε Ρώσους τουρίστες*» (δηλαδή ποτέ δεν έκλεισε σύνορα για τη Ρωσία, απλά οι περιορισμοί ήταν αυστηροί, αν και εφόσον εφαρμόζονταν).

Στα τέλη Μάη, ο Δένδιας συνάντησε τον Λαβρόφ στο Σότσι, ενώ είχε ξεσπάσει ήδη η κρίση των σχέσεων ΕΕ-Ρωσίας λόγω της στάσης της στην απαγωγή Λευκορώσου στελέχους της αντιπολίτευσης στο Μινσκ. Κατά την επίσκεψη ο Δένδιας επανέλαβε όσα είχε πει ο Θεοχάρης, και κάλεσε τους ρώσους τουρίστες να έρθουν στην Ελλάδα (<https://sputniknews.gr/20210527/neapolis-dendia-sti-rosia-os-to-telos-toy-etoys-pos-apotimatai-to-taxidi-toy-ellinaypex-13386383.html>).

Η κυβέρνηση δεν είχε θορυβηθεί καθόλου ούτε από διεθνή ρεπορτάζ για το ότι οι ρωσικές αρχές δείχνουν τουλάχιστον ανοχή στη χρήση

πλαστών πιστοποιητικών εμβολιασμού που απλά μπορεί να τα αγοράσει κανείς μέσω κινητού σε μια χώρα που πολλοί δεν κάνουν το εμβόλιο είτε γιατί δεν το εμπιστεύονται, είτε λόγω της αντιεμβολιαστικής προπαγάνδας.

Το αποτέλεσμα ήταν η έξαρση του Covid-19 στη Ρωσία να βρει ανοιχτά χωρίς τα αναγκαία μέτρα προφύλαξης τα σύνορα της ΕΕ στους ρώσους τουρίστες λόγω της ελληνικής πολιτικής της κατάργησης των ευρωπαϊκών περιορισμών, γεγονός που ξεσήλωσε τέτοιο σάλο ώστε οι Μέρκελ-Μακρόν να υποχρεωθούν να ξεμπροστιάσουν την ελληνική κυβέρνηση.

Η φιλοευρωπαϊκή βιρίνα της Ελλάδας τρύπησε από αυτή τη σφαίρα αλλά δεν κατέρρευσε χάρη στην προστασία από τους άλλους φίλους και πράκτορες της Μόσχας μέσα στην ΕΕ. Είναι πάντως για πρώτη φορά μετά από την εποχή των μνημονίων που η Ελλάδα γίνεται ξανά ύποπτη για τις ένοχες σχέσεις της με την πομπική φασιστική Ρωσία. Αυτή είναι η ευρωπαϊκή διάσταση του εγκλήματος της κυβέρνησης. Εξίσου σοβαρή όμως είναι η διαστολή της μετάλλαξης δέλτα στο εσωτερικό, που τελικά προκαλεί μεγαλύτερη ζημιά στον τουρισμό από το καλό που υποτίθεται ότι θα της έκαναν οι ρώσοι τουρίστες. Και είναι να απορεί κανείς πως ενώ πέρσι, ακούγονταν συχνά-πυκνά επικρίσεις από την αντιπολίτευση για πρόωπο άνοιγμα, όταν οι ίδιοι είχαν καταργήσει κάθε μέτρο στο εσωτερικό. Σήμερα κανένας τους δεν διαμαρτύρεται για το χωρίς μέτρα άνοιγμα στη Ρωσία!!!

Αμέσως μετά το άνοιγμα η Ρωσία επέτρεπε περιορισμένες πτήσεις προς

ανεμβολιαστούς να εμβολιαστούν και ταυτόχρονα να προφυλασσόμαστε από αυτούς με περιορισμούς και με υποχρεωτικούς εμβολιασμούς όπου είναι απαραίτητο. Να εφαρμοστεί άμεσα ο υποχρεωτικός εμβολιασμός των υγειονομικών και όλων των εργαζομένων σε ευαίσθητες δομές.

- **Να πάρουν καταρχήν ονομαστικά καταγγελλικά αλλά και πειθαρχικά μέτρα οι ιατρικοί και πανεπιστημιακοί σύλλογοι και τα πολιτικά κόμματα για τους αντιεμβολιαστές γιατρούς.**

- **Όχι στις δημόσιες μαζικές εκδηλώσεις, ακόμα και αν γίνονται σε ανοιχτούς χώρους, εκτός αν γίνονται ελεγχόμενα μόνο για εμβολιασμένους.**

- **Επαναφορά της κρατικής επιτήρησης όλων των μέτρων προστασίας: μάσκες σε εσωτερικούς χώρους, αποστάσεις στα τραπέζια της εστίασης.**

Ελλάδα, προφανώς γιατί έπρεπε να γίνει όσο το δυνατόν αθρόυβα το άνοιγμα με τον εμβολιασμό με Σπούτνικ. Η κατάσταση άλλαξε στα μέσα Ιούνη, τη στιγμή δηλαδή που σημειωνόταν η αύξηση των κρουσμάτων της μετάλλαξης δέλτα στη Ρωσία, οπότε άρχισαν να αυξάνονται σταδιακά οι πτήσεις με προγραμματισμό να πυκνώσουν ακόμα περισσότερο τον Ιούλη. Σε αυτό το σημείο ήρθε η καταγγελία από Μέρκελ – Μακρόν. Παρόλο που δεν έχει γίνει γνωστή κάποια έρευνα ιχνηλάτησης των κρουσμάτων της μετάλλαξης δέλτα, σύμφωνα με τα στοιχεία που έχουν έρθει στη δημοσιότητα, τα πρώτα κρούσματα σημειώθηκαν στο Ηράκλειο, τόπο προορισμού τουριστών από τη Ρωσία, τα οποία αυξήθηκαν ραγδαία και μέχρι σήμερα στην Κρήτη εντοπίζονται τα περισσότερα κρούσματα της μετάλλαξης.

Η ελληνική πολιτική ηγεσία δεν έχει κανένα ενδοιασμό να ακολουθεί εγκληματική πολιτική σε βάρος όλης της ΕΕ για την εξυπηρέτηση των ρωσικών συμφερόντων αφού εδώ και τόσες δεκαετίες έχει αποδείξει, ότι αυτήν την εγκληματική πολιτική, κυρίως αυτήν του σαμποτάζ της παραγωγής, την ακολουθεί σε βάρος του ίδιου της του λαού. Το ότι αυτή τη φορά αποφάσισε να παίξει με την υγεία όλων των λαών της Ευρώπης τη στιγμή της ανάκαμψής τους μετά από μία τόσο θανατηφόρα πανδημία και τόσο επιζήμια στο επίπεδο της οικονομικής τους διαβίωσης είναι ένα έγκλημα που πιθανότατα δεν θα μπορέσει να κρυφτεί τόσο καλά όσο τα εσωτερικά της εγκλήματα.

Με αφορμή την τελευταία Ισραηλο-Παλαιστινιακή σύρραξη Το τοπικό και παγκόσμιο δίπολο που συνθλίβει τα δύο έθνη και θρέφει τον αντισημιτισμό

Πως γίνεται και το Ισραήλ δίνει τόσο πολύτιμα όπλα στους πιο θανάσιμους εχθρούς του

Φαίνεται στην πραγματικότητα παράδοξο αυτό που συμβαίνει σήμερα με το Ισραήλ. Δηλαδή το κράτος καταφύγιο ενάντια στην πιο συστηματική γενοκτονία όλων των εποχών, το κράτος που η μαμμή που το ξενένησε ήταν το παγκόσμιο αντιφασιστικό μέτωπο και μάλιστα ηγέτης αυτού του μετώπου, η σοσιαλιστική ΕΣΣΔ, να επιτρέπει σήμερα στους παλιούς και νέους χιτλερικούς και όλους τους αντισημίτες της γης να αντλούν τόση δύναμη από τα λάθη του ώστε να τολμάνε να ζητάνε την απομόνωση και την εξόντωση του χωρίς να απομονώνονται οι ίδιοι.

Στο βάθος δεν υπάρχει τίποτα το περίεργο. Το Ισραήλ είναι κι αυτό ένα αστικό κράτος και μάλιστα κυρίως το νεαρό κράτος ενός νεαρού έθνους, του εβραϊκού ισραηλίτικου. Και ζει κι αυτό με τις αυταπάτες αλλά και τις αδυναμίες και τις αθλιότητες της ηγετικής τάξης του.

Το ότι όλοι οι Εβραίοι στον κόσμο θέλουν αυτό το κομμάτι γης σαν το έσχατο καταφύγιο τους από έναν νέο παγκόσμιο γενοκτονικό διωγμό τους είναι κάτι που βγαίνει μέσα από τις ασύλληπτα σκληρές εμπειρίες τους και έχει απόλυτη ηθική και πολιτική νομιμότητα. Όμως καμιά χώρα, πόσο μάλλον μια μικρή χώρα σαν το Ισραήλ, δεν μπορεί να είναι καταφύγιο κανενός, αν δεν στηρίζει την άμυνα και την ύπαρξη του πολύ περισσότερο από όσο στο στρατό του στη δημοκρατική αντιφασιστική ενιαιομετωπική πάλη όλων των λαών της γης, οπότε και στο κύρος που έχει στους κόλπους αυτών των λαών. Γιατί το παγκόσμιο αντιφασιστικό μέτωπο δεν είναι μια γλυκερή ανθρωπιστική ονειροφαντασία, είναι ιστορικά αναπόφευκτο για τον εξής απλό λόγο: επειδή το ίδιο είδος ιμπεριαλισμού που θέλει να εξοντώσει τους Εβραίους και το κράτος τους, θέλει να εξοντώσει κάθε δημοκράτη και αντιφασίστα, κάθε ελεύθερο και αξιοπρεπή άνθρωπο στη γη, και τελικά κάθε χώρα που θέλει να είναι ανεξάρτητη και που αντιστέκεται στην αναγκαστικά βίαιη και ρατσιστική του κυριαρχία. Η ανομολόγητη αξίωση για την εξολόθρευση του Εβραίου σαν τέτοιου, που σήμερα κρύβεται πίσω από την αξίωση για την κατάργηση μόνο ενός κράτους στη γη, του «εγκληματικού κράτους των Εβραίων», είναι απλά το πρώτο διεθνές μάθημα και το πρώτο τεστ κανιβαλισμού στο οποίο ο υποβάλλει ο ρωσοκινεζικός νεοχιτλερικός άξονας τους λαούς όλης της γης. Την ίδια ώρα ο ίδιος Άξονας και ειδικά ο ηγέτης του, η Ρωσία, κάνουν τα πάντα για να δουλέψουν από τα μέσα και να κακοφορμίσουν όλες τις αρρώστιες της τάξης που διοικεί αυτό το κράτος-καταφύγιο από τις οποίες η χειρότερη και πιο δεμένη με τις πρώτες φάσεις της ύπαρξης σχεδόν κάθε εθνικού κράτους είναι ο επεκτατικός σοβινισμός, η μεγαλοκρατική του αρρώστια. Αυτή είναι η εικόνα που θέλουν οι κανίβαλοι να δίνει το Ισραήλ προς τα έξω. Είναι ο μόνος τρόπος για να κάνουν οι νεοχιτλερικοί το μελλοντικό θύμα τους να μοιάζει με το τέρας που περιγράφουν στις μάζες.

Ο επεκτατισμός με το πρόγραμμα του Μεγάλου Ισραήλ που θα έπρεπε τάχα να πιάνει όλο το έδαφος του βιβλικού Ισραήλ υπήρχε στους κόλπους του σιονιστικού κινήματος, δηλαδή του εβραϊκού εθνικού κινήματος, πριν κιάλας από τη δημιουργία του κράτους του Ισραήλ το 1948, λίγο μετά τον Β παγκόσμιο πόλεμο. Από τότε υπήρχαν δύο χοντρικές τάσεις. Η μία τάση ήταν η σαφώς πλειοψηφική, αυτή η σε γενικές γραμμές προοδευτική και δημοκρατική του εργατικού σιονισμού όπου ήταν πιο ισχυρή η σοσιαλδημοκρατία αλλά είχε αρκετή δύναμη και η σοσιαλιστική αριστερά, π.χ. που ήθελε τα δυο κράτη στην Παλαιστίνη το εβραϊκό και το παλαιστινιακό. Μάλιστα η πιο αριστερή τάση σε αυτό το ρεύμα, η κομμουνιστική διεθνιστική (που ένα κομμάτι της ήταν τα μέλη της Μπουντ του ΣΔΕΚΡ), είχε παλέψει μαζί με τους παλαιστίνιους κομμουνιστές ακόμα και για την ενότητα των δύο εθνών μέσα στο ίδιο κράτος, γραμμή που δεν προχώρησε κυρίως εξαιτίας της κυριαρχίας της αντίδρασης στο παλαιστινιακό εθνικό κίνημα. Έτσι διανομήθηκαν τα δύο εδαφικά ξεχωριστά έθνη-κράτη.

Η άλλη τάση, η μειοψηφική στο σιονιστικό κίνημα, η λεγόμενη «αναθεωρητική (ρεβιζιονιστική)» με επικεφαλής τον Ζέεφ Γιαμποτίνσκυ, ήταν εθνοσοβινιστική και με ιδεολογικούς δεσμούς στο μεσοπόλεμο με την ευρωπαϊκή ακροδεξιά. Αυτή η τάση ήθελε εξ αρχής το Μεγάλο Ισραήλ, δηλαδή ήθελε τους παλαιστίνιους Άραβες υποτέλεις ή διωγμένους από το Ισραήλ. Από αυτή την τάση γεννήθηκε το αντιδραστικό κόμμα Λικούντ και αυτηνής παιδιά ήταν οι πρωθυπουργοί Μπέγκιν, Γιτζάκ Σαμίρ, Σαρόν και, τελικά ο χειρότερος απ όλους, ο προβοκάτορας Νετανιάχου. Μάλιστα ο δεύτερος από αυτούς ήταν στέλεχος της πιο αντιδραστικής ομάδας των ρεβιζιονιστών, αυτών της ομάδας Στερν που έφτασε να παίρνει όπλα από τους χιτλερικούς ενάντια στην Αγγλία στη διάρκεια του Β παγκόσμιου πολέμου επειδή η Αγγλία επέδωκε συμμαχία με τους μετριοπαθείς Άραβες, ενώ το προοδευτικό σιονιστικό ρεύμα πολέμησε σταθερά στο αντιφασιστικό μέτωπο. Ήταν η πρώτη φορά που εβραϊκή ακροδεξιά βρέθηκε να συμμαχεί αντικειμενικά με τους Παλαιστίνιους που τότε πολέμησαν με την επίσημη ηγεσία τους ανοιχτά στο πλευρό του Χίτλερ σαν στρατολογητές μουσουλμάνων στα βαλκανικά Βάφεν SS. Οι ρεβιζιονιστές σιονιστές μπόρεσαν να γίνουν ένα ισχυρό ρεύμα στο Ισραήλ, όταν μετά τον άδικο από την πλευρά των αραβικών χωρών πόλεμο του 1967 εξασφάλισαν την κατοχή της Δυτικής Όχθης. Έτσι δυνάμωσαν οι επεκτατικές διαθέσεις γενικά στην αστική τάξη και οι ρεβιζιονιστές πήραν μαζί τους και το πιο δεξιό κομμάτι του εργατικού σιονισμού, κατ αρχήν με τον Νταγιάν και αργότερα με την ίδια την Γκόλντα Μείρ. Αυτοί που ενίσχυαν στην πραγματικότητα αυτό το δεξιό επεκτατικό ρεύμα, αν και με διαφορετικό τρόπο, ήταν οι δύο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις στον ανταγωνισμό τους για τον έλεγχο της περιοχής.

Ο ρώσικος σοσιαλϊμπεριαλισμός κύριος υποκινητής της Ισραηλο -Παλαιστινιακής σύγκρουσης

Τον ενεργητικό ρόλο στην ενδυνάμωση της ισραηλοπαλαιστινιακής αντίθεσης αλλά και του ισραηλινού επεκτατισμού τον έπαιζε η υπό μεγαλορώσικη κυριαρχία ΕΣΣΔ, δηλαδή αυτή μετά τα 1956. Αυτή από τη μια έσπρωχνε όλα τα αραβικά κράτη και ειδικά τους Παλαιστίνιους να μην αναγνωρίζουν την ύπαρξη του Ισραήλ, ενώ η ίδια έσπρωχνε την ισραηλινή δεξιά να είναι πιο αδιάλλακτη υποσχόμενη ότι θα έστελνε στο Ισραήλ εβραίους από την ΕΣΣΔ σαν εποικιστές της Δυτικής Όχθης, πράγμα που τελικά έκανε σε πελώρια κλίμακα μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ. Πιο παθητικά αρνητικό ρόλο έπαιζαν οι ΗΠΑ. Αυτές για να μην χάσουν τους Άραβες δεν ενθάρρυναν, ως τη ρωσόφιλη προεδρία Τραμπ, την ισραηλινή δεξιά να προσαρτήσσει τα Κατεχόμενα προτιμώντας όσο δεν υπήρχε ένα εθνικά ανεξάρτητο παλαιστινιακό κίνημα να περάσουν στα χέρια της φιλικής τους Ιορδανίας στην οποία κατέφευγε ένα μεγάλο μέρος από τους παλαιστίνιους πρόσφυγες από τους πολέμους του 1948 και του 1967. Από την άλλη οι ΗΠΑ δεν πίεζαν το Ισραήλ να κάνει πραγματικές υποχωρήσεις στο ίδιο το παλαιστινιακό εθνικό κίνημα για να μην αποθαρρύνουν έναν πολύτιμο σύμμαχο στην περιοχή των πετρελαίων που να στέκεται απέναντι στους πιο ανεξάρτητους και πολιτικοστρατιωτικά ισχυρούς Άραβες εθνικιστές όπως ήταν ο Νάσερ ή ο Σαντάμ. Μόνο μετά την ήττα τους στο Βιετνάμ το 1975, που σηματοδότησε

την αρχή της στρατηγικής πτώσης τους σαν υπερδύναμης, οι ΗΠΑ άρχισαν να επιδιώκουν μια αραβο-ισραηλινή και ισραηλο-παλαιστινιακή συμφωνία ειρήνευσης για να μη χάσουν και τους Άραβες και το Ισραήλ από την όξυνση αυτών των αντιθέσεων που υποδαύλιζε με όλο και μεγαλύτερη επιτυχία η ανερχόμενη διπλωματικά αν και πιο αδύναμη οικονομικά και στρατιωτικά ρώσικη υπερδύναμη. Αυτή η υποδαύλιση συνεχίστηκε και στην περίοδο που η Ρωσία προσποιήθηκε την εξαφανισμένη μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ στα 1990.

Γενικά την επεκτατική αρρώστια σε κάθε έθνος και κάθε κράτος την ενθαρρύνει πιο δραστήρια κάθε ιμπεριαλισμός φασιστικού τύπου, που είναι εκείνος που έρχεται σχετικά καθυστερημένος στη μοιρασιά του κόσμου, (παλιά Γερμανία, Ιαπωνία και Ιταλία απέναντι στην πιο ισχυρή οικονομικά Αγγλία, σήμερα Ρωσία, Κίνα απέναντι στις πιο ισχυρές οικονομικά ΗΠΑ), οπότε επιδιώκει από τη φύση του μια ανατροπή με τη βία του ισχύοντας ιμπεριαλιστικού στάτους κβο. Έτσι επιδιώκει μια επιθετική αποκτήνωση των πάντων μέσα από την οποία αυτός μπορεί να βρίσκει σαν συμμάχους τους χειρότερους και ταυτόχρονα να αλληλοεξοντώνει τους εχθρούς του. Ένας μεγάλος στόχος του ρώσικου σοσιαλϊμπεριαλισμού, ο οποίος βγήκε μέσα από την ανατροπή εκ των ένδον και την αρπαγή της εργατικής εξουσίας στην ΕΣΣΔ και είχε γι αυτό από την αρχή φασιστικά χαρακτηριστικά, ήταν το να δυναμώσει την έχθρα όλων των αραβικών και μουσουλμανικών εθνών, με το Ισραήλ. Έτσι ξαναζωντάνεψε μέσα τους ως αντισημιτισμό τη νικημένη στο Β παγκόσμιο πόλεμο κακή κληρονομιά του γερμανικού ναζιστικού ιμπεριαλισμού, που ήταν ο αντισημιτισμός. Αυτός βρήκε τότε ένα πολύ εύφορο έδαφος στη φεουδαρχική αντίδραση του αραβικού κόσμου που μόλυνε και τα αραβικά εθνικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα. Ήδη από αυτού του είδους την τεχνητή υπερόξυνση της αντίθεσης των Αράβων και των Μουσουλμάνων όλο του κόσμου με μια χώρα με τόσο μικρό πληθυσμό σαν το Ισραήλ η νεοστρατική Ρωσία έχει καταφέρει να δηλητηριάσει με το νεοχιτλερικό αντισημιτισμό πελώριους πληθυσμούς στη γη, ενώ δευτερευόντως έχει καταφέρει να φτιάξει κυρίως στη Δύση έναν ρατσιστικής φύσης αντιμουσουλμανικό φόβο.

Το κλειδί για τη διατήρηση ανοιχτής της αντισημιτικής πληγής είναι η παρεμπόδιση της δημιουργίας ενός παλαιστινιακού κράτους

Το βασικό πρακτικό μέτρο που παίρνει ο ρώσικος ιμπεριαλισμός για να μην επιτρέπει την ενότητα του Ισραήλ με τον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο **είναι να εμποδίζει τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους**, δίπλα στο κράτος του Ισραήλ, όπως επέβαλε η ιστορική απόφαση 242 του 1947 του ΟΗΕ. Σε αυτή την απόφαση είχε πρωτοστατήσει η ΕΣΣΔ όταν ήταν σοσιαλιστική, όπως πρωτοστάτησε και στη διπλωματική αλλά και στρατιωτική υπεράσπιση του νεαρού κράτους του Ισραήλ όταν τα αραβικά κράτη κάτω από την ηγεσία του αγγλικού ιμπεριαλισμού του επιτέθηκαν το 1948 από όλες τις πλευρές για να το εξαφανίσουν.

Αντίθετα δηλαδή από τα παραμύθια που λένε κυρίως οι «αριστεροί» αντισημίτες στους λαούς ότι ο αγγλικός ιμπεριαλισμός έφτιαξε το Ισραήλ για να υποτάξει τους Άραβες, ήταν ακριβώς αυτός ο κύριος αρνητής της ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ τη στιγμή που αυτό ήταν έτοιμο να ανακηρυχθεί από τον ΟΗΕ μετά τον Β παγκόσμιο πόλεμο, μαζί με το παλαιστινιακό κράτος και δίπλα σε αυτό. Αυτή τη στάση την κράτησε η Αγγλία, επειδή από μια μεγάλη εθνοκοπατριωτική δύναμη του αντιφασιστικού πολέμου μετατράπηκε σύντομα μετά το νικηφόρο

τέλος του στην πιο δεξιά πτέρυγα του παλιού ιμπεριαλιστικού κόσμου προκειμένου να διασώσει τις αποικίες της. Για να κερδίσει την αραβική αντίδραση, δηλαδή τις μοναρχίες της Αιγύπτου, της Συρίας, του Ιράκ, της Ιορδανίας που ήταν φανατικά εχθρικές στον προοδευτικό και κοινωνικό σχηματισμό που έστηναν οι κυρίως δημοκρατικοί εβραίοι στην περιοχή της Παλαιστίνης και ταυτόχρονα για να εμποδίσει τα νέα εθνικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα να αυτονομηθούν ιδεολογικά απέναντι σε αυτές τις μοναρχίες, η Αγγλία, συμπαράταχθηκε αποφασιστικά με τις αραβικές μοναρχίες ενάντια στην ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Στην ουσία δηλαδή, και όχι τυχαία, στον πόλεμο του 1948 ενάντια στο νεοδημοκρατικό κράτος του Ισραήλ η Αγγλία και οι αραβικές μοναρχίες πήραν τη θέση της χιτλερικής Γερμανίας στο ρόλο του προστάτη του τότε αντιδραστικού παλαιστινιακού κινήματος. Γι αυτό το λόγο οι «αριστεροί» αντισημίτες κρύβουν συστηματικά το ότι το πρώτο κίνημα των Παλαιστινίων ενάντια στη δημιουργία ενός εβραϊκού κράτους ακόμα και ενός κράτους κοινού για Εβραίους και Παλαιστίνιους πριν από το β παγκόσμιο πόλεμο, ήταν το κίνημα του φεουδάρχη μουφτή της Ιερουσαλήμ Αλ Χουσεϊνί. Αυτός συνεχίζει και σήμερα να θεωρείται πρωτεργάτης του παλαιστινιακού εθνικισμού, ήρωας της Χαμάς, και για ένα μεγάλο αρχικό διάστημα και της Φατάχ, ενώ στον β παγκόσμιο είχε στρατολογήσει τους μουσουλμάνους των Waffen SS. Το Ισραήλ μπόρεσε να γεννηθεί σαν κράτος ακριβώς επειδή έδωσε εξετάσεις αντιφασισμού σε μια κρίσιμη στιγμή για την ανθρωπότητα και επειδή η σοσιαλιστική σταλινική ΕΣΣΔ στάθηκε με σταθερότητα και συνέπεια απέναντι στην Αγγλία με αντιφασιστικό αλλά και αντιιμπεριαλιστικό σθένος. Μάλιστα οι ΗΠΑ, που οι «αριστεροί» αντισημίτες θεωρούν σαν τον κατ'εξοχήν ιδρυτή και στυλοβάτη του κράτους του Ισραήλ, κράτησαν μια συμβιβαστική θέση απέναντι στην Αγγλία και στις αραβικές μοναρχίες, που θα γίνονταν αρνητική αν δεν ήταν αποφασιστική η ΕΣΣΔ. (Γι αυτήν την περίοδο σύντομα θα μεταφράσουμε και θα δημοσιεύσουμε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ σχετικά κείμενα).

Οι «αριστεροί» αντισημίτες επειδή δεν μπορούν να αρνηθούν τον κρίσιμο εχθρικό ρόλο του αγγλικού ιμπεριαλισμού και τον καθοριστικό της ΕΣΣΔ στην ίδρυση και αναγνώριση του **ισραηλινού κράτους** αναδεικνύουν σαν κεντρική την ενδιάμεση εποχή του σχηματισμού του **εβραϊκού ισραηλινού έθνους** κατά την οποία το πολιτικό κίνημα του σιονισμού, δηλαδή το οργανωμένο κίνημα εποικισμού της Παλαιστίνης από τους Εβραίους της διασποράς που δοκίμαζαν διωγμούς στην Ανατολική Ευρώπη, συμμαχόταν με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό για να εγκατασταθεί πιο μαζικά στην Παλαιστίνη. Αυτή ήταν η εποχή του αγγλικού Προτεκτοράτου της Παλαιστίνης που στήθηκε μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο πάνω στο έδαφος της νικημένης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όπως στήθηκε το γαλλικό Προτεκτοράτο της Συρίας και το αγγλικό Προτεκτοράτο του Ιράκ. Για να εμφανίσουν την εγκατάσταση των Εβραίων σαν μια ιμπεριαλιστική εισβολή εποικιστών μέσα σε ένα σχηματισμένο εθνικό κράτος, κρύβουν ότι δεν υπήρχε τότε κανένα εθνικό κράτος στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, δηλαδή ότι τότε σχηματίζονταν τα αντίστοιχα έθνη μέσα από τις εθνικές αστικές τους τάξεις. Ακόμα κρύβουν ότι δεν υπήρχε ακόμα κανένα έθνος που να ονομάζει τον εαυτό του παλαιστινιακό ακριβώς επειδή δεν υπήρχε ακόμα μια υπολογίσιμη παλαιστινιακή εθνική αστική τάξη, αλλά φεουδάρχες που πουλούσαν τη γη στους εποίκους. Επίσης κρύβουν ότι ήταν κιάλας από το 1880, δηλαδή 15 χρόνια πριν συγκροτηθεί το σιονιστικό κίνημα και 20 χρόνια πριν από την ιμπεριαλιστική εποχή όταν εγκαταστάθηκαν τα δύο πρώτα αλλητάλληλα κύματα Εβραίων εποίκων (κάθε κύμα ονομάζεται Αλίγια) που βρήκαν αυτή τη λύση σαν αυθόρμητο διέξοδο ζωής για τα αντισημιτικά πογκρόμ της Ανατολικής Ευρώπης. Η καταφυγή τους, σαν μύθος επιστροφής, στο Ισραήλ ήταν μια από τις αυθόρμητες απαντήσεις των εβραϊκών μαζών- και τότε όχι η πιο προοδευτική- στην πιο μεγάλη κιάλα της φεουδαρχικής αντίδρασης στην αστική δημοκρατική εξέλιξη, που ήταν τα αντιεβραϊκά πογκρόμ με κέντρο τους τον πιο μεγάλο εχθρό των δημοκρατικών επαναστάσεων στην Ευρώπη που λεγόταν τσαρισμός. Αλλά και οι κατοπινές Αλίγιες, εκείνες του σιονισμού, που χρησιμοποίησαν τον αγγλικό ιμπεριαλισμό στον ανταγωνισμό του με το γαλλικό και κυρίως

το γερμανικό για να εγκατασταθούν στο αγγλικό προτεκτοράτο της Παλαιστίνης, δεν έκαναν τίποτα περισσότερο από ότι μια σειρά εθνότητες σε όλη την υφήλιο που χρησιμοποίησαν τον ιμπεριαλισμό ή χρησιμοποίηθηκαν από αυτόν για να κατακτήσουν μια θέση στον ήλιο, αλλά μετά συγκρούστηκαν μαζί του. Ήταν η ίδια εποχή που σχηματίζονταν τα προτεκτοράτα της Συρίας και του Ιράκ. Τέλος ένα άλλο κρίσιμο σημείο που κρύβουν οι αντισημίτες στην ιστορία του σχηματισμού του Παλαιστινιακού έθνους είναι ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος των παλαιστινιακών πληθυσμών, ανάμεσα τους αρκετοί που στους κατοπινούς πολέμους γίναν και πρόσφυγες, ήταν στην πρώτη τους γενιά μετανάστες που πήγαν από άλλες αραβικές χώρες για να βρουν δουλειά στο Ισραήλ επειδή ήταν το πιο ανεπτυγμένο βιομηχανικό κράτος στο μεσανατολικό χώρο.

Το ότι αυτές οι αλήθειες σήμερα έχουν κυριολεκτικά εξαφανιστεί από τα μάτια της αριστεράς, ιδίως έχει πνιγεί ο ρόλος της ΕΣΣΔ και του παγκόσμιου αντιφασιστικού αγώνα στη γέννηση του κράτους του Ισραήλ, οφείλεται στο ότι την ιστορία της ΕΣΣΔ αλλά και του παγκόσμιου προοδευτικού κινήματος τη γράφουν εδώ και 65 χρόνια οι καπιταλιστές, ιμπεριαλιστές και φασίστες-αντισημίτες τύπου Χρυσόσφοφ και Μπρέζνιεφ που κατέλαβαν την εξουσία στην ΕΣΣΔ στα 1956. Αυτοί έχουν επιγόνους τους ταυτόχρονα τους Πούτιν και τους Ζιουγκάνοφ, τον καθέναν γι άλλο ρόλο, του Τσάρου ή του Λένιν ανάλογα, και με τους πράκτορες και τους φίλους τους, ειδικά με τους κάθε λογής αποστάτες και διαστρεβλωτές του μαρξισμού έχουν υφαρπάξει και σηκώνουν από τότε σχεδόν όλα τα σφυροδρέπανα του πλανήτη και τα λερώνουν με τον ανοιχτό ή συνήθως τον κρυμμένο αντισημιτισμό τους.

Τελευταία ο Πούτιν για να παίξει το στρατηγικό παιχνίδι του δίπολου που αναλύουμε σε αυτό το κείμενο και από την πλευρά της ακροδεξιάς του Ισραήλ, φέρνει στην επιφάνεια και μάλιστα με καμάρι τον πραγματικό ρόλο της ΕΣΣΔ στην αναγνώριση και στρατιωτική στήριξη του κράτους του Ισραήλ, αλλά προς το παρόν κυρίως για κατανάλωση του εβραϊκού στοιχείου του Ισραήλ.

Μόνο μεγάλοι σφετεριστές και αδιάστακτοι προβοκάντορες θα μπορούσαν τη διεθνιστική στάση της σοσιαλιστικής ΕΣΣΔ το 1948 να τη μετατρέψουν σε εκείνη της χρυσόστοφικής-μπρεζνιεφικής ΕΣΣΔ και τώρα εκείνη της πουτινικής Ρωσίας, που έχουν ένα κοινό σημείο: Ενώ ποτέ δεν έπαψαν να αναγνωρίζουν το κράτος του Ισραήλ κάνουν τα πάντα για να το απομονώσουν εξωτερικά αλλά και να το διαβρώσουν και να το προβοκάρουν από τα μέσα, με τελικό στόχο να φουντώσουν σε όλο τον κόσμο το γενοκτονικό αντισημιτισμό με όλες του τις μορφές, δεξιάς και «αριστερές».

Η δουλειά και στους δύο πόλους της ισραηλο-παλαιστινιακής αντίθεσης

Η ρώσικη σοσιαλιμπεριαλιστική διπλωματία για να εμποδίσει τη δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους δίπλα στο Ισραήλ, δουλεύει – όπως γενικά συνηθίζει να κάνει- και από τις δύο πλευρές της αντίθεσης, δηλαδή και στην παλαιστινιακή και στην ισραηλινή, αν και κύρια στην πρώτη.

Αυτό που προσπαθεί να κάνει η Ρωσία μέσα στην ίδια την παλαιστινιακή αλλά και ευρύτερα στην αραβική και μουσουλμανική πλευρά, είναι να δυναμώσει τις αντισημιτικές πολιτικές και ιδεολογικές φράξιες, που γενικά είναι οι πιο επεκτατικές-μεγαλοκρατικές, ώστε να μην αναγνωρίσουν ποτέ το ισραηλινό κράτος, άρα να μην δεχτούν να υπάρχει ένα παλαιστινιακό κράτος δίπλα στο Ισραήλ. Η γραμμή όλων αυτών είναι ότι μια ανεξάρτητη Παλαιστίνη πρέπει να περιλαμβάνει όλο το έδαφος του Ισραήλ, δηλαδή προϋποθέτει την εξαφάνισή του δεύτερου. Όμως τα δύο αυτά έθνη είναι εξαιρετικά σύγχρονα, παρά τις διαφορετικού τύπου ιστορικές αναφορές τους, και έχουν ανδρωθεί παράλληλα οικονομικά πιο πολύ δεμένα το ένα από το άλλο, παρά σε σύγκρουση μεταξύ τους, μια σύγκρουση που την υπέβαλλαν κυρίως οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και αρχικά οι άραβες φεουδάρχες. Παρά τις λυσσαλέες προσπάθειες των αντισημιτών να κατεδαφίσουν αυτή τη θέση είναι αποδεδειγμένο ότι ένα πολύ μεγάλο μέρος των παλαιστίνιων, για κάποιους ακόμα και πλειοψηφικό, που ζουν στη Δυτική Όχθη ή γίνανε πρόσφυγες σε γειτονικές χώρες

μετά τον πόλεμο του 1948 είναι απόγονοι μεταναστών από άλλες αραβικές χώρες που όπως αναφέραμε πιο πάνω ήρθαν στην περιοχή για να δουλέψουν σαν εργάτες στις βιομηχανικές πόλεις που κυρίως έκτισαν οι Εβραίοι έποικοι στο Ισραήλ, ή σε ένα μικρότερο μέρος αρχικά σαν εργάτες γης.

Οι σχέσεις της Ρωσίας με τη δεξιά και την ακροδεξιά του Ισραήλ

Την ίδια στιγμή η Ρωσία κάνει τα πάντα για να δυναμώσει μέσα στο Ισραήλ τις πιο δεξιές τάξεις του που προβάλλουν σαν πρόσχημα επέκτασης το ότι ένα παλαιστινιακό κράτος, αν κάποτε δημιουργηθεί θα είναι από τη φύση του ένα ακάθι για την ασφάλεια του Ισραήλ, οπότε είναι καλύτερα να μην δημιουργηθεί ποτέ. Έτσι όσο δεν δημιουργείται αυτό το κράτος, το συγκεκριμένο κομμάτι γης μπορεί να το κατατρώει πολύ πιο εύκολα και να το αποικιοποιεί το Ισραήλ, πράγμα που διαφθείρει την αστική τάξη και τον ισραηλινό λαό γενικότερα και δυναμώνει τη δεξιά επεκτατική γραμμή. Για να υλοποιήσει αυτήν την πολιτική η δεξιά και η ακροδεξιά του Ισραήλ, σιονιστική ή ορθόδοξη εβραϊκή έχουν εκπρονήσει την πολιτική των ισραηλινών οικισμών μέσω της οποίας, υφαρπάζουν, κατατεμαχίζουν και στραγγαλίζουν τα Κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη της Δυτικής Όχθης και της Ανατολικής Ιερουσαλήμ.

Αν παρακολουθήσει κανείς την εσωτερική πολιτική στην Παλαιστίνη και στο Ισραήλ θα διαπιστώσει ότι οι πιο ρωσόφιλες δυνάμεις μέσα τους ήταν αυτές που τορπίλιζαν τη δημιουργία του Παλαιστινιακού κράτους. Όσο δεν υπάρχει παλαιστινιακό κράτος, πόσο μάλλον όταν υπάρχει ένα κατεχόμενο παλαιστινιακό κράτος, η αντίθεση των Παλαιστίνιων και γενικότερα του Αραβικού και Μουσουλμανικού κόσμου από τη μια μεριά και του Ισραήλ και της Δύσης από την άλλη οξύνεται διαρκώς με άπειρο κέρδος για τη Μόσχα.

Αυτή η υπονόμηση ήταν πάντα πιο εύκολο να γίνει από την παλαιστινιακή-πλευρά επειδή σε αυτή ήταν από παράδοση πιο ισχυρή η αρνητική γραμμή στη συνύπαρξη των δύο εθνών. Αυτή η αντίθεση υπεροξύνθηκε και παγιώθηκε από τη στιγμή που εμφανίστηκε στο προσκήνιο των αποικιακών ανταγωνισμών η χιτλερική Γερμανία, η οποία ενίσχυσε τους παλαιστίνιους φεουδάρχες στην αντιπαράθεσή τους με τους Εβραίους εποίκους. Αυτή τη σκυτάλη πήρε 15 χρόνια μετά τη συντριβή των χιτλερικών η χρυσόστοφική-μπρεζνιεφική σοσιαλφασιστική ηγεσία. Όσο ο ρώσικος ιμπεριαλισμός εμφανιζόταν σαν σοσιαλισμός οι δυνάμεις μέσα στο παλαιστινιακό κίνημα που τορπίλιζαν κάθε λύση εμφανίζονταν κυρίως σαν ριζοσπαστικές αριστερές του τύπου «Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης» του αντιδραστικού παναραβιστή Χαμπάς ή «Δημοκρατικό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης» του φιλο-Άσαντ Χαβατμέχ. Μόλις η Ρωσία έσκισε το αριστερό προσωπείο της άρχισαν να δυναμώνουν τα ισλαμικά αντιδραστικά «ριζοσπαστικά» ρεύματα, οπότε στη θέση των δύο «αριστερών» αντισημιτικών ρευμάτων, που η Ρωσία συνέχισε να τα διατηρεί γιατί αυτά είναι τα πιο πιστά και πολιτικά έμπειρα από στρατηγική άποψη, έβαλε σε ηγετική θέση το ισλαμοναζιστικό ρεύμα της Χαμάς. Με αυτήν τη δολοφονική γενοκτονική συμμορία η πουτινική πλέον Ρωσία υπονόμηση πιο αποτελεσματικά από ποτέ τη δημιουργία του παλαιστινιακού κράτους, και μάλιστα την εθνική παλαιστινιακή γραμμή που είχε εκπρόσωπο της το κόμμα της Φατάχ με ηγέτη του τον Γιασέρ Αραφάτ. Το κόμμα αυτό εκπροσωπούσε σε γενικές γραμμές την παλαιστινιακή εθνική αστική τάξη τόσο της προσφυγικής διασποράς όσο και των Κατεχόμενων. Αυτή ήταν η ηγετική τάξη του παλαιστινιακού έθνους που ανδρώθηκε στην ουσία παράλληλα με το ισραηλινό εβραϊκό έθνος, κόντρα στην πραγματικότητα όχι τόσο με τις επεκτατικές φράξιες της ισραηλινής αστικής τάξης, όσο με τις αραβικές μοναρχίες και μετά με τους πιο αντιδραστικούς αραβικούς εθνικισμούς που προσπάθησαν για δεκαετίες να το υποκαταστήσουν και να το απορροφήσουν στις δικές τους στρατηγικές με την υποκίνηση του κάθε φορά πιο αντιδραστικού ιμπεριαλισμού. Είναι μια από τις πιο αξιοσημείωτες ιστορίες στην πορεία ανάπτυξης των αντιιμπεριαλιστικών αγώνων των λαών του τρίτου κόσμου το πως αναδύθηκε μέσα από το πιο πολύπλοκο σκηνικό ενδο-ιμπεριαλιστικών και εθνικών ανταγωνισμών του πλανήτη, όπως

είναι το μεσανατολικό, ένα εθνικό κόμμα σαν την Φατάχ. Αυτό το κόμμα ξεκίνησε, όπως κάθε άλλο αραβικό εθνικιστικό, με την αντιδραστική κραυγή: «κατάργηση του κράτους του Ισραήλ» για να καταλάβει μέσα από τις πικρές εμπειρίες του ότι αν δεν αναγνώριζε την κρατική του ύπαρξη δίπλα σε εκείνη του Ισραήλ το έδαφός του θα γινόταν έδαφος είτε των άλλων αραβικών κρατών, όπως της Ιορδανίας, της Συρίας και της Αιγύπτου, ή τελικά του Ισραήλ. Αυτό το διδάχθηκε από την πείρα των τριών αραβο-ισραηλινών πολέμων (1948, 1967, 1973). Ο καθένας από αυτούς ξεκινούσε από την πλευρά των αραβικών κρατών για την κατάργηση του κράτους του Ισραήλ και κατέληγε στη μείωση του εδάφους που είχε αναγνωρίσει η απόφασή 242 στο παλαιστινιακό κράτος. Και αυτή η μείωση στην πράξη γινόταν κυρίως υπέρ του Ισραήλ, πράγμα που γιγάντωνε τις πιο αντιδραστικές επεκτατικές τάσεις του τελευταίου, δηλαδή τους πιο άμεσους εχθρούς των Παλαιστίνιων.

Στην πραγματικότητα η Φατάχ μπόρεσε να απομακρυνθεί από τον ιδρυτικό αντισημιτισμό της μέσα από μια μακριά πορεία πολύπλοκων εθνικών αγώνων που τη βοήθησαν να αυτονομηθεί πολιτικά από τους εθνικιστές των γειτονικών αραβικών κρατών, που θέλανε να χρησιμοποιήσουν το παλαιστινιακό κίνημα είτε για να ηγηθούν οι ίδιοι στον αραβικό κόσμο (η Συρία και η Αίγυπτος), είτε ακόμα χειρότερα (η Συρία του Άσαντ) να χρησιμοποιήσουν την Παλαιστινιακή προσφυγία στην Ιορδανία και στο Λίβανο για να ανατρέψουν με πραξικοπήματα και εμφυλίους σε συνεργασία και για λογαριασμό της Ρωσίας τις κυβερνήσεις στις δύο αυτές δυτικές φίλες και σχετικά πιο δημοκρατικές αραβικές χώρες. Από όλες αυτές τις συγκρούσεις ο κύριος χαμένος και κυνηγημένος, τόσο από το Ισραήλ, όσο και από τη ρωσική Συρία ήταν οι Παλαιστίνιοι, και πάνω απ όλα η Φατάχ, το εθνικό παλαιστινιακό κόμμα. Έτσι αυτό έμαθε να διαχωρίζει, σε ένα βαθμό, τον εαυτό του από τους εχθρούς του παλαιστινιακού αγώνα μέσα στον αραβικό και στο μουσουλμανικό κόσμο αλλά και μέσα στην ίδια την ΟΑΠ, δηλαδή το μέτωπο των παλαιστινιακών οργανώσεων στις οποίες περιλαμβάνονται τα φιλοσυριακά και τα παναραβικά κόμματα, κυρίως τα δύο ρωσόφιλα, το PFLP και το DFLP. Πρόκειται για εκείνους που για δεκαετίες παριστάνουν τους αδιάλλακτους εχθρούς του κράτους του Ισραήλ και σε κάποιες στιγμές σκοτώνουν εβραίους αμάχους επίτηδες για να προκαλούν τρόμο στο λαό του Ισραήλ και έτσι να βοηθήνε τους επεκτατιστές του να αρνούνται το παλαιστινιακό κράτος. Τέτοιες φράξιες που να αντανάκλουν αυτές τις στρατηγικές αναπτύσσονται και μέσα στη Φατάχ και της κάνουν ακόμα μεγαλύτερη ζημιά γιατί την εκθέτουν βαθύτερα (αρχικά ο Μαύρος Σεπτέμβρης, και μετά τις συμφωνίες του Όσλο, στην αυτοκτονική 2η Ιντιφάντα οι Ταξιαρχίες της Αλ Ακσά με επικεφαλής τον προαλειφόμενο για διάδοχο του Αμπάς επίσης ρωσόδουλο και ανοιχτό συνεργάτη της Χαμάς, Μαρουάν Μπαργκούτι). Παράλληλα σε όλη αυτή τη μακρινή περίοδο δοκιμασιών είχε αρχίσει να κερδίζει έδαφος στα πιο ανεξάρτητα αραβικά και μουσουλμανικά κράτη, με πρώτη την Αίγυπτο κιόλας από το τέλος της εποχής Νάσερ και πιο καθαρά στην εποχή Σαντάτ, η αντίληψη ότι δεν θα μπορούσε να υπάρχει ειρήνη και εθνική ανεξαρτησία για κανένα μεσανατολικό κράτος, αλλά μια βαρβαρότητα μέσα από την οποία θα κυριαρχούσαν οι δύο υπερδυνάμεις και πιο πολύ η Ρωσία και τα τοπικά τσιράκια της δεύτερης, αν αυτά τα κράτη δεν αναγνώριζαν το κράτος του Ισραήλ, και έτσι ένα παλαιστινιακό κράτος δίπλα του και όχι πάνω στα ερείπιά του.

Έτσι έφτασε να υιοθετήσει η Φατάχ και τελικά να αποδεχτεί συντριπτικά και η ΟΑΠ, τη θέση υπέρ της δημιουργίας ενός παλαιστινιακού κράτους δίπλα στο Ισραήλ. Σε αυτή τη γραμμή στηρίχθηκε η πρώτη Ιντιφάντα του 1987, που χρησιμοποίησε πολιτικά και ειρηνικά μέσα πάλης απέναντι στον εβραϊκό πληθυσμό σε σχέση με το παρελθόν. Έτσι το παλαιστινιακό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα στηρίχθηκε στις δυνάμεις του ίδιου του παλαιστινιακού λαού, ειδικά εκείνου στα Κατεχόμενα που καταπιέζονταν πιο άμεσα από το άλυτο παλαιστινιακό πρόβλημα και την ισραηλινή επεκτατική δεξιά που το αξιοποιούσε, για να απαιτήσει από τη διεθνή κοινή γνώμη αλλά και από την πλειοψηφία του ισραηλινού λαού, που ήταν και είναι ακόμα δημοκρατικός, την αναγνώριση ενός Παλαιστινιακού κράτους. Η πρώτη Ιντιφάντα, είχε σαν συνέπεια να αδυνατίσει και

διεθνώς και στο Ισραήλ η δεξιά επεκτατική γραμμή των αναθεωρητών σιονιστών που με τον Μπέγκιν σε πρώτη φάση και τον Γιτζάκ Σαμίρ σε δεύτερη είχε σηκώσει κεφάλι μετά το δεύτερο άδικο και από την ισραηλινή πλευρά αραβο-ισραηλινό πόλεμο του 1973, να ισχυροποιηθεί η φιλειρηνική και δημοκρατική γραμμή που έκφραζε η προοδευτική μερίδα της ισραηλινής αστικής τάξης και του σιονιστικού κινήματος και να ανοίξει η περίοδος των λεγόμενων συμφωνιών του Όσλο.

Αυτές τις υπέγραψε ανάμεσα στα 1993 και 1995 η ηγεσία Αραφάτ εκ μέρους της ΟΑΠ με την κυβέρνηση Γιτζάκ Ράμπιν του εργατικού κόμματος. Όχι τυχαία αυτές οι συμφωνίες έγιναν δυνατές σε μια στιγμή που η ΕΣΣΔ δεν υπήρχε καν σαν τέτοια, δηλαδή σαν μια πανίσχυρη και πανταχού παρούσα υπερδύναμη, αλλά υπήρχε μόνο μια Ρωσία που παρίστανε τον ψόφιο κοριό ώστε να μπορεί χωθεί παντού στη Δύση και στον Τρίτο κόσμο με τους παλιούς πράκτορες της ντυμένους με νέα, τώρα και μη προλεταριακά, ισλαμικά ρούχα. Μια τέτοια Ρωσία δεν μπορούσε να βγει ωμά και να ματαιώσει τις συμφωνίες χωρίς να κινδυνεύει να αποκαλύψει ότι συνέχιζε και με την ίδια ισχύ την ίδια γενική επιθετική και εισοδιστική στρατηγική της μπρεζνιεφικής ΕΣΣΔ. Από την άλλη μεριά η αμερικάνικη υπερδύναμη, που όπως είπαμε ήταν σε στρατηγική πτώση μετά τη βιετναμική ήττα του 1975, ένωθε πιο δυνατή από ποτέ χάρη στην αυταπάτη της ότι η Ρωσία δεν υπήρχε πια σαν υπερδύναμη, ιδιαίτερα μετά τη νίκη της στον πρώτο αντιρακινό πόλεμο. Έτσι δεν ήταν άλλο διατεθειμένη να υποστηρίξει την επεκτατική δεξιά στο Ισραήλ και να χάνει ή να κλονίζει παραπέρα τα αραβικά και μουσουλμανικά στηρίγματα της στη Μέση Ανατολή των πετρελαίων. Γι' αυτό πίεσε και μάλιστα έντονα το Ισραήλ στα 1990, μετά την ήττα του Σαντάμ στον πρώτο πόλεμο του Κολπου, για μια λύση. Βέβαια επειδή η Ρωσία υπήρχε και μάλιστα όσο ποτέ, το σχέδιο της ειρήνευσης του Όσλο κατέρρευσε, αλλά οι εμπειρίες από την αιματηρή υπονόμηση του θα αποτελούν ένα πολύτιμο μάθημα για τα δύο έθνη στα δύσκολα χρόνια που έρχονται.

Με το Όσλο τα δύο στρατόπεδα ειρήνης, αυτό της Παλαιστίνης και εκείνο του Ισραήλ συναντήθηκαν διαλέγοντας χαρακτηριστικά τη μεσολάβηση μιας δημοκρατικής ευρωπαϊκής χώρας με διεθνές κύρος που δεν ήταν ιμπεριαλιστική, όπως η Νορβηγία, για να συζητήσουν σχετικά απερίσπαστες από τις δύο υπερδυνάμεις και να υπογράψουν αυτές τις συμφωνίες, που δεν ήταν παρά μια σειρά δοκιμαστικών σταθμών ως την αποχώρηση όλων των στρατιωτικών δυνάμεων και των περισσότερων οικισμών του Ισραήλ από τα παλαιστινιακά εδάφη, κυρίως αυτά της Δυτικής Όχθης και της Γάζας. Αυτές οι συμφωνίες έκφραζαν τη διάθεση των δύο λαών εκείνη την εποχή, γιατί και οι δυο είχαν βγει από μια περιπετειώδη 30ετία, που ήταν ιδιαίτερα τραυματική και πιο διδακτική για τους Παλαιστίνιους, οι οποίοι ήταν ακόμα πιο θερμοί στη βάση τους για τις συμφωνίες του Όσλο.

Πως με το δίπολο Χαμάς - Γισραέλ Μπεϊτένου η Ρωσία ανατίναξε το Όσλο

Οι ΗΠΑ, στήριξαν σαν υπουργείο εξωτερικών τις συμφωνίες αλλά η προεδρία Κλίντον και το Κογκρέσο το φιλικό προς την ισραηλινή αντιπαλαιστινιακή δεξιά, κυρίως εξαιτίας της αμερικάνικης ευαγγελικής δεξιάς, τις χτύπησαν στην πράξη. Όμως ο αποφασιστικός παράγοντας για την καταστροφή των συμφωνιών του Όσλο ήταν, όπως και για κάθε άλλη προηγούμενη αραβο-ισραηλινή προσέγγιση η «πεθαμένη» τότε ρώσικη υπερδύναμη. Γιατί αυτή, έχοντας πίσω της όλη την τσαρική διπλωματική παράδοση, δουλεύει πολύ περισσότερο από τα μέσα και μόνο στην ανάγκη καταφεύγει σε ωμές εξωτερικές επεμβάσεις, πράγμα που δεν διστάζει να κάνει η ιστορικά πιο φρέσκια και γι αυτό πιο αλαζονική αμερικάνικη διπλωματία.

Η Ρωσία όχι μόνο δεν έχασε το υπερόπλο της, το αλληλοτροφοδοτούμενο δίπολο που χρησιμοποιεί για να κατοφορμίσει κάθε μεγάλη αντίθεση ανάμεσα σε εχθρούς της, αλλά το δυνάμωσε, δηλαδή δυνάμωσε στην πράξη ταυτόχρονα και την ισραηλινή αντιπαλαιστινιακή επεκτατική δεξιά και τους παλαιστίνιους αρνητές του κράτους του Ισραήλ. Κι αυτό πριν καν κλείσουν οι συμφωνίες του Όσλο. Είναι δηλαδή ανάμεσα στην αρχή της πρώτης Ιντιφάντα και στις συμφωνίες του Όσλο (1987-1994) που η Ρωσία δημιούργησε τα δυο

βασικά εργαλεία της μέσα στους δύο πόλους της διάσπασης. Το ένα εργαλείο ήταν η Χαμάς στους Παλαιστίνιους και το άλλο το κόμμα Γισραέλ Μπεϊτένου (Ισραήλ το σπίτι μας), του αντιπαλαιστινίου φασίστα Λίμπερμαν στο Ισραήλ.

Η Χαμάς ιδρύθηκε όχι τυχαία το 1988, ένα χρόνο δηλαδή μετά την έκρηξη της Πρώτης Ιντιφάντα. Αυτή ήταν κυρίως μια εξέγερση με βαθιά πολιτικά χαρακτηριστικά, δηλαδή μια σύγκρουση μαζών με τον ισραηλινό στρατό και όχι με τους εβραίους αμάχους. Αλλά και αυτή η σύγκρουση κέρδιζε τις ισραηλινές δημοκρατικές μάζες γιατί ήταν σε επίπεδο κυρίως προπαγανδιστικό σαν έκφραση γνήσιας λαϊκής οργής δηλαδή πετροπόλεμου και μολότωφ, στην οποία η ισραηλινή δεξιά απαντούσε με πολλαπλάσια, άνιση και συχνά δολοφονική βία με αποτέλεσμα να κερδίσει τη διεθνή συμπάθεια η εξέγερση. Έτσι πήρε το Όσλο η Φατάχ τσακίζοντας την επιθετική επεκτατική γραμμή του Λικούντ και φέρνοντας στην εξουσία το Εργατικό κόμμα των Ράμπιν-Πέρεζ.

Η Χαμάς γεννήθηκε για να ρίξει μέσα στη δημοκρατική πολιτική εξέγερση τη γραμμή του άδικου φασιστικού αντισημιτικού πολέμου δολοφονώντας αμάχους Εβραίους, πράγμα που ολοκληρώθηκε στη Δεύτερη Ιντιφάντα η οποία σκότωσε το Όσλο και το χειρότερο οδήγησε στην άλωση της Φατάχ από τους ρωσόδουλους και όπως φαίνεται σήμερα στον ηγεμονικό ρόλο της Χαμάς. Όχι τυχαία η Χαμάς εμφανίστηκε τότε και σαν ο αντίπαλος μαζικός πόλος ισλαμικός, τάχα παραδοσιακός πόλος απέναντι στην κοσμική, σύγχρονη Φατάχ. Αυτόν το μαζικό διασπαστικό ρόλο δεν μπορούσαν να τον παίξουν πια στις παλαιστινιακές μάζες οι «αριστεροί» ρωσόφιλοι αρνητές του Ισραήλ, δηλαδή το Λαϊκό Μέτωπο και το Δημοκρατικό Μέτωπο για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Ο βασικός λόγος ήταν η μεγάλη ιδεολογική ήττα της ψευτοαριστεράς στο μουσουλμανικό κόσμο, ιδιαίτερα μετά τη «σοβιετική» κατοχή του Αφγανιστάν, οπότε είχαμε την άνοδο της ισλαμικής συντήρησης αλλά και του ισλαμοφασισμού με αντιιμπεριαλιστικό πρόσωπο. Ωστόσο οι «αριστεροί» αρνητές του κράτους του Ισραήλ παραμείνανε μέσα στην ΟΑΠ για να υπονομεύουν τη γραμμή ειρήνης της Φατάχ αλλά και για να διευκολύνουν τη ρώσικη διπλωματία με το ότι αναγνωρίζουν το Ισραήλ στα λόγια, όπως και το αφεντικό τους. Γιατί μόνο έτσι μπορεί μια δύναμη να συμμετέχει στις Διεθνείς Συνδιασκέψεις στα Κουαρέτα για το μεσανατολικό σαν παράγοντας τάχα διεθνούς διαιτησίας και λύσης. Αυτή η τακτική των δύο ρωσόφιλων συνιστωσών της ΟΑΠ δεν τις εμπόδισε το 1991 να εκδώσουν κοινό ανακοινωθέν με τη Χαμάς με το οποίο κατήγγειλαν τις προσπάθειες της Φατάχ να προβάλει θετικές ειρηνευτικές προτάσεις στη Διεθνή Συνδιάσκεψη της Μαδρίτης, οι οποίες στην ουσία αποτέλεσαν πρόδρομο των πολύ σημαντικότερων απευθείας συνομιλιών Φατάχ-Ισραήλ στο Όσλο που κατέληξαν στις γνωστές συμφωνίες, που από κοινού η Χαμάς με το PFLP και το DFLP προβοκατόρικά έθαψαν.

Κάτω από αυτή την αναγκαιότητα του προβοκαρισματος και τσακίσματος της φιλειρηνικής, αλλά και γνήσια εθνικοανεξαρτησιακής γραμμής της Φατάχ, ξεπήδησε η Χαμάς των μαζικών δολοφονιών των αμάχων Εβραίων. Όχι τυχαία η Χαμάς ξεκίνησε ακριβώς στην αρχή της 1ης γνήσιας εθνοανεξαρτησιακής Ιντιφάντα σαν μια πρωτοβουλία κάποιων νεαρών στελεχών μέσα από το Παλαιστινιακό τμήμα της Μουσουλμανικής Αδελφότητας την ώρα που το κέντρο της τελευταίας, η Αιγυπτιακή Μουσουλμανική Αδελφότητα, είχε αντισταθεί στη γραμμή της ισλαμοφασιστικής τρομοκρατίας κατά αμάχων μέσα της καθώς και στο εσωτερικό της Αιγύπτου και την είχε νικήσει. Αντίθετα η Χαμάς ήταν από την αρχή ιδεολογικά πιο κοντά στον αντισημιτικό ισλαμοφασισμό του σιτικού Ιράν, ενώ η πολιτική και οργανωτική της βάση, και η επίσημη έδρα της βρισκόταν από την πρώτη στιγμή, όπως και αυτή του PKK προηγούμενα στη Συρία του Άσαντ. Και βέβαια κανένα διεθνούς βαρύτητας πολιτικοστρατιωτικό κίνημα δεν θα μπορούσε να έχει σαν έδρα του τη Δαμασκό των Άσαντ χωρίς να έχει την απόλυτη έγκριση της Μόσχας. Αυτή η αλήθεια συσκοτίστηκε μετά το 2012 όταν η Χαμάς απομάκρυνε μόνο την έδρα της από τη Δαμασκό αλλά καθόλου τη γενική γραμμή της. Απομακρύνθηκε μόνο τακτικά για να μην έρθει σε μετωπική σύγκρουση με την Αιγυπτιακή Μουσουλμανική Αδελφότητα, μέσω της οποίας εξασφάλιζε άφθονο χρήμα από το Κατάρ, αλλά και τις

άλλες σουνίτικες χώρες και κινήματα που υποστήριζαν την αντιΑσαντ αντίσταση. Αλλά είναι χαρακτηριστικό για το πόσο δεν κατηγορούνται και δεν τιμωρούνται τα τσιράκια της ρώσικης υπερδύναμης για τις διπροσωπίες τους, που η Χαμάς ήταν η μόνη που δεν έπαψε να έχει τις πιο θερμές σχέσεις με τη ρώσικη ανώτατη ηγεσία, την ώρα που αυτή κατέσφαζε τη σουνιτική πατριωτική και δημοκρατική αντίσταση στη Συρία. Αργότερα φάνηκε ακόμα περισσότερο η αχρειότητα της, όταν την ώρα που τα μέλη της Αιγυπτιακής Αδελφότητας περνούσαν κατά χιλιάδες από το λεπίδι της δικτατορίας Σίσι και ο Πούτιν καταδίκασε την Αδελφότητα σαν τρομοκρατική οργάνωση, η Χαμάς μπαινόβγαίνε με τιμές στο ρώσικο ΥΠΕΞ, ενώ έπαιρνε λεφτά από το Κατάρ, σαν παράρτημα της Αδελφότητας. Όμως δεν χρειάζεται να πάει κανείς μακριά σε συσχετισμούς και αναλύσεις. Μόνο με την υποστήριξη μιας υπερδύναμης θα μπορούσε να γίνει κιάλας από τα 2006 η Χαμάς η πλειοψηφική δύναμη στο παλαιστινιακό πληθυσμό και κυρίως η μόνη που θα μπορούσε να κυβερνάει κάτω από την απόλυτη τρομοκρατική δικτατορία της ένα ντε φάκτο κράτος 2 εκατομμυρίων πάνω στη Μεσόγειο, που λέγεται Λωρίδα της Γάζας, και από το οποίο έχει το δικαίωμα, που κανένας άλλος δεν έχει να βομβαρδίζει επί 15 χρόνια κάθε τόσο την πιο ισχυρή στρατιωτικά χώρα της περιοχής. Από την ώρα που έγινε πολιτικά κυρίαρχη η Χαμάς στην Παλαιστίνη και άρχισε να ετοιμάζεται για την εξουσία ακολούθησε και τη ρώσικη τακτική να βάζει νερό στο κρασί της ως προς την αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ, οπότε άλλαξε ομαλά και συντροφικά ηγέτη βάζοντας το 2017 στη θέση του «αδιάλλακτου» Μεσάλ, το «διαλλακτικό» με το Ισραήλ και τη Δύση Χανίγιε. Ο Χανίγιε έγινε από Νο2 Νο 1 και λίγο αργότερα ο Μεσάλ από Νο1 Νο2. Τέτοια αδυσώπητη πάλη αρχών.

Οι μαζικές δολοφονίες εβραίων αμάχων από τη Χαμάς μετά το Όσλο είναι ο πρώτος βασικός λόγος που σκοτώθηκε το Όσλο, επειδή δυνάμωσαν στις εβραϊκές μάζες το αντιπαλαιστινιακό φόβο και την απόλυτη δυσπιστία για τις συμφωνίες. Αυτό οφειλόταν στο ότι ο Αραφάτ δεν αποτόλμησε και ίσως δεν μπορούσε λόγω εσωτερικών συσχετισμών μέσα στην ΟΑΠ αλλά και στη Φατάχ να αντιμετωπίσει με έναν ανοιχτό εμφύλιο και να συντρίψει τη Χαμάς καθώς οι ρωσόφιλοι μέσα στη Φατάχ, και πιο πολύ στην ΟΑΠ (PFLP και DFLP) στήριζαν τη Χαμάς κάνοντας μάλιστα τρομοκρατία κατά αμάχων στη Δεύτερη Ιντιφάντα. Σε αυτό το ρόλο μέσα στη Φατάχ διέπρεψε ο προαλειφόμενος για διάδοχος του Αμπάς στην ηγεσία της ΟΑΠ και πιθανά στην προεδρία της Παλαιστινιακής Αρχής Μαρουάν Μπαργκουτί, αρχηγός των δολοφονικών «Ταξιαρχιών των Μαρτύρων του Αλ Ακσα» και ο μακράν πιο δημοφιλής σήμερα στη Δυτική Όχθη παλαιστίνιος πολιτικός.

Στον άλλο πόλο, στην ισραηλινή δεξιά η Ρωσία δυνάμωσε ακόμα πιο άμεσα και πιο χειροπιαστά τόσο αριθμητικά όσο και ποιοτικά την επεκτατική αναθεωρητική δεξιά του σιονισμού. Συγκεκριμένα τροφοδότησε το Λικούντ, ιδιαίτερα μετά το 1990 (επί Γέλτσιν) με ένα εκατομμύριο ρώσους εβραίους εποίκους από τη Ρωσία σαν πολιτικό ηγέτη των οποίων είχε προετοιμάσει από αρκετά χρόνια πριν τον προβοκάτορα Αβίγκντορ Λίμπερμαν, έναν ανοιχτό ρωσόφιλο και αργότερα φανατικό πουτινικό, ο οποίος δηλητηρίασε όλη την ισραηλινή δεξιά, διοριζόμενος στο Λικούντ σαν Γενικός Γραμματέας από το Νετανιάχου μόλις αυτός έγινε πρόεδρος του κόμματος το 1993, δηλαδή πάνω στην υπογραφή της βασικής συμφωνίας του Όσλο και σαν ανταμοιβή για την εκστρατεία του ενάντια σε αυτήν. Αργότερα διαμαρτυρούμενος ότι ο Νετανιάχου δεν ήταν αρκετά αντιπαλαιστίνιος (!) - στην ουσία για να τον προστατεύσει από την κατηγορία του εξτρεμιστή από τις ΗΠΑ— ο Λίμπερμαν έφτιαξε ένα καθαρόαιμο αντιπαλαιστινιακό κόμμα το Γισραέλ Μπεϊτένου (το Ισραήλ το σπίτι μας) που σχημάτισε πιο ελεύθερα συμμαχίες με κάθε ακροδεξιά. Με ιδεολογικό άξονα αυτό το κόμμα στήθηκε τελικά ένα άτυπο ακροδεξιό μπλοκ, μερικό αντικαθρέφτισμα της Χαμάς στην ισραηλινή πολιτική και κοινωνική ζωή, που ουσιαστικά κυβερνάει πάνω στα ερείπια του Όσλο το Ισραήλ ως τα σήμερα (γιατί και στη σημερινή κυβέρνηση του ακροδεξιού Μπένετ, ο Λίμπερμαν παίζει κεντρικό ρόλο) και το οποίο σε κάθε ευκαιρία, όπως η Χαμάς από την άλλη εκφράζει την αγάπη του για την πουτινική Ρωσία. Μιλάμε για «μερικό αντικαθρέφτισμα» γιατί όπως θα δούμε πιο αναλυτικά παρακάτω η Χαμάς υψώνει την έσχατη

κανιβαλική ρατσιστική σημαία που είναι ο γενοκτονικός αντισημιτισμός, ενώ οι αντιπαλαιστίνιοι επεκτατιστές και ρατσιστές λειτουργούν κυρίως ως προβοκάτορες υπέρ των κανιβαλών. Όσο η Χαμάς σκοτώνει αθώους το μπλοκ Λίμπερμαν-Νετανιάχου απογειώνεται ψηφοφορικά, και δίνει στο Ισραήλ την αυταπάτη της ασφάλειας, που σημαίνει γεμίζει με οικισμούς ακροδεξιών εποικιστών σιονιστών -κυρίως από τη Ρωσία- ή ορθόδοξων Εβραίων ακροδεξιών τη Δυτική Όχθη τεμαχίζοντας την κυριολεκτικά και μαντρώνοντας τους Παλαιστίνιους σε ασφυκτικές ζώνες επιτήρησης, που εύκολα γίνονται και ζώνες ανεργίας. Έτσι η αυταπάτη της δήθεν ασφάλειας του Ισραήλ χάρη στους νέους οικισμούς μετατρέπεται για τους ακροδεξιούς σε φρέσκα κομμάτια Μεγάλου Ισραήλ. Όταν γίνεται αυτό είναι εκεί η Χαμάς να διεκδικήσει πίσω τα κλεμμένα εδάφη και τις χαμένες δουλειές χύνοντας όσο εβραϊκό αίμα χρειαστεί για αυτό το σκοπό. Αυτός είναι χοντρικά ο μηχανισμός λειτουργίας του ρώσικου δίπολου.

Πως δούλεψε το ρώσικο δίπολο ενάντια στις συμφωνίες του Όσλο

Ο μηχανισμός καταστροφής των συμφωνιών Όσλο στα δέκα χρόνια που χρειάστηκαν για αυτό το έργο είναι απλός και αντιστοιχεί στην ακύρωση της πολιτικής ανταλλαγής που περιείχε, την ανταλλαγή «γη έναντι ασφάλειας». Η ισραηλινή πλευρά είχε δηλαδή υποσχεθεί ότι θα δώσει σταδιακά στους Παλαιστίνιους τη διοικητική, αστυνομική και οικονομική κυριαρχία στα κατεχόμενα, δηλαδή ότι θα αρχίσει πρώτα από τις πυκνοκατοικημένες από τους παλαιστίνιους περιοχές και ότι σε μερικά χρόνια θα τις επεξετέινε κατά βήματα και στην ύπαιθρο, εκεί όπου βρίσκονταν οι ισραηλινοί οικισμοί που σκορπίζονται σε όλο το παλαιστινιακό έδαφος. Η ΟΑΠ από την πλευρά της είχε υποσχεθεί ότι σε αυτήν τη μεταβατική περίοδο θα σταματήσει την αντιισραηλινή βία, ειδικά τη βία στις περιοχές που είχε την εξουσία, ώστε να εμπιστευτούν οι δύσπιστοι λόγω χαμασίπικης τρομοκρατίας Εβραίοι τους Παλαιστίνιους και σε τρεις δόσεις να τους δώσουν όλη τους τη γη, και τελικά και τον έλεγχο των συνόρων στην ανατολική πλευρά της Δυτικής Όχθης.

Η ισραηλινή ακροδεξιά ανάλαβε να αθετηθεί η πρώτη υπόσχεση και οι ισλαμοφασίστες να αθετηθεί η δεύτερη. Αυτό είναι εκείνο που ονομάζουμε δίπολο. Πρόκειται για ένα στημένο δίπολο που το κινεί μια κοινή καθοδηγητική δύναμη, η οποία απλά οργανώνει αυθόρμητες διαθέσεις και παροξύνει αντικειμενικούς φόβους και δυσπιστίες των μαζών κληρονομημένες από τις άφθονες αιματηρές αντιπαραθέσεις των δύο πλευρών.

Αυτό είναι σωστό να το ονομάσουμε ρώσικο δίπολο, επειδή είναι μια ποιότητα προβοκάτιας που δεν ξέρουμε να έχει φτάσει σε τέτοιο ύψος πουθενά αλλού και σε καμιά άλλη ιστορική εποχή. Πρόκειται για μια γενικότερη τακτική μιας υπερδύναμης που έχει τη δυνατότητα να είναι πολιτικά υπερσυγκεντρωμένη, δηλαδή να δουλεύει και στις δύο πλευρές κάθε αντίθεσης μέσω πρακτόρων και φίλων σχηματίζοντας δυο χαλύβδινα σαγόνια που μέσα τους αλέθει υπομονετικά και αδυσώπητα όποιο προοδευτικό παράγοντα θέλει την ειρήνευση και την επίλυση κάθε μη πραγματικά ανταγωνιστικής αντίθεσης ανάμεσα σε κράτη, έθνη και τάξεις. Μόνο ένας ισχυρά συγκεντρωμένος και μάλιστα πολεμικός ιμπεριαλισμός, όπως είναι ο ρώσικος μπορεί να ενώσει φαινομενικά αντίθετα στρατόπεδα χωρίς να αποκαλυφθεί, μπορεί δηλαδή να οργανώσει μια πετυχημένη μακρικής πνοής συνομωσία. Αντίθετα οι φιλελεύθεροι ιμπεριαλιστές δεν μπορούν να κάνουν εύκολα τέτοιες μακρόπνοες στο χρόνο και εκτεταμένες στο χώρο συνομωσίες όχι από εντιμότητα αλλά επειδή είναι πολύ πιο έντονοι οι μεταξύ τους εσωτερικοί πολιτικοί ανταγωνισμοί, οι οποίοι αντιστοιχούν στις σχετικά πιο ελεύθερες αγορές στις οποίες διεξάγεται ο οικονομικός ανταγωνισμός των κεφαλαίων τους. Γι αυτό δεν βλέπουν στην πραγματική τους διάσταση τις καλοδουλεμένες ραδιοφωνίες των φασιστών ανταγωνιστών τους παρά μόνο όταν είναι πολύ αργά, Η δικιά τους βία ξεσπάει λυσσασμένα και γρήγορα μόνο όταν πρόκειται για λαϊκές και εθνικοαπελευθερωτικές επαναστάσεις ή όταν οι φασίστες αρχίσουν και τους δέρνουν μέσα στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις τους, οπότε μετατρέπονται ξαφνικά, αν και όχι όλοι, όσο διαρκεί αυτή η βία σε εθνικούς αστούς σε απελευθερωτικό αγώνα.

Έτσι η ισραηλινή πλευρά του ρώσικου δίπολου ανέλαβε να καταγγέλει με μανία από την πρώτη στιγμή σαν ιστορική αντιεβραϊκή προδοσία τις συμφωνίες του Όσλο κατηγορώντας ακόμα και για χιτλερικούς αντισημίτες τους εβραίους εμπνευστές της. Κυρίως άρχισε να πιέζει αφόρητα το δημοκρατικό εργατικό κόμμα με στόχο αυτό να μην εμποδίσει τους εποικιστές, που αποτελούν την κοινωνική και μαζική αιχμή του δόρατος της ισραηλινής ακροδεξιάς, να χτίζουν νέα σπίτια στους υπάρχοντες οικισμούς της δυτικής όχθης. Οι συμφωνίες του Όσλο δεν απαγόρευαν αυτή τη δυνατότητα, και οι πιέσεις της ισραηλινής επεκτατικής ακροδεξιάς είχαν κάποιο αποτέλεσμα καθώς η κυβέρνηση Ραμπίν δεν μπορούσε να ελέγχει τη Βουλή (την Κνεσέτ) χωρίς να υποχωρεί σε τέτοιες απαιτήσεις της δεξιάς του εργατικού κόμματος. Αλλά το να χτίζεται σε μια τέτοια περίοδο οικοδόμησης εμπιστοσύνης αρκετά μεγάλος αριθμός νέων σπιτιών στους παλιούς οικισμούς και παράλληλα να δημιουργούνται νέα σημεία ελέγχου για τους παλαιστίνιους στους δρόμους επικοινωνίας αυτών των οικισμών μεταξύ τους, ήταν πράγματα που ανησυχούσαν πολιτικά τους Παλαιστίνιους και δυσκόλευαν την καθημερινή ζωή τους. Όμως αυτή η προώθηση των θέσεων της δεξιάς δεν ήταν ικανή να εξουδετερώσουν τις πρώτες ελευθερίες που είχαν κατακτήσει οι παλαιστινιακοί πληθυσμοί στο επίπεδο της αυτοδιοίκησης σαν τους πρώτους σταθμούς στο δρόμο προς την αποχώρηση του στρατού του Ισραήλ αλλά και τη σταδιακή κατάργηση πολλών οικισμών.

Στο σημείο αυτό προχωρούσε αποφασιστικά η παλαιστινιακή χαλύβδινη σιαγόνα του δίπολου, δηλαδή η Χαμάς. Αυτή ήδη πριν τις συμφωνίες του Όσλο και για να τις εμποδίσει είχε εισαγάγει σαν μέθοδο πάλης τη δολοφονία εβραίων αμάχων μέσω βομβιστών αυτοκτονίας, που αρχικά ήταν πιο αραιές και στη συνέχεια όλο και πιο συχνές και μαζικές σε θανάτους. Αυτές οι δολοφονίες ήταν κατ' αρχήν καταστροφικές πολιτικά γιατί επιβεβαίωναν στον εβραϊκό πληθυσμό τον ακροδεξιό ισχυρισμό ότι οι συμφωνίες σήμαιναν το διώξιμο από τα σπίτια τους στα κατεχόμενα -που η δεξιά τα θεωρεί όλα χτισμένα σε πατρογονικό έδαφος από το βιβλικό Ισραήλ- και τελικά την περικύκλωση και την καταστροφή του ίδιου του κράτους του Ισραήλ. Έτσι δυνάμωσε πολύ η ακροδεξιά και ειδικά το ρεύμα για χτίσιμο νέων σπιτιών στα κατεχόμενα και πιο πολύ στην Ανατολική Ιερουσαλήμ. Από την άλλη οι ανθρωπίνες βλάβες ντυμένες με ρούχα παλαιστίνιων αμάχων υποχρέωσαν τους Ραμπίν και Πέρες να φράξουν το δρόμο στους δεκάδες χιλιάδες παλαιστίνιους εργάτες των κατεχομένων, ιδιαίτερα αυτούς της Γάζας, που δούλευαν στις πόλεις του Ισραήλ. Αυτό ήταν ένα πελώριο πλήγμα στον παλαιστινιακό πληθυσμό και πολιτικό και οικονομικό αφού μείωσε το εισόδημα των κατεχομένων, κατά 60% έως 70%. Με αυτό τον τρόπο πήρε νέα ώθηση η Χαμάς που στήριζε τις στρατολογίες της στο πλατύ φιλανθρωπικό της δίκτυο με σκοτεινής προέλευσης κεφάλαια, με το οποίο εξαγόραζε μεγάλα κομμάτια της άνεργης παλαιστινιακής φτωχολογιάς.

Στην κλιμάκωση της Χαμάς απαντούσε με νέα κλιμάκωση η ισραηλινή ακροδεξιά που έφτιαξε μια τόσο αντιπαλαιστινιακή ατμόσφαιρα στο ζήτημα της ασφάλειας και των εποικισμών, ώστε ένα μέλος της φασιστικής σχέτας Καχ δολοφόνησε 26 παλαιστίνιους πιστούς σε ένα τζαμί στη Χεβρώνη το 1994. Η Χαμάς βρήκε εκεί μια θαυμάσια ευκαιρία για νέες δολοφονίες αμάχων. Το 1995 ο Νετανιάχου είχε με τη βοήθεια της Χαμάς φανατίσει τόσο πολύ το στρατόπεδο του ενάντια στους «προδότες» του εργατικού κόμματος, ώστε ένας άλλος ακροδεξιός δολοφόνος τον ίδιο τον Ραμπίν. Έτσι μετά από μια σύντομη πρωθυπουργία του συνεργάτη του Γιτζάκ Ραμπίν, του Σιμόν Πέρες ανέβηκε για πρώτη φορά στην εξουσία ο Νετανιάχου επικεφαλής του ως τότε πιο δεξιού και πιο εμπρηστικού Λικούντ που είχε ποτέ υπάρξει. Έπεσε σε τρία χρόνια ουσιαστικά επειδή ήρθε σε σύγκρουση με τις ΗΠΑ που τον πίεζαν για μια συνέχιση της διαδικασίας του Όσλο, δηλαδή συνεργασία με τη Φατάχ. Όμως το Όσλο πολιτικά είχε πεθάνει, οπότε και η Φατάχ της ειρήνης που είχε πιστέψει σε αυτό είχε αρχίσει να ψυχорραγεί. Σε αυτές τις συνθήκες μετά από ένα μικρό διάλειμμα διακυβέρνησης ενός συμβιβασμένου με τη δεξιά εργατικού κόμματος έρχεται στην εξουσία το Λικούντ με τον Σαρόν. Από εκεί ξεκινάει η Δεύτερη Ιντιφάντα, που είναι αντιδραστική γιατί

νομιμοποιεί και ρουτινοποιεί τη δολοφονία αμάχων όχι μόνο από τη Χαμάς αλλά και από τις πιο αντιδραστικές φράξιες της Φατάχ με επικεφαλής τον Μπαργκουτί και σηματοδοτεί σε επίπεδο πολιτικής γραμμής, αν όχι ακόμα οργανωτικής, την αρχή της πολιτικής ηγεμονίας της Χαμάς στο παλαιστινιακό κίνημα, δηλαδή το πολιτικό τέλος της Φατάχ που πίστεψε πραγματικά στο ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος. Πιθανά όχι τυχαία τότε ήρθε και το φυσικό τέλος του Αραφάτ με έναν θάνατο που έχει αποδοθεί από αρκετές πλευρές και με αρκετά στοιχεία σε δολοφονία με Πολώνιο. Αυτή η υποψία παίρνει βάρος από τις κατοπινές εξελίξεις αφού αρχηγός της Φατάχ, αρχηγός της ΟΑΠ και αρχηγός της Παλαιστινιακής Αρχής με τρωτές διαδικασίες και με πολλές αντιστάσεις από το εσωτερικό της Φατάχ γίνεται ο άνθρωπος της Ρωσίας, και αντισημίτης με δασκαλεμένη από τα χρόνια του διδακτορικού του στη Μόσχα αντισιωνιστική προβιά, ο Μαχμούντ Αμπάς. Αυτός έχει κατά καιρούς εκκαθαρίσει τα πιο εθνικοανεξαρτησιακά και δυτικόφιλα στοιχεία της Φατάχ, με επικεφαλής τον Νταχλάν, έχει για χρόνια διαφθείρει στο έπακρο τη διοικητική της μηχανή στα κατεχόμενα και ετοιμάζει να παραδώσει μια νέα προδοτική Φατάχ στην πούτινική Ρωσία.

Έτσι σκοτώθηκαν οι συμφωνίες του Όσλο και έτσι αργοσβήνει σήμερα δυο δεκαετίες μετά την αντιδραστική Δεύτερη Ιντιφάντα, στραγγαλισμένο απ έξω και διαβρωμένο από μέσα, ό,τι έχει απομείνει από το παλαιστινιακό κράτος μέσα σε μια γιγαντιαία τανάλια που στη μια της άκρη είναι πάλι σήμερα οι προβοκάσιες της Χαμάς και στην άλλη ο στραγγαλισμός των Κατεχόμενων με τους εβραϊκούς εποικισμούς όχι μόνο από την ακροδεξιά, αλλά και από τον κορμό της ισραηλινής πολιτικής. Δεν είναι πολύ δύσκολο να καταλάβει κανείς πως η κάθε πλευρά της τανάλιας βοηθάει την άλλη. Χωρίς μια Χαμάς να απειλεί με καταστροφή το Ισραήλ καταργώντας στην πράξη κάθε φιλερηνική πολιτική των Παλαιστίνιων δεν θα μπορούσαν ποτέ να έρθουν και να μείνουν για δυόμιση δεκαετίες στην εξουσία οι πιο ακροδεξιές τάσεις του Λικούντ και των ακόμα δεξιότερων δορυφόρων του, που υπόσχονται στον εβραϊκό πληθυσμό ασφάλεια μέσα από την κατάργηση του Παλαιστινιακού κράτους ενώ ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Αυτή η ασφάλεια που φάνηκε πως προσφέρει στο Ισραήλ το Λικούντ, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια, με το στραγγαλισμό των Κατεχόμενων και της Ιερουσαλήμ και την περιθωριοποίηση και αλλοίωση του πατριωτικού χαρακτήρα της Φατάχ, θα πληρωθεί στο μέλλον (και όποτε χρειάζεται στη ρώσικη διπλωματία πληρώνεται και από τώρα) στο πολλαπλάσιο με το τείχος της έχθρας που οικοδομούν στρέφοντας όχι τόσο τους Παλαιστίνιους, όσο δισεκατομμύρια μουσουλμάνων σε όλο τον κόσμο υπέρ των γενοκτόνων αντισημιτών της Χαμάς, της Χεζμπολλάχ, του νέου Ιράν του ρωσόδουλου δικτάτορα Ραΐσί και στο βάθος του ρωσοκινεζικού πολεμικού νεοχιτλερικού Άξονα. Από την άλλη χωρίς το Λικούντ των Νετανιάχου, Λίμπερμαν και Μπένετ (που οι δυο τελευταίοι ξεκίνησαν και οι δυο από δεξιά χέρια του Νετανιάχου στο Λικούντ αλλά φτιάξαν μετά δικά τους ακροδεξιά κόμματα για να μην εκθέτουν το Λικούντ στη Δύση, αλλά να μένουν στις κυβερνήσεις Νετανιάχου) δηλαδή χωρίς την πολιτική της προσάρτησης και του τεμαχισμού των παλαιστινιακών εδαφών, οπότε και την ταπείνωση της Φατάχ δεν θα είχε σήμερα κερδίσει η Χαμάς το πιο μεγάλο μέρος της παλαιστινιακής νεολαίας, αλλά και των Αράβων που ζουν μέσα στο Ισραήλ και οι οποίοι ως πριν λίγα χρόνια απεχθάνονταν αυτούς τους φασίστες.

Σε αυτήν την τανάλια που δεν μπόρεσε να απαντήσει πολιτικά η Φατάχ όταν ήταν αρχηγός της ο Αραφάτ, δεν απάντησε ακόμα περισσότερο κανείς μετά το θάνατο του Αραφάτ, όταν εγκαταστάθηκε στην ηγεσία της και για τα καλά, τσάκισε την εσωκομματική δημοκρατία, και εκκαθάρισε τους ικανότερους διαδόχους του ένα- έναν, αρχίζοντας από τον Νταχλάν, ο παλιός εγκάθετος της Μόσχας και ρωσοσπουδαγμένος αντισημίτης-αντισιωνιστής Αμπού Αμπάς. Η δουλειά αυτού του διπρόσωπου, που επί χρόνια παίζει το ρόλο του μετριοπαθή φίλου της Δύσης και της γέφυρας της με τη Ρωσία στα πλαίσια του γνωστού μισοπεθαμένου Κουαρτέτου, είναι να συμφιλιώνει τη Φατάχ με τη Χαμάς, την ίδια ώρα που ρίχνει την πρώτη στη διαφθορά και σε υποχωρήσεις στους ακροδεξιούς του Ισραήλ, ενώ αφήνει αποκλειστικά στη δεύτερη τα παράσημα της οποιας δήθεν αντίστασης σε αυτό. Μόνο αν εντάξει κανείς την ισραηλοπαλαιστινιακή αντιπαράθεση σε ένα παγκόσμιο πολιτικό πλαίσιο θα

μπορεί να διαπιστώσει ποια είναι η μεγάλη δύναμη που ευνοείται από την αλληλοσυμπληρούμενη αντιπαράθεση της Χαμάς και της ισραηλινής ακροδεξιάς αλλά την οποία ανοιχτά αγαπάνε οι δύο υποτιθέμενοι εχθρικοί πόλοι χωρίς κανείς να τους κατηγορεί για αυτήν την έμμεση φιλία τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι Χαμάς και Λίμπερμαν αναγνωρίζουν τις πρώτες μετά το Β παγκόσμιο πόλεμο χιτλερικού τύπου προσαρτήσεις της Ρωσίας στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Ο Λίμπερμαν εκείνη της Κριμαίας που μάλιστα τη διατράνωσε όσο ήταν υπουργός άμυνας του Νετανιάχου και η Χαμάς εκείνη της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας. (Δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν ο καθένας τους και τις δύο προσαρτήσεις της Ρωσίας, ο μιν Λίμπερμαν γιατί το Ισραήλ έχει στενές ενεργειακές σχέσεις με τη Γεωργία, η δε Χαμάς για να έχει τη στήριξη της Τουρκίας του Ερντογάν που στηρίζει με σαφήνεια την Ουκρανία).

Ο σημερινός πρωθυπουργός Μπένετ ως το 2008 ήταν το δεξί χέρι του Νετανιάχου στο Λικούντ, ενώ από τότε ως πρόσφατα ήταν υπουργός στις κυβερνήσεις του, σαν επικεφαλής άλλων κομματικών σχηματισμών για μην χρεώνεται το Λικούντ την ωμά αντιπαλαιστινιακή γραμμή του. Δηλαδή ενώ ο Νετανιάχου έπεσε, η γραμμή του είναι σήμερα πιο πολύ από ποτέ στην εξουσία, καθώς ο νέος πρωθυπουργός Μπένετ ανοιχτά διατυμπανίζει ότι δεν θα δεχτεί ποτέ ένα παλαιστινιακό κράτος. Έτσι προσφέρει και αυτός τις πιο γενναιόδωρες πολιτικές υπηρεσίες στη Χαμάς, συνεχίζοντας την πολιτική ποδοπατήματος της Παλαιστινιακής Αρχής και της Φατάχ ώστε αυτή να καταντήσει ένα άδειο κέλυφος που θα καθυστεράει το Ισραήλ και τη Δύση, ενώ στη συνείδηση του αραβικού κόσμου θα έχει αντικατασταθεί από τη Χαμάς. Αυτή ήταν στο βάθος πάντα η πολιτική του Λικούντ: Να σκοτώνει κάθε ρεύμα μέσα στους Παλαιστίνιους που ήθελε το εθνικό του κράτος δίπλα στο Ισραήλ ώστε η γραμμή του μεγάλου Ισραήλ να έχει απέναντι του μόνο εκείνα τα ρεύματα που δεν ήθελαν κανένα παλαιστινιακό κράτος, και τα οποία για να καλύψουν με ηρωισμό την προδοσία τους σήκωναν τη σημαία της αδιαλλαξίας, δηλαδή τη σημαία της κατάργησης του κράτους του Ισραήλ. Επί Νετανιάχου αυτή η γραμμή του Λικούντ έγινε ουσιαστικά ξεσίπωτη: Δεν το έκρυβαν ότι προτιμούσαν καλύτερα να είναι απέναντί τους η Χαμάς, παρά η Φατάχ. Βέβαια η επίσημη δικαιολογία για αυτή τη γραμμή ήταν ότι η Χαμάς, σαν οργάνωση που δεν αποδεχόταν το Ισραήλ δεν θα γινόταν ποτέ αποδεκτή από τη Δύση, ενώ η Φατάχ αναγνωριζόταν στην πράξη ήδη από αυτήν. Τελευταία και αυτό το ζήτημα άρχισε να το τακτοποιεί η ρώσικη διπλωματία: Η Χαμάς δέχτηκε στα 2017 ένα Παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του 1967, αλλά χωρίς ως τώρα να αναγνωρίζει το κράτος του Ισραήλ, δηλαδή χωρίς να παραιτείται από το δικαίωμα να το καταστρέψει κάποια στιγμή. Εννοείται όταν θα έρθει η ώρα να ανεβεί στην εξουσία πραγματικά, διατηρώντας δηλαδή την υπεροχή της απέναντι στα άλλα παλαιστινιακά ρεύματα, τότε θα κάνει και όλες τις υποχωρήσεις στα λόγια που χρειάζονται χωρίς να σημαίνει αυτό τίποτα για την μελλοντική πράξη του. Οι φασίστες δεν δεσμεύονται ποτέ από το λόγο τους.

Έτσι με λαϊκή συγκατάθεση, με ανοιχτή παρότρυνση της ηγεσίας Τραμπ από την πλευρά της μιας υπερδύναμης και με πλήρη ανοχή από την υποτιθέμενη πιο φιλο-παλαιστινιακή ρώσικη, η ισραηλινή δεξιά και ακροδεξιά συνεχίζουν να καταλαμβάνουν και να τεμαχίζουν με ισραηλινούς οικισμούς το παλαιστινιακό μη αναγνωρισμένο κράτος ώστε αυτό να μην είναι πια ούτε διοικητικά ούτε οικονομικά λειτουργικό, ενώ το έχουν στερήσει επίσημα από την πραγματική πρωτεύουσα του, την ανατολική Ιερουσαλήμ.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες ένας νέος σύντομος προβοκατόρικός πόλεμος, σαν κι αυτόν των 11 ημερών που μόλις ζήσαμε μέσα στον φετινο Μάη ήταν πολύ εύκολο να ξεκινήσει με ευθύνη και των δύο αυτών ουσιαστικά σύμμαχων πλευρών του δίπολου και να τελειώσει όπως πάντα μόνο προσωρινά με μια κατάπαυση πυρός αλλά αυτή τη φορά με μια πρωτοφανή και πολύπλευρη πολιτική νίκη για τη Χαμάς και το παγκόσμιο νεοαζιτικό στρατόπεδο το οποίο αυτή στρατηγικά εκπροσωπεί. Ο λόγος για τον οποίο το Ισραήλ έχει υποστεί ένα μεγαλύτερο πολιτικό πλήγμα από ότι στις προηγούμενες αναμετρήσεις του με τους ισλαμοναζήδες είναι επειδή η εικόνα των νεκρών αμάχων της Γάζας συνοδεύτηκε αυτή τη φορά από την εικόνα των παλαιστινιακών και αραβικών μαζών που ξεγεύονται ενάντια στο Ισραήλ

σαν καταπιεζόμενες όχι μόνο στα κατεχόμενα, αλλά για πρώτη φορά και στο ίδιο το Ισραήλ.

Το κακό στην υπόθεση είναι ότι και αυτό το πολιτικό πλήγμα, όπως και τα άλλα προηγούμενα δεν το αισθάνεται ακόμα ο ισραηλινός λαός, επειδή έχει ζήσει παλιότερα για πολλές δεκαετίες στο πετσί του την ισλαμοφασιστική και σοσιαλφασιστική παλαιστινιακή τρομοκρατία χωρίς οι δυτικές δημοκρατίες να συγκινούνται. Έτσι καθυστεράει από το Λικούντ και γενικά τους ακροδεξιούς ότι όσο το Ισραήλ έχει την κατάλληλη στρατιωτική δύναμη, τη στρατιωτική κάλυψη των ΗΠΑ και τη διπλωματική κάλυψη της Ρωσίας, μπορεί να αισθάνεται ασφαλές χωρίς τη διεθνή δημοκρατική συμπάθεια. Σε αυτή την εγκληματική αυταπάτη που η ισραηλινή ακροδεξιά καλλιεργεί εδώ και μισό αιώνα στηρίζεται στο βάθος η γραμμή των προσαρτήσεων στα Κατεχόμενα και στην Ιερουσαλήμ.

Το ρώσικο ισραηλο-παλαιστινιακό δίπολο σε παγκόσμια κλίμακα

Μέσω των δύο αυτών φιλικών της εσωτερικών δυνάμεων στην Παλαιστίνη και στο Ισραήλ, που συγκροτούν ένα φαινομενικά ανταγωνιστικό αλλά ουσιαστικά συμπληρωματικό δίπολο, η Ρωσία δεν ελέγχει μόνο δύο μικρά έθνη, αλλά προσπαθεί να σύρει πίσω από αυτό το δίπολο δύο πολύ μεγάλα, δύο παγκόσμιου όγκου στρατόπεδα, που επίσης θέλει να τα ρίξει σε έναν ανταγωνισμό που θα την εξυπηρετεί και στον οποίο η ίδια θα διεκδικεί το ρόλο του επιδραστή: από τη μια τις δυτικές αστικές δημοκρατίες και από την άλλη τις μουσουλμανικές χώρες του Τρίτου κόσμου καθώς και τους μουσουλμανικούς μεταναστευτικούς πληθυσμούς που είναι εγκατεστημένοι μέσα στις πρώτες. Βλέπουμε δηλαδή εδώ και αρκετά χρόνια στο τέλος κάθε ισραηλο-παλαιστινιακής αντιπαράθεσης των τελευταίων δεκαετιών να δυναμώνουν δυο αντίθετες στη μορφή αλλά ταυτόσημες στην ουσία τους παγκόσμιες μορφές φασισμού μέσα σε αυτά τα δύο είδη χωρών και πληθυσμών:

Η μία μορφή είναι η κλασική λευκή ακροδεξιά που σηκώνει συνήθως την αντιμουσουλμανική και, όλο και περισσότερο, τη χριστιανική σημαία, συχνά ακόμα και δίπλα στο αντίθετό της, το διαφωτισμό, και τα εμφανίζει σαν μια δήθεν «δυτική πολιτιστική υπεροχή». Αυτή είναι η μία μορφή φασιστικοποίησης των δυτικών δημοκρατιών. Με αυτόν τον τρόπο δυναμώνουν μέσα τους και οι πιο επιθετικές ιμπεριαλιστικές τους τάσεις που είναι αυτές ακριβώς που θέλουν την ενότητα με το ρωσοκινεζικό πολεμικό Άξονα. Αυτή η μορφή φασισμού όλο και περισσότερο τελευταία σηκώνει τη σημαία της υπερασπίσης του Ισραήλ, ενώ στην πραγματικότητα υπερασπίζει τη ρωσόφιλη ισραηλινή ακροδεξιά η οποία, όπως είδαμε, μαχαιρώνει πίσωπλάτα το Ισραήλ.

Η άλλη μορφή φασισμού, ο σοσιαλφασισμός, προσπαθεί να σύρει τις χώρες του Τρίτου κόσμου αλλά και τις τριτοκοσμικές και έγχρωμες μειονότητες ενάντια στις πλούσιες και «λευκές», «χριστιανικές» δυτικές δημοκρατίες πάλι στο πλευρό του νεοαζιτικού Άξονα Ρωσίας-Κίνας, σηκώνοντας τη σημαία του αντιιμπεριαλισμού και των αντιαποικιοκρατικών αγώνων. Μάλιστα ειδικά στις δημοκρατικές χώρες του Βορρά οι σοσιαλφασίστες σηκώνουν τη σημαία της αριστεράς, του προλεταριάτου και των μεταναστευτικών εθνικών μειονοτήτων. Ο ρωσοκινεζικός Άξονας χρησιμοποιεί αυτή τη μορφή φασισμού για να προωθήσει μια νέα μορφή ρατσισμού, έναν ρατσισμό του Νότου ή των εγχρωμών που είναι ντυμένος σαν αντιιμπεριαλισμός. Αυτός κατηγορεί τις δημοκρατικές χώρες και ειδικά το λευκό τμήμα των λαών τους σαν πολιτιστικά ή και φυλετικά μολυσμένο επειδή η λευκή αποικιοκρατία το δηλητηρίασε τάχα με τον άσπρο ρατσισμό χωρίς οι ίδιοι οι λευκοί πληθυσμοί, αστικοί ή προλεταριακοί, να το καταλαβαίνουν ακόμα και όταν νιώθουν πεισμένοι αντιρατσιστές. Στην ουσία αυτού του είδους ο ρατσισμός σβήνει τους μακρόχρονους ηρωικούς ταξικούς, αντιφασιστικούς και αντιαποικιακούς αγώνες του βόρειου διεθνιστικού προλεταριάτου και τους συκοφαντεί με τρόπο που δεν τόλμησε να το κάνει ούτε η χειρότερη ρατσιστική ακροδεξιά. Αρκετά στοιχεία δείχνουν ότι οι δύο νεοχιτλερικοί ιμπεριαλισμοί, ο ρώσικος και ο κινεζικός έχουν αναλάβει ένα μεταξύ τους σχετικό μοίρασμα ρόλων, κατά το οποίο ο μιν πρώτος είναι ο **κατεξοχήν** εκπρόσωπος των βόρειων, λευκών, χριστιανών, ακροδεξιών ρατσι-

στών, ο δε δεύτερος, ο κινέζικος, είναι ο κατ'εξοχήν εκπρόσωπος των νότιων, έγχρωμων, μη χριστιανών, «αριστερών αντιιμπεριαλιστών» νεορατσιστών. Χρησιμοποιούμε την έκφραση «κατ'εξοχήν, γιατί και οι δύο αυτές χιτλερικές υπερδυνάμεις εμφανίζονται η καθεμιά και σαν συνεπής υπερασπίστρια και των δύο φαινομενικά αντίθετων πόλων: δηλαδή οι ρώσοι είναι και υπερασπιστές του παγκόσμιου «αντιρατσιστικού» νότου με την «κομμουνιστική» ιστορική τους συνιστώσα ενώ οι κινέζοι εν ενεργεία «κομμουνιστές» είναι και ανανεωτές του κομφουκιανισμού οπότε και υπερασπιστές του Νόμου, της Τάξης και των Χρηστών ηθών της Βόρειας ακροδεξιάς.

Αν σκεφτεί κανείς ποια είναι η στρατηγική του Άξονα σε αυτή την ιστορική περίοδο: δηλαδή η στρατιωτική επίθεση του στις ευρωπαϊκές αστοδημοκρατίες από τη μια (Ρωσία), και στην Ιαπωνία (Κίνα) από την άλλη δηλαδή ενάντια στα παλιά ιμπεριαλιστικά κέντρα, καταλαβαίνει ότι σε αυτή την επίθεση χρειάζεται στον Άξονα ταυτόχρονα και οπωσδήποτε η συμμαχία με τις πιο επιθετικές αστικές τάξεις του Τρίτου κόσμου, αλλά και με τους λαούς τους στο εσωτερικό, που σημαίνει με τους μετανάστες που μένουν προσκολλημένοι στις αντιδραστικές τάξεις των χωρών καταγωγής τους και με τους παραπλανημένους από το σοσιαλφασισμό προλετάρους του Βορρά.

Σε αντίθεση δηλαδή με την επίθεση του παλιού χιτλερικού Άξονα στην Ευρώπη όπου παρατάχθηκε απέναντι του ένα λίγο πολύ ενιαίο εσωτερικό μέτωπο από την προλεταριακή τριτοδιεθνιστική αριστερά και τις ντόπιες αστοδημοκρατικές και εθνοπατριωτικές δυνάμεις, τα ρωσοκινέζικα στρατεύματα κατοχής διεκδικούν να έχουν μαζί τους κόντρα στις αστοδημοκρατίες τόσο στην Ευρώπη, όσο και στο δυτικό Ειρηνικό (Ιαπωνία-Αυστραλία) ένα μέτωπο φαιο-«κόκκινων» τύπου «κίτρινων γιλέκων» και «ελλήνων αγανακτισμένων». Στις περιπτώσεις αυτές αποδείχτηκε ότι οι δύο φαινομενικά εχθρικοί πόλοι μπορούν κάλλιστα να ενώνονται εκεί που φαίνονται σαν τα απόλυτα αντίθετα και να στέκονται στο πλευρό του κάθε αντιδυτικού μετώπου με τα κάλπικα κοινά τους «αντικαπιταλιστικά» και «πατριωτικά» συνθήματα.

Έτσι στην πρώτη κατηγορία του κλασικού ακροδεξιού αντιΝότιου, ειδικά αντιμουσουλμανικού ρατσισμού θα βρει κανείς σαν τυπικούς εκπροσώπους του το κόμμα της Λεπέν στη Γαλλία, το Κόμμα του Ορμπάν στην Ουγγαρία και πάνω απ' όλα το ευαγγελικό ρεύμα του Τραμπ στις ΗΠΑ. Στην δεύτερη κατηγορία του αντιΒόρειου ρατσισμού θα βρει ενωμένες με τις πιο φασιστικές πλευρές του πολιτικού Ισλάμ τύπου Αχμανινετζάντ-Ραϊσί και Χαμάς, την ιθαγενιστική «αριστερά» σύμμαχο του Μελανσόν στη Γαλλία και τους «προοδευτικούς ριζοσπάστες» του Δημοκρατικού κόμματος, τύπου Σάντερς-Κορτέζ κλπ στις ΗΠΑ.

Αυτοί οι δύο πόλοι εμφανίζονται σαν η απόλυτη άρνηση ο ένας του άλλου και δείχνουν την ενότητα τους στην κοινή τους αγάπη για τον Άξονα, ιδίως για τον αρχηγό του, τη Ρωσία. Όμως βρίσκουν και μια άλλη ενότητα όταν πάνε και τα δύο στον ιδεολογικό τους πυρήνα, που είναι ο αντισημιτισμός. Έτσι όταν πάει στην άκρη του ακόμα και ο υποτιθέμενος φιλο-ισραηλινός Βόρειος πόλος, τότε εμφανίζεται γυμνός ο σκληρός αντισημιτικός πυρήνας του. Μπορεί δηλαδή στη σημερινή της σύγκρουση με τους μουσουλμάνους της Γαλλίας αλλά και της Αφρικής ή της Μέσης Ανατολής η Λεπέν να στέκεται δίπλα στο Νετανιάχου, αλλά ο σκληρός πυρήνας του γαλλικού λευκού αποικιοκρατικού ρατσισμού, που βρίσκεται και στον πυρήνα του κόμματος της γύρω από τον πατέρα της τον Λεπέν είναι αντισημιτικός, δηλαδή ο πατέρας Λεπέν είναι με τη Χαμάς μαχητικός εχθρικός στην ύπαρξη του ισραηλινού κράτους και στην τελευταία σύρραξη στη Γάζα. Αυτό το φαινόμενο μπορεί να το παρατηρήσει κανείς και στη ελληνική ναζιστική ακροδεξιά στην τελευταία ισραηλο-παλαιστινιακή σύγκρουση. Έτσι το μετωπικό, πλατύ κόμμα των ναζί, οι «Ελληνες πατριώτες» που έχει στήσει ο Κασιδιάρης και κάνει και διαδικτυακό συνέδριο από τη φυλακή (!) (με την άδεια προφανώς του καθεστώτος καθώς περιλαμβάνει και 7 καμαρωτούς-καμαρωτούς απόστρατους αξιωματικούς του στρατού σαν υποψήφιους του σε νέες εκλογές όπου μόνο ο ίδιος ο Κασιδιάρης δεν μπορεί να κατέβει ως επικεφαλής συνδυασμού), τοποθετείται με άρθρο υπέρ του Ισραήλ (!) στα πλαίσια τάχα της αντιτουρκικής γραμμής (<https://ellhnes.net/israil-palaistini-sti-mesi-o-ernto/>

). Αντίθετα ο σκληρός πυρήνας του κόμματος, η ίδια η «Χρυσή Αυγή» τοποθετείται με το Μιχαλολιάκο υπέρ της Χαμάς (http://www.nmichaloliakos.gr/2021/05/blog-post_24.html).

Εννοείται ότι το άλλο στρατόπεδο, το δήθεν αντι-ιμπεριαλιστικό, που καταγγέλλει πάγια το Ισραήλ και υποστηρίζει τη Χαμάς από την πλευρά του παγκόσμιου Νότου και της «Αριστεράς» δεν χρειάζεται ιδιαίτερα να κρύβει τον αντισημιτισμό του καθώς έχει το δικαίωμα από την εποχή του Μπρέζνιεφ να τον εμφανίζει σαν αντισημιτισμό μιας και θεωρεί το σιονισμό ολόκληρο σαν ρεύμα, μια μορφή ρατσιστικής ιδεολογίας και με κάθε ευκαιρία δηλώνει ότι δεν φταίει η α' ή η β' πολιτική του Ισραήλ αλλά ότι αυτό καθ'εαυτό είναι ένα κράτος θεσμικά, δηλαδή εκ γενετής κράτος του απαρτχάιντ, οπότε εγκληματικό, δηλαδή ρατσιστικό, οπότε προφανώς δεν πρέπει να υπάρχει σαν εβραϊκό κράτος.

Έτσι γίνεται και τελικά ο κνίτης και ο χρυσαυγίτης να είναι σήμερα ενωμένοι στο αβυσσαλέο μίσος τους ενάντια στο μόνο κράτος τάχα δολοφόνο στον κόσμο, που κατά σύμπτωση δεν είναι ποτέ το ρώσικο κράτος που ισοπέδωσε το Γκρόζνυ και βομβάρδιζε τα νοσοκομεία στην επαναστατημένη Συρία, ή το σέρβικο αδέρφι του που γενοκτόνησε πάνω στους Βόσνιους, αλλά είναι μόνο το εβραϊκό κράτος, δηλαδή το μόνο που έχει ιδρυθεί σαν παγκόσμια απάντηση στην πιο συστηματική και τη μόνη παγκόσμια εκστρατεία φυλετικής εξόντωσης στην ιστορία του ιμπεριαλισμού αλλά και στην ανθρώπινη ιστορία γενικότερα. Ο Εβραϊός και το κράτος του είναι για τον «αριστερό» αντισημίτη, δηλαδή τον πολιτιστικά αντιδυτικό ρατσιστή η συμπύκνωση του λευκού καταπιεστή αποικιοκράτη-ιμπεριαλιστή, ενώ για τον κλασικό λευκό ρατσιστή είναι ο ύπιστος προδότης και διαφθορέας, ο παγκοσμιοποιητής εισαγωγέας του ξένου «κατώτερου», νότιου αίματος στο Βορρά και γι αυτό εκ των ένδον μεγαλύτερος εχθρός του κυρίαρχου λευκού πολιτισμού.

Στο ζήτημα του Ισραήλ κρίνονται στρατηγικά τα αληθινά παγκόσμια στρατόπεδα του φασισμού και του αντιφασισμού

Αυτή η ταυτότητα που αποκαλύπτεται μόνο όταν οι δύο παγκόσμιοι πόλοι που υποτίθεται συγκρούονται πάνω στο Ισραήλ και στην Παλαιστίνη πάνε στην άκρη τους, δηλαδή στον αντισημιτικό πυρήνα τους, αποδεικνύει ότι δεν υπάρχει μια απόλυτη συμμετρία στη σημερινή αιματηρή σύγκρουση ανάμεσα στα δύο αντιδραστικά στρατόπεδα. Δηλαδή δεν είναι το ίδιο φασιστικό το στρατόπεδο που υποτίθεται υποστηρίζει την ισραηλινή πλευρά, ενώ υπερασπίζει την ισραηλινή αντίδραση και εκείνο που υποτίθεται υποστηρίζει την παλαιστινιακή πλευρά ενώ υποστηρίζει τους παλαιστίνιους προβοκátορες κατά της Παλαιστίνης. Γιατί ο αντισημίτης είτε είναι αντιμουσουλμάνος, είτε είναι αντιχριστιανός, είτε είναι ιμπεριαλιστής είτε είναι «αντιιμπεριαλιστής», είτε είναι Νότιος είτε είναι Βόρειος, θα πάει τελικά με τον ανοιχτό αντισημίτη στην ισραηλοπαλαιστινιακή σύγκρουση, θα πάει με αυτόν που **θέλει να καταργήσει το κράτος του Ισραήλ σαν κράτος εβραϊκό**, πράγμα που μπορεί να το κάνει μόνο με τη βία και μάλιστα μόνο με μια γενοκτονία. Θα πάει δηλαδή **τελικά** με τη Χαμάς και όχι με τον αναθεωρητή ακροδεξιό σιονιστή και τον ακροδεξιό ορθόδοξο Εβραίο, όσο αντιδραστικοί και αν είναι αυτοί. Αυτό συμβαίνει γιατί το αντιπαλαιστινιακό μένος της ισραηλινής ακροδεξιάς, είναι σοβινιστικό-επεκτατικό σε βάρος του παλαιστινιακού έθνους και κράτους, αλλά μπορεί να γίνει μαζικό ρεύμα στο Ισραήλ και έχει γίνει τα τελευταία χρόνια μόνο πατώντας πάνω στο αποδειγμένο στην πράξη ωμά αντισημιτικό και γενοκτονικό χιτλερικού τύπου μένος όσων θέλησαν με τη βία να εξαφανίσουν αυτό το κράτος κιάλας από το μεσοπόλεμο. Το σχέδιο της δεξιάς του Ισραήλ είναι ένα σχέδιο **τοπικής εδαφικής μεγαλοκρατικής επέκτασης**. Το σχέδιο της Χαμάς, του Ιράν και στο βάθος του ρωσοκινεζικού Άξονα που βρίσκεται πίσω τους είναι ένα σχέδιο **καθολικής γενοκτονίας μιας «κακής φυλής»** της οποίας το μικρό αλλά δήθεν παντοδύναμο σιονιστικό κράτος καθοδηγεί τάχα το δυτικό φιλελεύθερο κεφάλαιο και το δυτικό ιμπεριαλισμό για να κυριαρχήσουν παγκόσμια για λογαριασμό των Εβραίων γενικά. Αυτό το σχέδιο εξόντωσης του απόλυτα φυλετικά κακού κράτους, του εβραϊκού, δικαιολογεί τελικά και το σχέδιο της εθνοφυλετικής κυριαρχί-

ας των ρώσων και των κινέζων νεοχιτλερικών ιμπεριαλιστών μέσα από ένα παγκόσμιο πολεμικό όργιο βίας, ακριβώς γιατί πρέπει τάχα να προφυλάξουν τον κόσμο από την «κακή φυλή» και το «κακό της κράτος» και γι αυτό τους είναι ζωτικά απαραίτητος ο αντισημιτισμός. Ο Εβραϊός είναι ο αναγκαίος πιο καλοδουλεμένος στην ιστορία φανταστικός εχθρός της ανθρωπότητας που μπορεί να δικαιολογήσει και το χειρότερο αληθινό τέρας να έρθει στην εξουσία υποτίθεται για να τον αντιμετωπίσει.

Γι αυτό το λόγο το πιο βαθύ και πιο επικίνδυνο μίσος είναι αυτό της Χαμάς, ενώ εκείνο κάθε ισραηλινής ακροδεξιάς, ακόμα και της πιο φασιστικής, δεν μπορεί να αποκτήσει μια παγκόσμια φυλετική γενοκτονική διάσταση. Πόσο μάλλον που πρέπει σε τελική ανάλυση, όποιες και να είναι οι μύχιες ονειροφантаσίες του κάθε εβραϊκού φασισμού, να εκφράζει πολιτικά ένα έθνος, μια θρησκεία και μια φυλή που κάθε σύγχρονος φασισμός θέλει να εξαφανίσει από το πρόσωπο της γης. Οπότε αυτό το έθνος για να επιζήσει πρέπει αναγκαστικά να συμμαχήσει με τις δημοκρατικές χώρες και τους λαούς και με το παγκόσμιο αντιφασιστικό κίνημα, δηλαδή πρέπει το ίδιο να είναι αρκετά δημοκρατικό και προς τα μέσα και προς τα έξω. Δεν μπορεί λοιπόν να είναι ποτέ ο ισραηλινός φασισμός γενοκτονικός-αντιπαλαιστινιακός όσο και να του το προτείνουν οι δεξιό σιονιστές του καθώς και οι ορθόδοξοι εβραίοι φασίστες του.

Γι αυτό η πιο μεγάλη ζημιά που κάνει σήμερα η εβραϊκή αντιπαλαιστινιακή ακροδεξιά στον κόσμο, είναι ότι λειτουργεί κυρίως σαν προβοκátορας του πυρήνα του σύγχρονου φασισμού, εκείνου που δίνει στον παγκόσμιο χρυσαυγίτη εχθρό των «τουρκομουσουλμάνων» και στον παγκόσμιο κνίτη εχθρό του «δυτικού τρόπου ζωής», ακριβώς το «κράτος δολοφόνο» που αυτοί οι δύο τύποι φασισμού χρειάζονται σαν πρόσχημα για να γενοκτονήσουν στην υπηρεσία των αφεντικών τους. Δηλαδή ο αληθινός στόχος τους, ο στόχος των ρωσοκινέζων κρατικο-μονοπωλιστών αφεντικών τους, δεν είναι να γενοκτονήσουν ενάντια σε ένα μικρό «εγκληματικό κράτος». Ο στόχος τους είναι να καταγγείλουν τους δημοκρατικούς λαούς και χώρες σαν «φίλους» αυτού του «εγκληματικού» κράτους και μάλιστα σαν όργανά του, γιατί ξέρουν ότι αυτοί οι δημοκρατικοί λαοί και χώρες δεν θα επιτρέψουν την επανάληψη μιας γενοκτονίας τέτοιου είδους, οπότε θα υποστηρίξουν **από την εσωτερική ιδεολογική φύση τους** αυτό το κράτος του συμπυκνωμένου παγκόσμιου Εβραίου.

Να γιατί το παγκόσμιο κέντρο του αντισημιτισμού, το πλουτινικό Κρεμλίνο προστατεύει εδώ και αρκετά χρόνια τον Εβραίο ακροδεξιό, αναθεωρητή σιονιστή ή ακροδεξιό ορθόδοξο Εβραίο, και τον ενθαρρύνει να φυλακίζει μέσα σε ένα απέραντο πλέγμα παλαιστινιακών οικισμών και να στραγγαλίζει το παλαιστινιακό κράτος. Γιατί έτσι όχι μόνο αντικαθιστά το εθνικό παλαιστινιακό εθνικό και δημοκρατικό κόμμα, τη Φατάχ με ένα από τα πιο δουλικά, πιο γενοκτονικά και πιο φασιστικά εργαλεία των νέων τσάρων στον κόσμο όπως είναι η Χαμάς, αλλά μπορεί να περιφέρει σε όλο τον κόσμο την εικόνα του Εβραίου όπως τη φιλοτέχνησαν εδώ και ενάμιση αιώνα η τσαρική και η νεοτσαρική προπαγανδιστική μηχανή.

Να γιατί η Χαμάς ρίχνει τυφλά τις βόμβες της στο Ισραήλ με το πρόσχημα της πραγματικής παλαιστινιακής καταπίεσης και σκοτώνει λίγους ισραηλινούς αμάχους ενώ το ισραηλινό πυροβολικό απαντάει σκοτώνοντας δεκάδες φορές περισσότερους Παλαιστίνιους αμάχους και με χιλιάδες γκρεμισμένα σπίτια που η παγκόσμια προπαγανδιστική μηχανή των νεοχιτλερικών μεθοδικά περιφέρει παντού. Και να γιατί λίγοι μαθαίνουν ότι η Χαμάς βομβαρδίζει τον ισραηλινό πληθυσμό επίτηδες μέσα από πυκνές πληθυσμιακές συγκεντρώσεις Παλαιστίνιων στη λωρίδα της Γάζας ώστε να προκύπτουν ακριβώς πολλά θύματα ανάμεσά τους. Η αιτία είναι ότι ο σοσιαλφασισμός κάνει πολιτική στις παγκόσμιες μάζες και η αρχή του είναι να εμφανίζεται οπωσδήποτε ο ίδιος και οι φίλοι του σαν θύματα ενώ το Ισραήλ έχει αφήσει τη διπλωματική του άμυνα στους σοβινιστές προβοκátορες και στους εθνικιστές ηγέτες του που περηφανεύονται στο εσωτερικό ακροατήριό τους ακριβώς για τα λίγα τους θύματα, οπότε η διπλωματική πίεση που συσσωρεύεται κάθε μέρα και περισσότερο ασκείται στο Ισραήλ και καθόλου στη Χαμάς. Γι αυτό το λόγο άλλωστε είναι το Ισραήλ που δέχεται πάντα τη μεγάλη διπλωματική πίεση για κατάπαυση του πυρός και όχι η Χαμάς, οπότε και πολιτικά βγαίνει ο νικητής.

Τα κέρδη για τη ρώσικη διπλωματική μηχανή

Αλλά αν τα πράγματα είναι τόσο δυσμενή για το Ισραήλ διπλωματικά κάθε φορά που ένας τέτοιος μικρός αλλά πολιτικά καταστροφικός γι αυτό πόλεμος ξεσπάει, γιατί αυτό επέτρεψε στον εαυτό του να μπει σε μια τέτοια περιπέτεια; Και γιατί αυτό συνέβη σήμερα και όχι χθες; Αυτή η τελευταία είναι η πιο επίμονη ερώτηση που μπήκε στο τελευταίο επεισόδιο της σύγκρουσης του Μάη από παντού και στην οποία επιχειρούν να απαντήσουν οι πιο γνωστοί δημοσιολόγοι και δημοσιογραφικοί αναλυτές του έγκυρου διεθνούς τύπου.

Η απάντηση που δίνεται σε γενικές γραμμές από αυτούς είναι ότι είχε μαζευτεί μια έντονη ισραηλοπαλαιστινιακή αντιπαλότητα τα τελευταία 10 χρόνια ειρήνης, δηλαδή ένας μεγάλος όγκος βενζίνης σε Ιερουσαλήμ, Δυτική Όχθη και Γάζα και τώρα έφτασε ένας σπινθήρας για να γίνει μια ανάφλεξη. Μετά αναζητούν αυτόν τον σπινθήρα σε μια από τις πολλές συγκρούσεις μεταξύ της εβραϊκής και παλαιστινιακής πλευράς μέσα στο Ισραήλ που σημειώθηκαν τον τελευταίο μήνα κυρίως μέσα στην Ανατολική Ιερουσαλήμ. Τέτοιες εξηγήσεις έχουν μια αλήθεια, αλλά δεν μπορούν να εξηγήσουν γιατί η Χαμάς δεν εκτόξευσε ούτε μια ρουκέτα κατά του Ισραήλ τα 4 χρόνια της προεδρίας Τραμπ, όπου αυτός προκαλούσε πολλαπλάσια τους Παλαιστίνιους με την έμπρακτη αναγνώριση της Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσα του Ισραήλ και με την πλήρη κάλυψη της επεκτατικής πολιτικής εποικισμού του Νετανιάχου. Και επειδή σε μια τέτοια ερώτηση ο καθένας θα απαντούσε ότι η Χαμάς έριξε τώρα τις ρουκέτες γιατί τώρα έγινε εξέγερση στα κατεχόμενα η ανταπάντηση έρχεται με την επόμενη ερώτηση. Γιατί καμιά εξέγερση δεν έγινε σε κανένα τέμενος του Αλ Ακσά από την παλαιστινιακή νεολαία απέναντι στο όργιο Τραμπ; Γιατί καμιά Χαμάς και κανένας Αμπάς δεν οργάνωσε μια τέτοια αντίσταση, και κανένας Νετανιάχου δεν έστειλε την αστυνομία του να τους προκαλέσει; Μα Γιατί Τραμπ ίσον Πούτιν.

Ενώ τώρα ήρθε στην εξουσία μια προεδρία Μπάιντεν γενικά όπως όλες κατευναστική απέναντι στο νεοχιτλερικό Άξονα, αλλά πάντως λιγότερο φιλική προς την ισραηλινή ακροδεξιά, λιγότερο φιλική προς τον Πούτιν (αν και όχι εχθρική) και πιο φιλική προς τη Φατάχ. Θα έπρεπε λοιπόν να γίνει σαφές στους πάντες στην περιοχή και σε όλο τον κόσμο ότι το κουμάντο στον Παλαιστινιακό πληθυσμό τον κάνει η Χαμάς, και ότι το βασικό κουμάντο στην ισραηλο-παλαιστινιακή αντίθεση το κάνει πάντα η πλουτινική Ρωσία. Αποδείχτηκαν και τα δύο. Είναι χαρακτηριστικό ότι η κυβέρνηση που μεσολάβησε ανάμεσα στις δύο πλευρές της θερμής σύγκρουσης Ισραήλ-Χαμάς ήταν η Αίγυπτος του ρωσόφιλου δικτάτορα Σίσι, καθώς αυτή είχε και το εξωτερικό ιμπεριαλιστικό στήριγμα (την ίδια τη Ρωσία) και τα εσωτερικά στηρίγματα (τα φιλικά κόμματα της Ρωσίας) μέσα και στις δύο πλευρές της σύγκρουσης για να τις οδηγήσει χωρίς να χάσουν τα μούτρα τους, ιδίως ο Νετανιάχου, σε κατάπαυση πυρός. Έτσι ο Σίσι ανέλαβε αμέσως μετά από αυτό το «θαύμα» μια ακόμα πιο κρίσιμη μεσολάβηση, εκείνη για να επιτευχθεί ενότητα ανάμεσα στη Φατάχ και τη Χαμάς, μια διαδικασία που πάντα τη σπρώχνει η Ρωσία, και η οποία τη δοσμένη στιγμή ευνοεί τη δεύτερη αμέσως μετά από την πρόσφατη πολιτική ισχυροποίηση της στην Παλαιστίνη. Αναγκαστικά η προεδρία Μπάιντεν και ο ΥΠΕΞ της Μπλίνκεν δεν είχαν τίποτα καλύτερο να κάνουν από το να αποδεχτούν με χαρά την πρωτοκαθεδρία της σκληρής δικτατορίας του Σίσι στην πολύπλευρη αυτή μεσολαβητική διαδικασία. Γιατί το καθεστώς Σίσι όχι μόνο φροντίζει να μην ενοχλεί τις ΗΠΑ, αλλά τις καθησυχάζει καθώς φροντίζει να «ειρηνεύει», πάντα επιφανειακά τις ενδοαραβικές και ενδομουσουλμανικές αντιθέσεις τις οποίες η Ρωσία υποθάλλει και στον οποίων την όξυνση και το καθεστώς Σίσι συνεισφέρει (στη Λιβύη την αντίθεση ανάμεσα στη Βεγγάζη και την Τρίπολη, στην Υεμένη την αντίθεση της Σαουδικής Αραβίας-σουνιτών απέναντι σε Ιράν-σιίτες Χούτι κλπ). Αυτός είναι ο ρόλος της Αιγύπτου, που όπως και η Ελλάδα δουλεύει τη ρώσικη στρατηγική της περικύκλωσης της Ευρώπης κάτω από μια ήρεμη φιλοδυτική επιφάνεια. Στο βάθος η Μόσχα και οι φίλοι της αξιοποιούν τη στρατηγική υποχώρηση της αμερικάνικης υπερδύναμης από τη Μέση Ανατολή και την Ευρώπη έχοντας και αυτοί υιοθετήσει την κοινή στρατηγική των Ομπάμα και Τραμπ ότι ο αληθινός εχθρός των ΗΠΑ είναι η οικονο-

μικά πανίσχυρη Κίνα στον Ειρηνικό και όχι ο πολιτικο-στρατιωτικός ηγέτης του ενιαίου ρωσοκινεζικού Άξονα, η Ρωσία του Πούτιν, στον Ατλαντικό και τη Μεσόγειο.

Αλλά ακόμα και αν η προεδρία Μπάιντεν ήθελε να ανακατευτεί ενεργητικά στην ισραηλο-παλαιστινιακή διένεξη, όπως έκαναν οι προκάτοχοι του, αλλά για να ακολουθήσει μια φιλειρηνική γραμμή, θα έπρεπε να τα βάλει με ένα ρώσικο δίπολο σε πολύ πιο προχωρημένο στάδιο. Όχι μόνο δηλαδή θα συνθλιβόταν σε μια πολύ πιο κυρίαρχη ακροδεξιά στο Ισραήλ και σε έναν προελαύνοντα ισλαμοφασισμό στην Παλαιστίνη, αλλά ο ίδιος ήδη συνθλιβεται και αλέθεται από τα αντίστοιχα χαλύβδινα σαγόνια του ρωσικού δίπολου μέσα στην ίδια του τη χώρα. Από τη μια έχει τον Τραμπ με την αφοσιωμένη του ακροδεξιά του ρεπουμπλικανικού κόμματος που είναι ταυτισμένη με την ακροδεξιά του Ισραήλ και από την άλλη έχει τη σοσιαλφασιστική ψευτοαριστερά του δικού του δημοκρατικού κόμματος που πολύ δύσκολα κρύβουν την αγάπη τους για τους παλαιστίνιους ισλαμοφασίστες και το μίσος τους για ένα δημοκρατικό Ισραήλ.

Η ενιαία απάντηση και στους δύο πόλους των πλασματικών και στημένων διπόλων

Με κάποιον τρόπο ούτε το Ισραήλ, ούτε η Παλαιστίνη, ούτε ο Βόρειος, ούτε ο Νότιος παγκόσμιος πόλος θα παραδοθούν στους φασίστες με μαύρη ή «κόκκινη» φορεσιά και στα ψεύτικα διλήμματα που αυτοί τους βάζουν. Αυτές οι αντιστάσεις αναβλύζουν ασταμάτητα από τους λαούς και τα έθνη, που μπορεί να μην βλέπουν την πηγή κάθε καταπίεσης αλλά νοιώθουν τους άμεσους καταπιεστές τους. Και από εκεί ξανασκέφτονται τις εμπειρίες τους και αναζητούν τις αιτίες των αποτυχιών τους και τις σωστές απαντήσεις που έπρεπε να έχουν δώσει στους καταπιεστές τους «αν τότε ήξεραν». Όσο έχουμε μπροσέσει να κατανοήσουμε στο βάθος του τον πραγματικά κεντρικό για τον κόσμο καταματωμένο ισραηλο-παλαιστινιακό γρίφο, όσο και περισσότερο διαπιστώνουμε ότι σε αυτό και σε άλλα τέτοια κατασκευασμένα από το σοσιαλϊμπεριαλισμό και κακοφορμισμένα δίπολα **η μόνη απάντηση των θυμάτων τους είναι η ενωμένη αντίσταση τους και στους δύο πόλους ταυτόχρονα**, όσο και αν κάθε φορά και από το κάθε θύμα το κύριο βάρος πρέπει να πέφτει σε έναν από αυτούς.

Το λάθος για παράδειγμα που κάνανε η φιλειρηνική πτέρυγα του σιονισμού και οι πατριώτες παλαιστίνιοι την εποχή του Όσλο, δηλαδή οι Ραμπίν και ο Αραφάτ αντίστοιχα, ήταν κατά τη γνώμη μας της ίδιας φύσης. Αγνοώντας προφανώς το δικέφαλο τέρας με το οποίο τα είχαν βάλει υπέθεσαν ότι μπορούσαν να ενωθούν μεταξύ τους αποφεύγοντας να κάνουν έναν πολιτικό εμφύλιο ο καθένας στο στρατόπεδό του. Πολιτικός εμφύλιος σημαίνει μεγάλη κινητοποίηση των μαζών και αναγνώριση μεγάλων πρωτοβουλιών από τη μεριά τους. Σημαίνει ακόμα για ζητήματα ζωής και θανάτου ανάληψη του ρίσκου και για έναν πραγματικό θερμό εμφύλιο. Αυτά τα πράγματα είναι πολύ δύσκολο να τα αποτολμάει η αστική τάξη, ειδικά σε καιρό σχετικής ειρήνης, και γιατί φοβάται το λαό και γιατί την εποχή του ιμπεριαλισμού περιμένει από αυτόν την άδεια ή ακόμα και τη λύση. Ο Ραμπίν αποτόλμησε περισσότερο την ανοιχτή πολιτική ρήξη με την ισραηλινή ακροδεξιά και πλήρωσε με τη ζωή του, αλλά ο ίδιος δήλωσε ότι δεν ήθελε έναν εμφύλιο και έτσι υποχώρησε σε πολλά. Ο Αραφάτ έκανε απείρωσ μεγαλύτερο και πολιτικά πολύ πιο ηρωικό δρόμο για να έρθει σε σύγκρουση με τις αντισημιτικές καταβολές του ίδιου και κυρίως του κινήματος του οποίου ηγήθηκε. Όμως δεν αποτόλμησε έναν πολιτικό και ακόμα περισσότερο έναν στρατιωτικό εμφύλιο με τη Χαμάς όσο ήταν καιρός γιατί όπως αποδείχτηκε στη Δεύτερη Ιντιφάντα η Φατάχ σαν κίνημα δεν είχε ξεκαθαρίσει με το σοσιαλφασισμό μέσα της και γι αυτό άλλωστε στην κύρια πλευρά ρουφιέται σήμερα από αυτόν. Έτσι συγκρούστηκε ανοιχτά με τη Χαμάς πολύ αργά, όταν αυτή είχε ήδη αρκετά ισχυροποιηθεί πολιτικά, και μόνο αφού πείστηκε ανοιχτά από το Ισραήλ και τις ΗΠΑ για να το κάνει, οπότε εύκολα κατηγορήθηκε από τους παλαιστίνιους ισλαμο- και σοσιαλ-φασίστες σαν προδότης γι αυτό. Έτσι κλονίστηκε περισσότερο πολιτικά την πιο κρίσιμη στιγμή.

Δεν προτείνουμε με τα παραπάνω εύκολες λύσεις για τις τόσο νέες και δουλεμένες στρατηγικές μεθοδεύσεις του ρωσοκινεζικού, δηλαδή του επιστημονικότερου

και «εισοδιστικότερου» φασισμού της ιμπεριαλιστικής εποχής, επειδή έχει προκύψει μέσα από την ανατροπή των δυο πιο προωθημένων σοσιαλιστικών επαναστάσεων στον κόσμο. Αυτό που θέλουμε να πούμε είναι ότι μπαίνουμε σε μια περίοδο όπου ο αποφασιστικότερος παράγοντας αντίστασης σε αυτό το φασισμό είναι η μακρόχρονη θεωρητική, πολιτική και οργανωτική προετοιμασία των λαών για να συγκροτήσουν όχι απλά πλάτεια αλλά και βαθιά δημοκρατικά αντιφασιστικά και εθνικοαπελευθερωτικά μέτωπα, τέτοια που να οδηγούν και στις νέες ακόμα βαθύτερες σοσιαλιστικές επαναστάσεις. Γιατί βαθιά δημοκρατικά και αντιφασιστικά σημαίνει μέτωπα που θα έχουν στην καρδιά της συγκρότησής τους όχι τη δειλή και γεμάτη συμβιβαστικό πνεύμα αστική τάξη, αλλά το προλεταριάτο και μάλιστα το σύγχρονο βιομηχανικό προλεταριάτο, πόσο μάλλον που είναι ο ανεπτυγμένος βιομηχανικός β κόσμος, που τελικά θα δεχτεί την πιο μεγάλη επίθεση από τους νεοχιτλερικούς.

Τώρα το ευρωπαϊκό προλεταριάτο, ανοργάνωτο ταξικά, οπότε χωρίς τη γνώση που είχε στις παραμονές του προηγούμενου αντιφασιστικού πολέμου κάθεται σχετικά ακίνητο όσο η φασιστική μπόρα ξεσπάει πάνω στα κεφάλια του προλεταριάτου του Γ κόσμου, που βρίσκεται στην περιφέρεια της Ευρώπης Ανατολικά κυρίως (Βοσνία, Ουκρανία, Γεωργία), αλλά και Νότια (Συρία). Όμως δεν θα αργήσει να καταλάβει όσο η ανάσα του πολέμου θα πλησιάζει, οπότε η πρωτοπορία του θα αρχίσει να οργανώνεται.

Ήδη η νεοχιτλερική μπόρα με τη μορφή της σοσιαλφασιστικής εσωτερικής πολιτικής βίας αλλά και του βιομηχανικού σαμποτάζ, έχει ξεσπάσει εδώ και τέσσερις δεκαετίες στο κεφάλι του ελληνικού προλεταριάτου και σαν άμυνα σε αυτήν έχει συγκροτηθεί και η προλεταριακή οργάνωση που αντιστέκεται σε αυτήν, οπότε μπορεί να βλέπει πιο πριν αυτό που έρχεται και για το υπόλοιπο ευρωπαϊκό προλεταριάτο. Από τα πράγματα η ΟΑΚΚΕ εκτελεί χρέη προωθημένου μετεωρολογικού σταθμού του ευρωπαϊκού επαναστατικού προλεταριάτου και ταυτόχρονα χρέη προωθημένου μαχητικού του αποσπάσματος. Ας μην έχει κανείς αμφιβολία ότι αυτοί που θα αφυπνίσουν τους ευρωπαίους δημοκράτες και μάλιστα θα ξαναφέρουν σαν αρνητικοί δάσκαλοι το νέο πελώριο κύμα προλεταριακών επαναστάσεων στην Ευρώπη θα είναι οι βάρβαροι μεγαλωρώσοι αστοί που με μοναδική υποουλία κατέλαβαν το μεγάλο κάστρο της ευρωπαϊκής και της παγκόσμιας επανάστασης, την τριτοδιεθνιστική ΕΣΣΔ. Δίπλα τους σαν αρπακτικούς συμμάχους, οι οποίοι μάλιστα θα διαθέτουν τον κύριο όγκο του στρατού όλου του Άξονα, θα έχουν τους μεγαλοΧαν κανίβαλους ιμπεριαλιστές, που με ακόμα πιο μεγάλη υποουλία κατέλαβαν το δεύτερο και ύστατο παγκόσμιο προλεταριακό κάστρο, εκείνο της μαοϊκής Κίνας. Μόνο που εδώ υποχρεωτικά θα απελευθερώσουν την κρυμμένη στα θεμέλια του τη βραδυφλεγής βόμβα που έχει αφήσει ο μαοϊσμός, δηλαδή ο μαρξισμός-λενινισμός της εποχής του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού, και η οποία έχει γραμμένη πάνω της την εντολή του ίδιου του μεγάλου διεθνιστή:

«Αν μια μέρα η Κίνα αλλάξει το χρώμα της και γίνει υπερδύναμη, εάν και αυτή κάνει τον τύρανο, και παντού υποβάλλει τους άλλους στο μπούλιγκ της, στην επιθετικότητα και στην εκμετάλλευση, οι λαοί τους κόσμου θα πρέπει να την προσδιορίσουν σαν σοσιαλ-ιμπεριαλιστική, να την εκθέσουν, να της αντιπαρατεθούν και να παλέψουν μαζί με τον κινέζικο λαό για να την ανατρέψουν»

Οι γερμανοί στρατιώτες του Γ Ράιχ και οι γιαπωνέζοι στρατιώτες της αυτοκρατορικής Ιαπωνίας δεν είχαν στα χέρια τους μια τέτοια εντολή από τον επίσημο ιστορικό αρχηγό της χώρας και του κόμματος που τους οδηγούσε στον πόλεμο. Όσο και να τη θάβουν αυτή η εντολή δεν κρύβεται από τον παγκόσμιο ιστό. Μπορεί η φασιστική προπαγάνδα να πνίγει οτιδήποτε με τον όγκο της σε μια δοσμένη στιγμή αλλά το μεγαλύτερο όγκο τον έχει η πραγματικότητα που πάντα φέρνει την κρυμμένη αλήθεια στον αφρό. Αρκούν μόνο οι πρώτες μεγάλες ήττες του κινέζικου και του ρώσικου νεοχιτλερικού στρατού στην Ευρώπη και στην Ιαπωνία για να ξέρουν οι κινέζοι και δίπλα τους οι ρώσοι στρατιώτες τι να κάνουν. Υποθέτουμε ότι θα κάνουν ότι έκαναν οι δεύτεροι το 1917. Θα δουν με άλλο μάτι τους βασανιστές αξιωματικούς τους. Και αντικειμενικά θα βρεθούν στο ίδιο ταξικό στρατόπεδο με τα ταξικά αδέρφια τους.

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΥΠΟΘΕΣΗ Η ΔΙΩΣΗ ΤΟΥ ΦΟΥΡΘΙΩΤΗ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΣΕ ΑΥΤΗΝ

Η φυλάκιση με συνοπτικές διαδικασίες του Μένιου Φουρθιώτη και η γενική επιδοκιμασία της από σύσσωμο τον τύπο και τα κόμματα σε συνδυασμό με αρκετά πολιτικά στοιχεία της υπόθεσης αυτής δείχνουν ότι το εκφασισμένο στον πυρήνα του πολιτικό καθεστώς επιχείρησε να εξουδετερώσει ένα ακόμα απόσπασμα της αστικής τάξης με κάποια ισχύ στα ΜΜΕ το οποίο, δίχως να λάμψει με το δημοκρατισμό του, οπωσδήποτε το ενοχλούσε.

Αρκεί λοιπόν που συμφωνούσε με τον ΣΥΡΙΖΑ η ΝΔ και το ΚΙΝΑΛ, και ήταν μαζί τους στο ζήτημα αυτό και οι άλλοι κοινοβουλευτικοί μικροί, για να βρεθεί στη φυλακή απ τη μια στιγμή στην άλλη ένας τηλεοπτικός πολιτικός σχολιαστής και εκδότης εφημερίδας, που λίγο πριν το ίδιο το κράτος του είχε εξασφαλίσει αστυνομική φύλαξη ή αυτές τις ιδιότητες του. Η ουσιαστική κατηγορία βάσει της οποίας φυλακίστηκε ο Φουρθιώτης ήταν ότι έλεγε ψέμματα ότι απειλείται και ότι μάλιστα έβαζε τους ανθρώπους του να πυροβολούν το σπίτι του για να μπορεί να ισχυριστεί ότι απειλείται η ζωή του οπότε να εξασφαλίζει αστυνομική κάλυψη. Και τον κατηγορήσαν ότι ήθελε αστυνομική κάλυψη όχι γιατί κινδύνευε πραγματικά αλλά για να εξασφαλίσει επιχειρηματική αίγλη, οπότε δουλείες, δημοσιότητα κλπ. Αυτή η κατηγορία, παρόλη την παραδοξότητα της (μοιάζει με τον τύπο στο ανέκδοτο που σκότωσε τη μάνα του και τον πατέρα για να παει στον χορό των ορφανών) μπορούσε να γίνει πιστευτή επειδή ο Φουρθιώτης ήταν ο τύπος του ανθρώπου που μπήκε στην τηλεόραση αλλά και αναδείχθηκε μέσα από τη φτηνή λάιφ στάιλ, κουτσομπολιστική, σεξο-σκανδαλοθηρική δημοσιογραφία. Από εκεί βρέθηκε στο κανάλι Έπσιλον του διαφημιστή Βρυώνης σε εκπομπές ταλέντων και κάποια στιγμή απόκτησε δύναμη στο κανάλι και πέρασε και στο χώρο της πολιτικής ειδησεογραφίας.

Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι ο εργοδότης του, ο Βρυώνης δεν έπαθε ποτέ τίποτα ενώ κυνηγήθηκε επί χρόνια για απάτη από μια μεγάλη διαφημιστική εταιρία της Γαλλίας η οποία αγόρασε από τον Βρυώνη έναντι 65 εκ Ευρώ 10.000 διαφημιστικά πανώ της Αθήνας τα οποία αποδείχθηκε τελικά ότι δεν είχαν νόμιμες άδειες, οπότε η γαλλική διαφημιστική έχασε όλα τα λεφτά με τα οποία ανάμεσα στ άλλα ο Βρυώνης έγινε για μια περίοδο και μεγάλος καναλάρχης. Ο βασικός λόγος για τον οποίο ο Βρυώνης έμεινε όλοτελα άθικτος από τις διάφορες λοβιτούρες του είναι ότι λειτούργησε αντικειμενικά σαν όχημα της μεταφοράς του καναλιού Έπσιλον από το ψευτοΚΚΕ από το οποίο το αγόρασε ο Βρυώνης (και στο οποίο ονομαζόταν 902) στο Σαββίδη στον οποίον αυτός το πούλησε (και έχει τώρα το όνομα OPEN). Ενδιάμεσος αυτής της πώλησης τόσο πρακτικά όσο και πολιτικά ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ με το γνωστό αντισυνταγματικό φασιστικό σκάνδαλο με τις συχνότητες.

Η πρώτη δουλειά του Σαββίδη όταν πήρε το κανάλι ήταν να διώξει τον Φουρθιώτη, ο οποίος του έκανε μήνυση για παραβίαση του συμβόλαιου αγοράς του σταθμού και ως πρόσφατα διαμαρτυρόταν γιατί τα δικαστήρια κάλυψαν τον Σαββίδη. Όμως ο Βρυώνης ενώ έχασε το Έπσιλον σαν πανελλαδικό κανάλι κράτησε την τοπική συχνότητα για το Λεκανοπέδιο και πάλι προσέλαβε τον Φουρθιώτη. Αυτός βρέθηκε αυτή τη φορά σε ένα πολύ πιο αδύναμο κανάλι, το Νέο Εpsilon αλλά στο πολιτικό κέντρο της χώρας και μάλιστα με δική του πολιτική εκπομπή και στην τηλεόραση και στο ραδιόφωνο του Νέου Εpsilon. Ο σχολιασμός ήταν σε γενικές γραμμές φιλοκυβερνητικός αλλά ο Φουρθιώτης χτυπούσε το ΣΥΡΙΖΑ με μια επιμονή και ένταση που δεν είχαν άλλα τηλεοπτικά ΜΜΕ της ΝΔ σύμφωνα με την πιο κατευναστική σε σχέση με τις διαθέσεις της στελεχικής βάσης της ΝΔ λογική Μητσοτάκη.

Κάποια στιγμή το Γενάρη έσκασε βόμβα στο κανάλι σε ώρα εκπομπής του Φουρθιώτη και κατέστρεψε ένα αυτοκίνητο του σταθμού. Ο Φουρθιώτης κατάγγελλε και πριν και μετά από αυτήν τη βομβιστική επίθεση ότι δεχόταν απειλές για τη ζωή του και ζητούσε μεγαλύτερη αστυνομική προστασία, από αυτή που ήδη η αστυνομία του είχε δώσει. Κάποια στιγμή έκανε ένα παραπάνω βήμα, και νομίζουμε αυτό είναι που πιο πολύ θύμωσε το ΣΥΡΙΖΑ, και δίπλα στις τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές του εκπομπές έγινε ο ίδιος εκδότης μιας εφημερίδας με τίτλο «Τα Αποκαλυπτικά».

Από εκείνο το σημείο άρχισε μια πολύ δραστήρια επίθεση του ΣΥΡΙΖΑ στο Φουρθιώτη που ανέθεσε το κυνήγι του στον πιο βρώμικο από τους μηχανισμούς του κατασκευής ή υπερδιόγκωσης ενόχων, το μηχανισμό «Ντοκουμέντο- Βαξεβάνη». Την πολιτική ευκαιρία για μια λυσσαλέα κλιμάκωση αυτής της επίθεσης την έδωσε στον ΣΥΡΙΖΑ ένα από τα πιο γνωστά πολιτικά θύματα του μέσα στη ΝΔ, ο Βρούτσος. Ήταν η περίοδος που αυτός διώχθηκε από το Μητσοτάκη και θεωρώντας τον Φουρθιώτη σαν έναν από τους υπεύθυνους της αποπομπής του απευθύνθηκε στον ΣΥΡΙΖΑ και κατήγγειλε τον Φουρθιώτη για τραμπουκική συμπεριφορά απέναντι του στο γραφείο του όσο ήταν υπουργός. Αμέσως ο Χρυσοχοϊδης βρέθηκε στο πλευρό του ΣΥΡΙΖΑ εναντίον του Φουρθιώτη, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ μαζί με τη Γεννηματά έφεραν ζήτημα προστασίας Φουρθιώτη στη Βουλή.

Ακολούθησε μια ομοβροντία κατά την οποία ο Φουρθιώτης κατηγορήθηκε ταυτόχρονα για απάτη σε βάρος του δημοσίου με σκοπό την απόσπασση υπέρογκου ποσού (πρόγραμμα Συν-εργασία), για εμπλοκή του στη χρηματοδότηση από το πρόγραμμα «Μένουμε ασφαλείς», για μαφιόζικες πρακτικές κτλ, ενώ ο Βαξεβάνης επιπλέον ισχυρίστηκε ότι ο Φουρθιώτης επιδίωκε συμβόλαιο θανάτου σε βάρος του και έφτασε να υπονοήσει ότι μπορεί και να εμπλέκεται στη δολοφονία του δημοσιογράφου Καραϊβάζ. Ο Χρυσοχοϊδης

πήρε με ταχύτατες διαδικασίες την απόφαση να καταργήσει την αστυνομική προστασία του Φουρθιώτη, ενώ οι καταγγελίες του Βαξεβάνη κρίθηκαν αρκετές από τον υπουργό προστασίας του πολίτη για αναβαθμιστεί η προσωπική προστασία του Βαξεβάνη! Ο Φουρθιώτης κατέφυγε στο ΣτΕ κατά της απόφασης. Το ΣτΕ απέρριψε αμέσως το αίτημα Φουρθιώτη για αναίρεση της απόφασης, ενώ η ΕΣΗΕΑ επενέβη από την πλευρά της με μηνυτήρια αναφορά κατά του παρουσιαστή μετά από καταγγελία για χρήση πλαστής ταυτότητας μέλους της.

Τα πράγματα κινήθηκαν ακόμα πιο γρήγορα όταν μετά ένα μήνα κάποιοι σπλοφόροι πυροβόλησαν προς το σπίτι του Φουρθιώτη. Ακολούθησε μια ανώνυμη καταγγελία στην ασφάλεια ότι ήταν φύλακες του Φουρθιώτη που πυροβόλησαν για να φανεί ότι αυτός απειλείται ώστε να αποσπάσει τη φύλαξη. Αυτή η καταγγελία συνδυάστηκε με το ότι έγινε μια επίθεση σε αστυνομικούς εκεί κοντά, και ότι ένα σακίδιο με περίστροφο ενός από τους φύλακες του Φουρθιώτη βρέθηκε κοντά στο σημείο αυτής της επίθεσης. Οι δύο δράστες και ο ίδιος ο Φουρθιώτης συνελήφθησαν και μπήκαν φυλακή. Η ουσιαστική κατηγορία στον Φουρθιώτη ήταν ότι σκηνοθέτησε επιθέσεις εναντίον του από άτομα που εμπλέκονται και σε επιθέσεις στην αστυνομία, δηλαδή ότι πρόκειται για ένα στοιχείο με μαφιόζικες διασυνδέσεις που πάει να ανέβει στο χώρο του θεάματος και της ενημέρωσης εγκληματώντας. Μετά από αυτές τις καταιγιστικές εξελίξεις και όλο τον τύπο και όλους τους πολιτικούς σχολιαστές να συμφωνούν ότι ένα φιλόδοξο κατακάθι του κίτρινου τύπου πήγε στη φυλακή, ο Βρυώνης και κάθε συνεργάτης του Φουρθιώτη τον αποκέρυξε και η η υπόθεση έφυγε εντελώς από τη δημοσιότητα χωρίς αναφορές σε νέα αστυνομικά στοιχεία. Τα νερά ξαναρέμησαν όπως όταν ένας καρχαρίας καταπίνει μια φώλια.

Όπως είπαμε και στην αρχή του κειμένου μας δεν έχουμε εδώ να κάνουμε με τον ποινικό κατατρεγμό ενός μαχητή της δημοκρατικής δημοσιογραφίας. Και δεν αναφερόμαστε εδώ στο είδος της δημοσιογραφίας από το οποίο ξεπήδησε ούτε στο είδος του εκδότη που τον ανέδειξε, για τον απλό λόγο ότι όλος ο πολιτικός κόσμος της χώρας και πρώτοι πρώτοι οι Συριζαίοι και οι Κνίτες συνωστίζονταν για χρόνια στο κανάλι του Βρυώνη και, το χειρότερο συναλλάχθηκαν μαζί του οικονομικά ο καθένας από τη δική τους άκρη της αγοροπωλησίας οπότε και τον συνδημιούργησαν σαν εκδότη. Αναφερόμαστε στο γεγονός ότι ο Φουρθιώτης καθόλου δεν δίστασε, όταν ξεκίνησε η εκστρατεία ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ-ΚΙΝΑΛ εναντίον του και μέσα στην απομωνώση του να καταφύγει για πολιτική προστασία στη φασιστρία παλιά αγαπημένη του ΣΥΡΙΖΑ Ραχήλ Μακρή καθώς και να ζητήσει βοήθεια από το ναζιστή εκδότη του Μακλειού Χίο, πράγματα που σημαίνουν ότι η επίκληση δημοκρατικών αρχών για να υπερτασίσει τον εαυτό του είναι συνηθισμένος

ελιγμός των καιροσκόπων όταν βρίσκονται σε δύσκολη θέση.

Όμως όταν οποιοδήποτε άνθρωποι που συμβαίνει να είναι πολιτικοί σχολιαστές σε ΜΜΕ και εκδότες εφημερίδας και κάνουν για οποιοδήποτε λόγο επίμονη πολιτική κριτική σε ένα κόμμα που τυχαίνει να είναι πραγματικά φασιστικό και σε απάντηση δέχονται επίθεση από αυτό και από το βασικό εργαλείο δημοσιογραφικών σκευωριών του, και κλείνονται στη φυλακή με συνοπτικές ποινικές διαδικασίες χωρίς να αποδειχτεί η ενοχή τους πέρα από κάθε αμφιβολία, τότε ένας πραγματικός δημοκράτης την «ψάχνει τη δουλειά» και αρνείται να δεχτεί αυτή τη διαδικασία σαν πειστική μόνο με τα όχι πανίσχυρα υπάρχοντα στοιχεία. Γιατί εδώ δεν μιλάμε καν για ένα συνηθισμένο φασιστικό κόμμα. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα κόμμα ασύλληπτων και πρωτοφανών στην ιστορία της χώρας σκευωριών και συκοφαντών που όντας στην κυβέρνηση επιχείρησε να κλείσει στη φυλακή μια σειρά ηγετικά στελέχη της αντιπολίτευσης, ιδιαίτερα αυτά που του έκαναν την πιο έντονη κριτική, χρησιμοποιώντας εναντίον τους στημένους εισαγγελείς διαφθοράς και κουκουλοφόρους μάρτυρες κατηγορίας. Επίσης έχει μια σημασία ότι είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή ο κατεχορήν πολιτικός προστάτης της «17Ν», που πρωτοστατεί στο να μπει στη φυλακή κάποιος που για οποιονδήποτε λόγο καταγγέλει με ένταση τη «17Ν» και τον Κουφοντίνα και ότι είναι ο ΣΥΡΙΖΑ που όταν του βάζουν βόμβες στο στούντιο κατηγορεί τον Φ. στην ουσία ότι αυτός έκανε την ανατίναξη για να πετύχει αστυνομική προστασία.

Για όλους αυτούς τους λόγους ο πραγματικός δημοκράτης πρέπει να είναι εξαιρετικά επιφυλακτικός και τουλάχιστον να απαιτεί ένα πράγμα: να αντιμετωπιστεί η υπόθεση Φουρθιώτη σαν μια υπόθεση που πέρα από οποιοδήποτε ποινικό χαρακτήρα έχει και μια πολιτική διάσταση και τα ποινικά στοιχεία της έρευνας να έρθουν στο φως.

Γενικά δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στην εποχή που ζούμε όπου οι φασισμοί έχουν τσακίσει με τη βία και υπονομεύσει από τα μέσα και συχνά αλώσει τα παλιά προλεταριακά κόμματα, οπότε αυτά είναι σε φάση ανασυγκρότησης σαν επαναστατικές μειοψηφίες, οι φασισμοί αχολούνται κυρίως με το να ξεφορτωθούν μία-μια τις αντίπαλες αστικές φραξίες που βρίσκουν μπροστά τους. Η αγαπημένη τους μέθοδος είναι να τις τιμωρούν με το ένα χέρι για να τις συνεντίσουν και με το άλλο να τις εξαγοράζουν. Η δικιά μας μέθοδος είναι κυρίως μέσα και από αυτή την εμπειρία να δείχνουμε στο λαό πόσο διπρόσωποι είναι οι φασίστες και τι είδους είναι ο «αντικαπιταλισμός» τους ώστε να τους καταλάβει και να τους πολεμήσει, ενώ από την άλλη κάθε αντίσταση, έστω για λίγο, έστω υπό όρους, έστω με κάθε ασυνέπεια προβάλλεται από τμήματα της αστικής τάξης απέναντι στους φασίστες και έτσι αυτοί ξεσκεπάζονται, είναι ένα καθαρό κέρδος για το λαό.

ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Συνέχεια από τη σελ. 7

της ΓΣΕΕ μερικών ΔΕΚΟ χτυπάει ανοιχτά ο Μητσοτάκης και μόνο αυτές, όταν μιλάει για κρατικούς συνδικαλιστές. Πιστεύουμε αντίθετα ότι οι πιο πραξικοπηματικές και χωρίς καμιά μαζική και εθελοντική βάση ενός κλάδου η μιας ΔΕΚΟ, που είναι εκείνες κηρύσσει το ΠΑΜΕ και τα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια που εκείνο ελέγχει, θα ενισχυθούν. Είμαστε της άποψης ότι αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης που αναζητάει τη σωτηρία του στον Μητσοτάκη, και στην αστυνομία του Χρυσοχοϊδη θα πάθει ό,τι επαθε ένα κομμάτι της, οι λιανέμποροι και ιδιοκτήτες των ακινήτων του κέντρου της Αθήνας όταν ανέθεσαν στην αστυνομία να αποφασίζει με ένα νόμο έκτρωμα για τις πορείες- συγκοινωνιακά μπλόκα του σοσιαλφασισμού και εκείνη τις παρέδωσε ολοκληρωτικά στο ψευτοΚΚΕ ακόμα και μέσα στην πανδημία. Ή θα πάθει ότι επαθε ένα άλλο κομμάτι της, το καθηγητικό και ερευνητικό προσωπικό των ΑΕΙ και οι

εταιρείες που συνεργάζονται μαζί του, όταν πήγαν να αντιμετωπίσουν την πανεπιστημιακή βία από τους στρατούς κατοχής των ψευτοΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσω της πανεπιστημιακής αστυνομίας, οπότε αυτοί οι στρατοί κατέλαβαν για τα καλά την πρωταγεία του ΑΠΘ, αποδεικνύοντας ποιο είναι το αληθινό αφεντικό της χώρας. **Οι νόμοι που ψηφίζονται εφαρμόζονται μόνο σε όσο βαθμό συμφωνεί μ αυτούς ή τους ανέχεται το ψευτοΚΚΕ ως καθοδηγητικό κόμμα, ο ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως ο μετωπικός οργανωτής των ταγμάτων εφόδου του, και ο ΣΥΡΙΖΑ ως το μετωπικό του κόμμα εξουσίας.** Σε όποιους νόμους εναντιώνεται στ αλήθεια αυτή η βαθύτερη εξουσία της χώρας, αυτοί τελικά δεν εφαρμόζονται. Κι αυτό για δύο λόγους. Ο ένας είναι ότι οι νόμοι που επιχειρούν να φέρουν τη δημοκρατία με αστυνομικά μέτρα δεν πείθουν τις προοδευτικές μάζες αλλά τις έχουν απέναντι τους. Οι μάζες θέλουν εργατικό κίνημα να νικάει την ψευτοαπεργία, τους φοιτητές να τσακίζουν τα φοιτητικά τάγματα εφόδου, το λαό της Αθήνας να νικάει

τους βασανιστές του που του κλείνουν τους δρόμους. Ο άλλος λόγος έχει να κάνει με το ότι όταν το ψευτοΚΚΕ λέει στα μέλη του ότι οι νόμοι που δεν του αρέσουν «θα μείνουν στα χαρτιά», ξέρει ότι η ρώσικη νεοναζιστική υπερδύναμη, που δουλικά υπηρετεί, ελέγχει όλους τους πρωθυπουργούς και αρχηγούς της αξιωματικής αντιπολίτευσης από τα 2000 και πέρα.

Ειδικά τα δυο χρόνια της πρωθυπουργίας Μητσοτάκη έχει αποδειχθεί, ότι δεν είναι δυνατό να μην ποδοπατήσει οποιοδήποτε απαγόρευση το ψευτοΚΚΕ και να μην έχει δίπλα του το Μητσοτάκη, το Χρυσοχοϊδη, και πελιδούς απέναντι του τους εισαγγελείς.

Αυτή είναι η ανταμοιβή του για την κατακροσύνη της συνδικαλιστικής δημοκρατίας στη χώρα τον έστρωσαν οι πραξικοπηματικοί τραμπουκισμοί του, οι μπόυκες και το ξύλο στις γενικές συνελεύσεις, τα κλεισίματα απ έξω των πυλών εργοστασίων χωρίς να έχουν αποφασίσει οι εργάτες τους απεργία και ενάντια στη θέλησή τους. Το ψευτοΚΚΕ και το ΠΑΜΕ απολαμβάνουν σήμερα τα εύσημα της φε-

ρέγγυας δύναμης εξουσίας γιατί έχουν διαλύσει σε ένα μεγάλο βαθμό τον πρωτοβάθμιο συνδικαλισμό με αποτέλεσμα να τελειώσουν οι απεργιακές κινητοποιήσεις στον ιδιωτικό τομέα ιδιαίτερα από τη στιγμή που η εργατική τάξη παλεύει για τη επιβίωση της μέσα σε συνθήκες οικονομικής καταστροφής και παραγωγικού σαμποτάζ. Σε αυτό το έδαφος η κυβέρνηση Μητσοτάκη έρχεται να δώσει ένα τελειωτικό χτύπημα στις απεργίες για λογαριασμό κυρίως των νέων αφεντικών και ιδιαίτερα των πιο βαναυσων, αυτών της Cosco στο λιμάνι του Πειραιά.

Χρειάζεται πάλη παντού στους εργασιακούς χώρους για την ενίσχυση και ανοικοδόμηση του ανεξάρτητου πρωτοβάθμιου συνδικαλισμού, για να ξεκινήσει ένας αληθινός αγώνας για την ανατροπή αυτών των αντεργατικών μέτρων που μπορεί να πετύχει μόνο αν δοθεί ταυτόχρονα με την πάλη για το σταμάτημα του παραγωγικού σαμποτάζ και τη συνδικαλιστική δημοκρατία ενάντια σε κάθε εργοδοτική καταπίεση και πάνω απ όλα ενάντια στην πραξικοπηματική βία και τους τραμπουκισμούς του ΠΑΜΕ, ιδιαίτερα όπου αυτό έχει τη συνδικαλιστική εξουσία.

Η ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ έκαναν δώρο στους χρυσαυγίτες: Μπορούν να κατέβουν σε αυτές τις εκλογές ως υποψήφιοι, απλά όχι ως επικεφαλής συνδυασμών

Το ψευτοΚΚΕ και ο Βαρουφάκης ψηφίζουν υπέρ του να κατεβαίνουν χωρίς προσκόμματα οι ναζί εγκληματίες στις εκλογές!!!

Μετά την καταδίκη των ναζιστών από το δικαστήριο τον Οκτώβρη του 2020, οι διακομματικοί προστάτες τους, αυτοί που για χρόνια τους έδιναν ασυλία και νομιμότητα, με δηλώσεις τους επιβεβαίωσαν σε όλους τους τόνους ότι η ναζιστική δολοφονική συμμορία αποτελεί πλέον παρελθόν, αφού η πολιτεία με τα θεσμικά της όργανα έκλεισε την ηγεσία τους στη φυλακή.

Τότε η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία με καμπάνια και κινητοποίηση τη μέρα της δίκης είχαν προειδοποιήσει τους δημοκράτες ότι παρά το θετικό χαρακτήρα της καταδίκης, αυτή ήταν μια μισή καταδίκη, με κουτσουρεμένες ποινές, με σύντομο χρόνο αποφυλάκισης, το 1/4 από τις ποινές που επιβλήθηκαν τυπικά (3,5 χρόνια στη φυλακή αντί για 13) και κυρίως με δικαίωμα καθόδου των ναζιστών στις εκλογές, την ίδια στιγμή που δεν γινόταν καμία κίνηση αποναζιστικοποίησης στην αστυνομία και στο στρατό και ιδίως στην εκκλησία (Σεραφείμ Πειραιά-Νικόλαος Μεσογαίας), δηλαδή στον κρατικό μηχανισμό που αυτοί είχαν δύναμη και όπου υπάρχουν πυρήνες που τους στηρίζουν.

Οχτώ μήνες μετά, η κυβέρνηση έφερε στη Βουλή ξαφνικά και εσπευσμένα, με ελάχιστη δημοσιότητα, και χωρίς καμία διαβούλευση, τροποποίηση του εκλογικού νόμου για την επαναφορά της στέρησης των πολιτικών δικαιωμάτων, δηλαδή της ποινής που κατέργησε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ υπέρ των ναζιστών, και γενικά για να κοπεί, υποτίθεται, ο δρόμος τους στις εκλογές. Οπότε βγήκαν και νέες κραυγές για δήθεν αντιναζιστικό θρίαμβο.

Όμως αυτές οι διατάξεις το μόνο που δεν κάνουν είναι να απαγορεύουν τη συμμετοχή των ναζί στις επόμενες εκλογές. Στις επόμενες εκλογές μπορούν να **κατέβουν άνετα όλοι οι φυλακισμένοι ναζί. αρκεί να μην είναι επικεφαλής** ή μέλη της διοίκησης των συνδυασμών στους οποίους θα είναι υποψήφιοι!!! Η συμμετοχή των ναζί απαγορεύεται ουσιαστικά από τις κάποιες πολύ επόμενες εκλογές, αφού προϋπόθεση για να μην μπορούν να συμμετέχουν ως απλοί υποψήφιοι (όχι ως επικεφαλής δηλαδή) είναι η καταδίκη τους να γίνει αμετάκλητη, δηλαδή να επικυρωθεί η απόφαση από το Εφετείο και στη συνέχεια από τον Άρειο Πάγο. Αυτό σημαίνει μετά από πιθανά περισσότερες από μια εκλογές. Ακόμα κι έτσι όμως πρόκειται για μία ρευστή απαγόρευση γιατί μία διάταξη του εκλογικού νόμου μπορεί εύκολα να τροποποιηθεί. Επίσης είναι άγνωστο τι απόφαση θα βγάλει το Εφετείο σχετικά με τις ποινές, που έχει σημασία γιατί η απαγόρευση ισχύει για ίσο χρονικό διάστημα με αυτό της ποινής. Είναι χαρακτηριστικό και ακόμα πιο ανησυχητικό ότι οι εκλογικές διατάξεις για τους χρυσαυγίτες ψηφίστηκαν από ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ, Βελόπουλο αλλά καταψηφίστηκαν από το ψευτοΚΚΕ και το Μέγα 25 **και μάλιστα με το ακραία φιλοχρυσουάντικο σκεπτικό ότι η μισο-απαγόρευση δεν έπρεπε να επιβληθεί γιατί δήθεν απειλεί και τα υπόλοιπα κόμματα, ιδιαίτερα μάλιστα το ψευτοΚΚΕ λόγω της «επαναστατικής» του δράσης!**

Δηλαδή ίδια κι όμοια βάζουν στη συνείδηση των δημοκρατικών μαζών οι ψευτοκομμουνιστές το ναζισμό και τον κομμουνισμό. Πιστεύουν δηλαδή ότι οι αποδεδειγμένοι δολοφόνοι ναζί πρέπει να μπορούν να κατεβαίνουν στις εκλογές γιατί τότε μια αστική δημοκρατία θα μπο-

ρούσε να απαγορεύει και στους πραγματικούς κομμουνιστές να κατεβαίνουν στις εκλογές. Λένε δηλαδή στην ουσία ότι οι δημοκρατικές μάζες που στα χέρια τους κρατάνε στην ουσία τις αστικές δημοκρατίες και δεν τις αφήνουν να πηγαίνουν σε φασιστικές εκτροπές, θα ζητούσαν από τις εκλεγμένες δημοκρατικές κυβερνήσεις τους να απαγορεύσουν τους πραγματικούς κομμουνιστές να είναι νόμιμοι.

Πότε στην ιστορία το κάνανε αυτό οι δημοκρατικές μάζες; Ποτέ!

Οι δημοκράτες δεν ασκούν βία σε κόμματα που δεν τους ασκούν βία. Οι δημοκράτες, οπότε και οι αστικές δημοκρατίες ασκούν βία σε φασίστες και αντίστροφα κυβερνήσεις που ασκούν βία σε πραγματικούς κομμουνιστές είναι φασιστικές κυβερνήσεις ή τουλάχιστον κυβερνήσεις στις οποίες οι φασίστες έχουν το πάνω χέρι. Στην πραγματικότητα εκείνο που υπονοεί το ψευτοΚΚΕ είναι ότι σκοπεύει να ασκήσει κάποια στιγμή πλατεία βία στους δημοκράτες γιατί ακριβώς δεν είναι κομμουνιστικό κόμμα, αλλά ένα φασιστικό κόμμα που προσποιείται το κομμουνιστικό, δηλαδή ένα σοσιαλφασιστικό κόμμα. Και αυτό φαίνεται πιο καλά σε όποιο συνδικάτο έχει εξουσία, όπου πάντα ασκεί δικτατορία και κάνει ελεεινούς τραμπουκισμούς, αλλά φαίνεται και όπου κάνει τραμπουκισμούς ακόμα και αν δεν έχει εξουσία καθώς ξέρει να δρα πραξικοπηματικά κάτω από στήριξη φασιστικών και σοσιαλφασιστικών μερίδων αστικών κυβερνήσεων όπως όταν διαλύει αρχαιολογικές συνδικαλιστικών οργάνων ακόμα και συνεδρίων που δεν ελέγχει ή όταν κλείνει και πύλες εργοστασίων επιβάλλοντας «απεργίες» χωρίς την έγκριση των εργατών.

Στην πραγματικότητα το επιχείρημα του περι απαγορεύσεων κομμουνιστών που κάνουν αστικές δημοκρατίες το αντλεί από εκείνες τις αστικές δημοκρατίες σε ανατολικές χώρες της Ευρώπης που είχαν υποστεί φρικτές και πολύχρονες φασιστικές δικτατορίες από ψευτοκομμουνιστικά κόμματα και τώρα τα απαγορεύουν. Είναι αλήθεια ότι σε αυτές τις χώρες μπορούν και πραγματικοί κομμουνιστές να πληρωθούν για σύμβολα που λέρωσαν και προβόκαναν οι κάλπικοι κομμουνιστές, οι προβοκάτορες του πραγματικού κομμουνισμού, και πραγματικά σε τέτοιες χώρες παλιοί αντικομμουνιστές και μάλιστα φασίστες και ναζί βγαίνουν τώρα και ζητάν δικαίωση. Αλλά σε τέτοιες χώρες, και τέτοια δεν είναι η Ελλάδα, οι αληθινοί κομμουνιστές πρέπει να ενωθούν με τη μεγάλη πλειοψηφία των μαζών και πρώτον να καταδικάζουν σαν φασίστες τους ψευτοκομμουνιστές και δεύτερον να ζητήσουν να τεθούν εκτός νόμου όλοι οι ναζήδες, όλοι οι κλασικοί φασίστες που ήταν πάντα και είναι και εχθροί του λαού οπότε και όλων των αληθινών κομμουνιστών. Αλλά για ποια ανατολική χώρα, με προηγούμενη ψευτοκομμουνιστική δικτατορία, στην οποία έχουν έρθει κλασικοί παλιοί φασίστες και κλασικοί αντικομμουνιστές στα πράγματα, πχ σαν την Ουγγαρία, ή ακόμα περισσότερο σαν την ίδια τη Ρω-

σία κάνει θόρυβο ζητώντας δημοκρατία το ψευτοΚΚΕ και οι ομόλογοι του; Όχι, ίσα ίσα σε αυτές τις χώρες ψευτοκομμουνιστές και φασίστες έχουν κοινή στρατηγική αντίληψη για όλα τα διεθνή στρατηγικά ζητήματα καθώς έχουν ταύτιση, ειδικά στον αντιευρωπαϊσμό ως μίσος στην αστική Δημοκρατία.

Για αυτό το ψευτοΚΚΕ ψήφισε υπέρ του κατεβάσματος των ναζί στις εκλογές στην Ελληνική Βουλή. Γιατί όπως και οι ναζί χτυπάει την αστική δημοκρατία και θέλει να την καταργήσει από τα δεξιά, δηλαδή από την πλευρά του νεοχιτλερικού Αξονα Ρωσίας-Κίνας τον οποίο με αυτοθυσία υπηρετεί απλά από άλλο πολιτικό πόστο. Αυτή την αλήθεια την κρύβει το ψευτοΚΚΕ επικαλούμενο τον ξυλοδαρμό που δέχτηκαν τα μέλη του λίγο πριν τη δολοφονία Φύσσα στο Πέραμα. **Όμως η ιστορία απέδειξε ότι και αυτόν τον ξυλοδαρμό - σε μια από τις ελαχιστότατες συμπλοκές που είχε στις δεκαετίες δράσης της ΧΑ - τον χρησιμοποίησε πολιτικά το ψευτοΚΚΕ για να καλύψει το πιο μεγάλο έγκλημα που έχει γίνει στο ελληνικό εργατικό κίνημα: Δέχτηκε να μείνει στον ίδιο χώρο δουλειάς στη Ζώνη του Πέραματος, σε διπλανά γράφια από τα δικά του, νόμιμο, χωρίς ποτέ να το ενοχλήσει, και χωρίς ποτέ να ζητήσει από το εργατικό κίνημα και από τη δικαιοσύνη να το καταργήσει το πρώτο ανοιχτά ρατσιστικό σωματείο στην Ελλάδα, το σωματείο της Χρυσής Αυγής στη Ζώνη.**

Ο λόγος για τον οποίο με πολλές δεκαετίες καθυστέρηση το ψευτοΚΚΕ, όπως και η υπόλοιπη ρωσόφιλη αστική τάξη, πήγαν ξαφνικά σε δίκη τους ασύδοτους και με χιλιάδες εγκλήματα στην πλάτη τους έλληνες ναζήδες είναι ότι πρώτο και κύριο ήταν έντονη η πίεση των ευρωπαϊκών δημοκρατιών και δεύτερο γιατί η πουτινική Ρωσία είχε αποφασίσει πριν κιόλας την εισβολή της στην Ουκρανία να παίξει στρατηγικά το χαρτί της χώρας που θα απελευθερώσει για δεύτερη φορά την Ευρώπη από τους ναζί μετά τον Β παγκόσμιο πόλεμο, πατώντας ακριβώς στην πιο μειοψηφική μορφή της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς ενώ συμμαχούσε με τα μαζικά κόμμάτα της.

Το σκάνδαλο της νομιμότητας των ναζιστών και η διάτρητη ρύθμιση του εκλογικού νόμου για την υποτιθέμενη απαγόρευση τους

Το πρόβλημα της νόμιμης συμμετοχής των ναζιστών στις εκλογές μπήκε ήδη από τη στιγμή της άσκησης της ποινικής δίωξης, όταν δηλαδή κάτω από τη διεθνή πίεση η κυβέρνηση Σαμαρά αναγκάστηκε να συλλάβει τους ναζί μετά το κτηνώδες έγκλημά τους της δολοφονίας του Π. Φύσσα. **Ήταν η πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική ιστορία που γινόταν η σύλληψη μίας ολόκληρης κοινοβουλευτικής ομάδας με την κατηγορία της εγκληματικής συμμορίας.**

Τότε όμως καμία κοινοβουλευτική ηγεσία δεν κινητοποιήθηκε για να εισαχθεί στην εκλογική νομοθεσία απαγόρευση συμμετοχής των υπόδικων χρυσαυγιστών στις εκλογές, **παρά το γεγονός ότι η αυτή η ποινική δίωξη, αποκάλυπτε**

πως τόσα χρόνια κυβερνήσεις και κόμματα είχαν παραβιάσει την ελάχιστη υποχρέωσή τους να μην αφήνουν σε συνθήκες αστικής δημοκρατίας οργανωμένους χιτλερικούς, ρατσιστές, τραμπούκους και δολοφόνους να έχουν νόμιμο πολιτικό κόμμα. Έτσι οι ναζήδες κατέβηκαν και στις ευρωεκλογές και στις βουλευτικές εκλογές όπου εκλέχτηκαν ευρωβουλευτές και βουλευτές. Η δολοφονική συμμορία έμεινε εκτός Βουλής μόνο στις εκλογές του Ιούλη του 2019 που πήρε ποσοστό μικρότερο από 3% όταν το καθεστώς, για να μην βρεθεί στην ανάγκη να έχει μια κοινοβουλευτική ομάδα ολόκληρη στη φυλακή και μυρίσει ο πλανήτης τη φασιστική μπόχα που αναδύεται από αυτή τη χώρα, κατέβασε το τέρας του Σαββίδη, το Βελόπουλο για να μοιραστούν οι ψήφοι των ναζί. Τότε ο ΣΥΡΙΖΑ λίγο πριν αποχωρήσει από την εξουσία κατέργησε την ποινή της στέρησης των πολιτικών δικαιωμάτων, αφαιρώντας και το τελευταίο εμπόδιο που θα τους έβαζε μία καταδικαστική απόφαση για νέα κάθοδο στις εκλογές. Ο ΣΥΡΙΖΑ απάντησε στις κατηγορίες για ενεργητική υπεράσπιση της ναζιστικής συμμορίας ότι μπορούσε η στέρηση να γίνει με τροποποίηση του εκλογικού νόμου, χωρίς να κάνει τίποτα για αυτό, ούτε ως κυβέρνηση, ούτε στη συνέχεια ως αντιπολίτευση.

Όταν το 2020 μετά από πολυετή καθυστέρηση της δίκης, ήρθε η ώρα της καταδίκης, οι διακομματικοί προστάτες των ναζιστών βρέθηκαν μπροστά στην απαίτηση του δημοκρατικού κόσμου που ήθελε η καταδίκη των χρυσαυγιτών να σημαίνει και ουσιαστική απόσυρση τους από την πολιτική ζωή. Το θέμα της απαγόρευσης επανήλθε αφού παρά την καταδίκη, οι χρυσαυγίτες μπορούσαν να κατέβουν στις εκλογές παρόλο που θα ήταν στη φυλακή.

Τι έκαναν λοιπόν τότε οι προστάτες των ναζιστών; Άφησαν χώρο και χρόνο στον πιο προβεβλημένο και πιο ρωσόδουλο ναζί, τον Κασιδιάρη, να συγκροτήσει το δικό του κόμμα που πήρε την έγκριση του Αρείου Πάγου λίγο πριν την καταδικαστική απόφαση, και στη συνέχεια μέσα από τη φυλακή να το οργανώσει, να κάνει εκπομπές και δηλώσεις μέσω ίντερνετ, και τελικά να συμμετέχει με τηλεδιάσκεψη (!) σε οργανωτική συνδιάσκεψη όπου ανακοίνωσε τους βασικούς υποψήφιους και τις περιφέρειες που θα κατέβαιναν στις επόμενες εκλογές. Ανάμεσα σε αυτούς, βρίσκονται με τις φάτσες του στην ιστοσελίδα του Κασιδιάρη και το βιογραφικό τους επτά απόστρατοι αξιωματικοί του στρατού, και τέσσερις απόστρατοι αξιωματικοί της αστυνομίας!

Πρωταγωνιστικό ρόλο εδώ είχε η κατάρτιση της ποινής της στέρησης των πολιτικών δικαιωμάτων από το ΣΥΡΙΖΑ, γιατί αν αυτή η ποινή ακουγόταν στη δικαστική αίθουσα θα έκοβε τη φόρα του Κασιδιάρη, ενώ με όλους τους χρυσαυγίτες πρώην βουλευτές να έχουν στην πλάτη τους ποινή στέρησης πολιτικών δικαιωμάτων, θα μπορούσε να ανοίξει ο δρόμος για μία ουσιαστική τροποποίηση του εκλογικού νόμου που θα έφερνε καθολική απαγόρευση και με την πρωτόδικη απόφαση.

Τελικά στα τέλη Μάη το κόμμα Κασιδιάρη εμφανίστηκε σε δημοσκοπήση στο Σκάι με 1,4%. Δεν είναι πολύ αλλά δεν είναι καθόλου λίγο για δολοφόνους στη φυλακή.

Τότε ο Βορίδης έφερε στη Βουλή την τροπολογία του εκλογικού νόμου που υποτίθεται ότι αφορούσε το θέμα της συμμετοχής των χρυσαυγίτων στις εκλογές γιατί τελικά όπως κατέβηκε, και δεν τους εμποδίζει να συμμετέχουν στις επόμενες εκλογές και υποβαθμίζει το θέμα σε μία δευτερεύουσα πλευρά ενός νόμου-σούπα.

Οι διατάξεις προβλέπουν **μερική στέριση πολιτικών δικαιωμάτων για τους χρυσαυγίτες καταδικασμένους με την πρωτόδικη απόφαση για διεύθυνση εγκληματικής συμμορίας**, και συγκεκριμένα προβλέπουν ότι δεν μπορούν να κατέβουν στις εκλογές συνδυασμοί **με επικεφαλής και εκπροσώπους τους** καταδικασμένους σε κάθειρξη. Δηλαδή δεν θα μπορούν να συμμετέχουν μόνο σαν επικεφαλής οι Κασιδιάρης, Μιχαλολιάκος, Λαγός και σία.

Το μόνο θετικό σημείο του νόμου είναι ότι επαναφέρει τουλάχιστον την καταργημένη από το ΣΥΡΙΖΑ ρύθμιση του ποινικού δικαίου για **ολική στέριση δικαιωμάτων όταν υπάρχει αμετάκλητη δικαστική απόφαση**. Για τους χρυσαυγίτες αυτό σημαίνει ότι όλοι οι καταδικασμένοι της ηγεσίας της Χ.Α. χάνουν το δικαίωμα τους να κατέβουν σαν υποψήφιοι, μόνο όμως αφού τελειώσει η δίκη και στον Άρειο Πάγο, δηλαδή σε χρόνο σαφώς μετά τις επόμενες εκλογές και ίσως μεθεπόμενες εκλογές αφού οι επόμενες θα γίνουν με απλή αναλογική, οπότε πολύ κοντά μπορεί να γίνουν οι μεθεπόμενες. Η ποινή της στέρισης πάντως θα ισχύει για όσα χρόνια ισχύει η ονομαστική ποινή και όχι η σκανδαλωδώς μικρή ποινή που τελικά θα εκτίσουν (3,5 χρόνια) με τις ευνοϊκές διατάξεις.

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση αναμασάνε διαρκώς πως έχει δεμένα τα χέρια τους το Σύνταγμα για να επιβάλουν καθολική απαγόρευση καθόδου των ναζιστών στις επόμενες εκλογές χωρίς να έχει τελειώσει η δίκη και στον Άρειο Πάγο. Αν ήθελαν να εμποδίσουν τους ναζιστές να κατέβουν στις εκλογές μπορούσαν να βρουν πολλούς τρόπους σύμφωνους με το Σύνταγμα. Δεν χρειαζόταν να περιοριστούν από την απόφαση της δίκης. Έχει αποδειχτεί ότι η "Χρυσή Αυγή" λειτουργούσε σα στρατός ρατσιστικής βίας. Κάθε συνδυασμός που συμπεριλαμβάνει τους οργανωτές αυτής της βίας είτε σαν επικεφαλής, είτε σαν υποψήφιους, μπορεί να αποκλείεται για αυτό το λόγο και μόνο, και κανέναν άλλο. Δεν είναι η νομική φόρμουλα, ούτε το Σύνταγμα το πρόβλημα. Μπορούν να εφαρμόσουν όποια νομική φόρμουλα θέλουν. Το θέμα είναι ότι δεν θέλουν. Πρόθυμα άλλωστε παραβιάζουν για χρόνια υπέρ της "Χρ. Αυγής" ένα άλλο νομικό κείμενο που έχουν υπογράψει και που έχει για τη χώρα δεσμευτική ισχύ τουλάχιστον ισότιμη με τις διατάξεις του Συντάγματος, την κυρωμένη από το ελληνικό κράτος Διεθνή Αντιρατσιστική Σύμβαση του ΟΗΕ που επιβάλλει την απαγόρευση των ναζιστικών οργανώσεων. Ο Βορίδης στη Βουλή όπως θα αναφέρουμε πιο κάτω επιβεβαίωσε ότι το ελληνικό κράτος θα συνεχίζει να την παραβιάζει, γιατί απλά μπορεί να το κάνει.

Μισή απαγόρευση μέσα σε ένα νόμο-σούπα κατάλληλα φτιαγμένο για να μπορεί να την καταψηφίσει το ψευτοΚΚΕ, χωρίς να κατηγορηθεί για φιλονα-

ζισμό

Η μισή απαγόρευση για τους επικεφαλής με την πρωτόδικη απόφαση αποδυναμώθηκε κι άλλο με τον ίδιο το νόμο. Οι απαγορεύσεις του νόμου δεν αφορούν μόνο τους χρυσαυγίτες, δηλαδή όσους έχουν καταδικαστεί για διεύθυνση εγκληματικής συμμορίας. Εντελώς αναπιολόγητα η κυβέρνηση έφερε έναν κουβά διατάξεων του Ποινικού Κώδικα για τις οποίες ισχύει η ίδια απαγόρευση, εφόσον υπάρξει πρωτόδικη απόφαση σε βαθμό κακουργήματος. Αυτός ο κουβάς συμπεριλαμβάνει σύμφωνα με την έκθεση του ίδιου του Βορίδη, την προσβολή του δημοκρατικού πολιτεύματος, την εσχάτη προδοσία και βασανιστήρια, την προσβολή της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, την προσβολή της διεθνούς ειρήνης, της αμυντικής ικανότητας της χώρας, των κρατικών απορρήτων, εγκλήματα κατά άλλων κρατών, εγκλήματα κατά πολιτειακών και λοιπών οργάνων, όπως η δωροδοκία, και η δωροληψία, εγκλήματα κατά του εκλογικού σώματος, και εγκλήματα κατά της πολιτειακής εξουσίας και δημόσιας τάξης. Ανάμεσα σε αυτές τις διατάξεις είναι και η διεύθυνση εγκληματικής συμμορίας για την οποία καταδικάστηκε η ηγεσία της Χ.Α., αλλά και η αντίστοιχη διάταξη για τρομοκρατικές ενέργειες (187^Α ΠΚ).

Τέτοιοι εν δυνάμει υποψήφιοι όμως δεν υπάρχουν στη χώρα πλην των χρυσαυγίτων, τους οποίους αφορά μία μόνο διάταξη, αυτή του 187ΠΚ.

Έτσι αυτή η ρύθμιση όπως ήρθε στη Βουλή έδωσε και το «επαναστατικό» πρόσχημα στο ψευτοΚΚΕ να την καταψηφίσει. Ο λόγος που επικαλέστηκε το ψευτοΚΚΕ είναι ότι υπάρχουν κίνδυνοι για την απαγόρευση των κομμουνιστικών κομμάτων στα πλαίσια μιας αντικομμουνιστικής ΕΕ! Αναφέρθηκε συγκεκριμένα στο ότι συμπεριλαμβάνονται στον κουβά οι «επικίνδυνες διατάξεις του τρομονόμου», και στο ότι με τον κουβά θα ελέγχεται τελικά η ποινική διαγωγή των ανώτατων στελεχών ενός κόμματος για να μπορεί να κατέβει στις εκλογές. Ο Βαρουφάκης ακολούθησε στην καταψήφιση το ψευτοΚΚΕ με το ίδιο σκεπτικό.

Ασφαλώς και το ψευτοΚΚΕ γνωρίζει ότι δεν κινδυνεύει ποτέ ο Κουτσούμπας ή τα στελέχη του να περάσουν από δίκη και να καταδικαστούν για κακούργημα για κανένα από αυτά τα εγκλήματα, και ότι δεν υπάρχει κανένα αντι-ψευτοΚΚΕ μένος σε μία κυβέρνηση που δεν χάνει την ευκαιρία να το ονομάζει «συνεπές» και «φερέγγυο» κόμμα και που του παραχώρησε την πλατεία του Συντάγματος για να σπάσει την απαγόρευση των συγκεντρώσεων λόγω πανδημίας.

Απλά για άλλη μια φορά προστατεύει την **πλήρη νομιμότητα των ναζιστών** και πιάστηκε γι αυτό το λόγο από το πρόγραμμα που του έδωσαν ο Μητσοτάκης και ο Βορίδης. **Αυτό φάνηκε από το ότι δεν μπόρεσε να δηλώσει ότι θα ψήφιζε τη μισοαπαγόρευση αν αφορούσε μόνο τη διεύθυνση εγκληματικής συμμορίας**. Έβαλε την αντίθεσή του σε ένα ευρύτερο πλαίσιο, ότι δεν μπορεί να ελέγχονται τα ανώτατα στελέχη ενός κόμματος για οποιονδήποτε λόγο, ούτε καν για μία τέτοια ποινή!!!

Το ψευτοΚΚΕ υπερασπίστηκε με αυτή την τοποθέτηση του δύο κόμματα, το κόμμα του Κασιδιάρη, του οποίου δεν πρέπει να ελέγχονται τα ανώτατα στελέχη και το μελλοντικό κόμμα του Κουφοντίνα με τη συγκεκριμένη αναφορά του στον "τρομονόμο". Τίποτα δεν εμπόδιζε να ψηφίσει τη διάταξη με μία δημόσια δήλωση καταγεγραμμένη και μπροστά στο λαό και στα

πρακτικά της Βουλής, ότι πρώτο και άμεσο καθήκον είναι να εμποδιστεί ο δρόμος των ναζι στις εκλογές και ότι οποιαδήποτε κυβερνητική εξουσία τον χρησιμοποιήσει για άλλο λόγο θα το βρει απέναντί του. Η συζήτηση στη Βουλή ήταν για τις εκλογικές διατάξεις για τη "Χρυσή Αυγή", έτσι έγινε η εισήγηση της τροπολογίας και από την κυβέρνηση που την κατέβασε και από το προεδρείο και από όλα τα κόμματα. Πως βρέθηκε ξαφνικά το ψευτοΚΚΕ να ανακαλύπτει στο νόμο μία φασιστική επίθεση ενάντια στο ίδιο και στον Κουφοντίνα που ούτε καν έχει πει μέχρι σήμερα ότι θα κατέβει σε εκλογές; Βρέθηκε πολύ φυσικά γιατί θέλει να υπάρχει ανοιχτός δρόμος για κάθε φασιστική βία, είτε αυτή προέρχεται από τους ναζι είτε προέρχεται από σοσιαλφασίστες. Άλλωστε βρέθηκε κι αυτό στο πλευρό του Κουφοντίνα στη διάρκεια του κινήματος που τον υποστήριζε όχι για το δικαίωμα του να πάει στη φυλακή, αλλά για την ίδια του τη δράση.

Το ψευτοΚΚΕ είναι υποχρεωμένο να υπερασπίζεται τη νομιμότητα των ναζιστών αφού είναι βασικός παράγοντας στο φαιο«κόκκινο» μέτωπο που εξυπηρετεί το στρατηγικό προσανατολισμό της δουλικής πολιτικής ηγεσίας της χώρας στο νεοχιτλερικό άξονα Ρωσίας – Κίνας. Ο Κασιδιάρης ποτέ στο παρελθόν δεν έκρυψε την αγάπη του για τη Ρωσία, παρόλο που με το μανδύα του νεο μορφωμένου του φροντίζει να είναι πιο συγκρατημένος στον ορμητικό φιλοπουτινισμό του.

Αποδεικνύεται τελικά ότι το καθεστώς κάνει ότι μπορεί για να ελαφρύνει τις συνέπειες της καταδίκης για τους ναζιστές και κυρίως για να μπορέσει να υπάρξει διανομή της «Χ.Α.» από το κόμμα Κασιδιάρη (δες σχετικά <https://www.oakke.gr/anti-fasism/2013-02-16-20-18-50/2013-02-16-20-23-24/item/1229>).

Άλλωστε ούτε μια κουβέντα δεν ειπώθηκε για το σκάνδαλο του «κομματάρχη» φυλακισμένου Κασιδιάρη στη Βουλή, παρά το γεγονός ότι έστω για τα προσχήματα, είχε προηγηθεί η υποβολή ερωτήματος στο διευθυντή των φυλακών για τις προκλητικές ελευθερίες που του δίνει, από την πλευρά της κυβέρνησης, από τη Γενική Γραμματέα Αντεγκληματικής Πολιτικής, Σ. Νικολάου.

Ο Βορίδης γνωρίζοντας ότι απευθυνόταν σε μία Βουλή που συνεδρίαζε με ναζι δολοφόνους, εξήγησε το κυβερνητικό πλαίσιο των ρυθμίσεων ως εξής:

«Επειδή μπορεί να ακουστεί μια κριτική ότι αυτό δεν είναι αρκετό ή ότι μπορεί να παρακαμφθεί, θέλω να τονίσω το εξής: Το τι θα κάνουν τα όποια πολιτικά κόμματα αυτού του τύπου –στην πραγματικότητα, νεοναζιστικά πολιτικά κόμματα- και αν θέλουν να έχουν αυτούς τους ανθρωπούς ως αρχηγούς τους, είναι δικό τους πρόβλημα» (!!!) Και συνέχισε: «Για εμένα το πιο σημαντικό είναι ότι πρέπει το ελληνικό Κοινοβούλιο ενωμένο να δείξει ότι τέτοιου είδους πολιτικές συμπεριφορές, τέτοιου είδους πολιτικές συμμετοχές, τέτοιου είδους χρήση και ανάδειξη σε αξιώματα κομματικά ανθρώπων που ήδη είναι καταδικασμένοι γι' αυτού του τύπου τις πράξεις που περιγράφουμε, αυτό είναι κάτι που δεν γίνεται ανεκτό».

Δηλαδή αποτελεί επίσημη κυβερνητική θέση, και τελικά διακομματική θέση, ότι δεν είναι υπόθεση της Βουλής και δεν αποτελεί πρόβλημα του ελληνικού κράτους το ότι νεοναζιστικά κόμματα (πολλά κιόλας, πληθυστικό αριθμό χρησιμοποιήσε άφοβα ο Βορίδης) μπορούν να λειτουργούν νόμιμα και να συμμετέχουν στις εκλογές του. Το θέμα που απασχολεί αυτό

το κράτος και αυτή τη Βουλή είναι μήπως οι καταδικασμένοι πλέον χρυσαυγίτες δείξουν πολύ τη μούρη τους στις εκλογές, και χαλάσουν τη βιτρίνα της χώρας στην Ευρώπη !!!

Η μάχη με τους ναζιστές είναι μπροστά μας

Τώρα αποδεικνύεται αυτό που η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία είχαν επισημάνει σαν θανάσιμο κίνδυνο στην παρέμβασή τους με πανό και προκήρυξη στη συγκέντρωση έξω από το Εφετείο τη μέρα της καταδίκης, δηλαδή ότι οι αρχιναζιστές ακόμα και μετά την καταδίκη τους θα μπορούν να συμμετέχουν στις εκλογές. Όταν με ευθύνη όλων των πολιτικών δυνάμεων που συμμετείχαν στην πολιτική αγωγή και του ΠΑΜΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθησυχάστηκαν όλοι οι δημοκράτες ότι με την απόφαση, η «Χρ. Αυγή» είναι παρελθόν.

Στο μεταξύ οι ποινές – χάδι σε συνδυασμό με τις ευνοϊκές διατάξεις για την έκτισή τους έχουν ήδη οδηγήσει σε αποφυλακίσεις. Με απόφαση δικαστικών σωμάτων αποφυλακίστηκαν δύο χρυσαυγίτες, ο πρώτος (Παπαβασιλείου, μέλος τάγματος εφόδου) καταδικασμένος για ένταξη με έξι χρόνια κάθειρξη αποφυλακίστηκε στους τέσσερις μήνες (Φλεβάρη 2021), και ο δεύτερος (Τσακνίκας, μέλος του πενταμελούς συμβουλίου της Χ.Α στη Νίκαια), επίσης με έξι χρόνια κάθειρξη, αποφυλακίστηκε στους επτά μήνες (Μάης 2021). Το σίγουρο μήνυμα είναι ότι μπορεί οποιοσδήποτε να συμμετέχει σε ναζι-συμμορία και αν συλληφθεί και καταδικασθεί για συμμετοχή στην κτηνώδη οργανωμένη βία της, να είναι έξω σε λίγους μήνες.

Ο Λαγός ήρθε στην Ελλάδα με τη συνδρομή της αστυνομίας του Βελγίου, όπου το ελληνικό κράτος τον άφησε άνετα να ταξιδέψει, και μετά από απόφαση για άρση της ασυλίας του από το Ευρ. Κοινοβούλιο, ενώ μήτχη στη φυλακή με την ιδιότητα του ευρωβουλευτή, αφού η ελληνική νομοθεσία δεν αναγνωρίζει σα λόγο έκπτωσης από το αξίωμα το να είσαι καταδικασμένος ναζι-εγκληματίας. Η Ευρώπη δεν έχει δικαιοδοσία στο θέμα, και είναι υποχρεωμένη να ανέχεται τον έλληνα ναζι μέχρι τη λήξη της θητείας του. Στο μεταξύ η δικιά του οργανωμένη δράκα (ΕΛΑΣΥΝ) ήταν δραστήρια μέσα στη χώρα όλο αυτό το διάστημα σε αντιεμβολιαστική προπαγάνδα.

Ο Μιχαλολιάκος διατηρεί ιστοσελίδα στην οποία γράφει σχεδόν καθημερινά με την ιδιότητα του αρχηγού της Χ.Α. και υπογράφει από τις «Φυλακές Δομοκού».

Αυτοί μπορούν κάθε στιγμή να λειτουργήσουν σαν οπισθοφυλακές του Κασιδιάρη.

Ο Χρ. Παππάς παρέμενε φυγόποινος μέχρι που η αστυνομία του Χρυσοχοϊδη θυμήθηκε να τον μαζέψει από ένα σπίτι του Ζωγράφου όπου βρισκόταν μήνες τώρα.

Φαίνεται πια όλο και πιο ξεκάθαρα ότι αποτελεσματική απάντηση στους ναζιστές μπορεί να υπάρξει από ένα δημοκρατικό αντιφασιστικό μέτωπο μόνο μέσα από την καταγγελία των προσπαθειών τους, και με τη μαχητική προβολή του αιτήματος να βγουν εκτός νόμου.

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΕΙΣ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΝΑΖΙΣΜΟΣ ΣΑΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΟΠΩΣ ΣΕ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΕΣ ΧΩΡΕΣ

«Ποιος νοιάζεται για τις κυρώσεις της ΕΕ στην Κριμαία;»

Ο EUobserver καταγγέλλει ότι ο Σαββίδης σπάει τις κυρώσεις ενώ η ελληνική κυβέρνηση και η ΕΕ κάνουν τα στραβά μάτια

Ένα ρεπορτάζ της διαδικτυακής εφημερίδας EUobserver φέρνει στο φως τους πολλούς τρόπους με τους οποίους ο πουτινικός ολιγάρχης Σαββίδης σπάει τα μέτρα που έχει επιβάλλει η ΕΕ στη Ρωσία για την εισβολή στην Κριμαία και το διαμελισμό της Ουκρανίας, με την προστασία του ελληνικού κράτους και την ανοχή της ΕΕ.

Το ρεπορτάζ διαπιστώνει τη σκανδαλώδη προστασία του σε επίπεδο ΕΕ, με την πρόθυμη αρωγή στο κουκούλωμα του ελληνικού κράτους. Τόσο το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών όσο και αρμόδιοι ευρωπαίοι αξιωματούχοι για τον έλεγχο εφαρμογής των μέτρων από τα κράτη-μέλη αρνήθηκαν να εξετάσουν το φάκελο των στοιχείων της δημοσιογραφικής έρευνας που έθεσε στη διάθεσή τους η εφημερίδα!!! Γι' άλλη μια φορά σ' αυτή την περίπτωση αποκαλύπτεται πόσο κάλπικο είναι το φιλοδυτικό προσώπειο του Κ. Μητσοτάκη και του υπουργού Εξωτερικών του Ν. Δένδια, αλλά και πως η φιλορωσική πολιτική τους περνάει κάτω από τα ραντάρ μιας όλο και πιο υφεσιακής απέναντι στο Κρεμλίνο αλλά και στελεχικά διαβρωμένης από αυτό ΕΕ.

Η αποκάλυψη του ρεπορτάζ είναι ακριβώς αυτή η άθλια στάση των ευρωπαίων αξιωματούχων που ευχαρίστως καταπιάνονται παραβιάσεις έστω και αυτών των ελάχιστων οικονομικών κυρώσεων που έχουν επιβάλει στη Ρωσία για το μεγαλύτερο νεοχιτλερικό έγκλημά της αυτό του διαμελισμού της Ουκρανίας. Δεν θέλησαν να ενοχλήσουν για αυτό το λόγο το στενό συνεργάτη του Πούτιν με την έντονη επιχειρηματική δραστηριότητα στην Ελλάδα της ΕΕ, που μάλιστα του έχει παραδώσει το δεύτερο λιμάνι της, αυτό της Θεσσαλονίκης. Προτιμούν να τον αντιμετωπίσουν σαν ένα "στρατηγικό επενδυτή", αρωγό της ρηγμαγμένης ελληνικής οικονομίας, που θα βοηθήσει τη χώρα να "ξελασπίσει". Παρόλο που δεν ταιριάζει σε "στρατηγικούς επενδυτές" να ζητάνε από κυβερνήσεις να τους διευκολύνουν με ρυθμίσεις για απαλλαγή από οφειλές τους στο δημόσιο όπως έγινε στην περίπτωση των χρεών του ΠΑΟΚ (ρύθμιση ΣΥΡΙΖΑ), ή να τον απαλλάξουν από πρόστιμα για λαθρεμπόριο με νόμο όπως έγινε με τη ΣΕΚΑΠ (επίσης νόμος ΣΥΡΙΖΑ).

Χάρη στην κάλυψη του ελληνικού κράτους και των θεσμικών οργάνων της ΕΕ, ο Σαββίδης έχει εξασφαλίσει να μείνει εκτός της μαύρης λίστας των επιχειρηματιών που σπάνε το εμπόριο στην Κριμαία. Οι συνέπειες της μαύρης λίστας είναι πάγωμα περιουσιακών στοιχείων των επιχειρηματιών στην ΕΕ, και απαγόρευση χορήγησης βίζας. Δεν έχει σημειωθεί άλλη περίπτωση Ευρωπαίου επιχειρηματία που σπάει το εμπόριο, αυτό προφανώς είναι δυνατόν μόνο σε μία χώρα με ρωσόδουλο πολιτικό καθεστώς όπως η Ελλάδα. Στη λίστα μέχρι σήμερα συμπεριλαμβάνονται ρώσοι και ουκρανοί επι-

χειρηματίες. Στην περίπτωση του Σαββίδη που βρίσκεται ήδη εγκατεστημένος σε κράτος-μέλος της ΕΕ σημειώνεται ότι θα μπορούσε να επιβληθεί απαγόρευση μετακίνησης σε άλλες χώρες της ΕΕ.

Το ρεπορτάζ του δημοσιογράφου Andrew Rettman έχει τίτλο : «Ποιος νοιάζεται για τις κυρώσεις της ΕΕ στην Κριμαία;» (<https://euobserver.com/world/151908>) και αναφέρει τα εξής αποκαλυπτικά στοιχεία για την παραβίαση των μέτρων από τον Ιβάν Σαββίδη:

Οι κυρώσεις της ΕΕ στην Κριμαία «ισχύουν για πρόσωπα της ΕΕ» (που σημαίνει Ευρωπαίους πολίτες και ευρωπαϊκές εταιρείες ή εταιρείες που έχουν την έδρα τους στην ΕΕ) και απαγορεύουν τη «συμμετοχή στην ιδιοκτησία ή τον έλεγχο (οποιασδήποτε) οντότητας» στην κατεχόμενη από τη Ρωσία ζώνη (Κριμαία-Σεβαστούπολη). Σημειώνουμε ότι Σαββίδης θεωρείται σε κάθε περίπτωση «πρόσωπο της ΕΕ» αφού έχει εγκατασταθεί επιχειρηματικά στη Βόρεια Ελλάδα και στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης όπου πρόσφατα απόκτησε το στρατηγικό έλεγχο. Αλλά πέρα από αυτό είναι και Έλληνας, δηλαδή Ευρωπαίος πολίτης, με τη βούλα Σαμαρά που του απόδωσε την ιθαγένεια για τις «εξαιρετικές υπηρεσίες του στην Ελλάδα».

Κι όμως, σύμφωνα με τα στοιχεία του ρεπορτάζ, η οικογένεια Σαββίδη έχει έμμεσες συμμετοχές στον όμιλο εταιρειών Assoriti που έχει στην ιδιοκτησία του πάνω από 25 σούπερ μάρκετ στην Κριμαία και θεωρείται βραχίονας της υποδομής της ρωσικής κατοχής.

Η εταιρική παρουσία της οικογένειας Σαββίδη στην Κριμαία μπορεί να έχει την κάλυψη έμμεσων μετοχικών διαδρομών, αλλά η στάση της υποστήριξής του στην πουτινική πολιτική στην Κριμαία είναι ανοιχτή.

Έχει λάβει ευχαριστίες για την «οικονομική και ηθική υποστήριξη» του για την προσάρτηση της Κριμαίας σε επίσημες εκδηλώσεις που συμπεριλαμβάνουν το Ρώσο πρόεδρο.

Όπως αναφέρεται στη συνέχεια του ρεπορτάζ το οποίο αναδημοσιεύει το Βήμα, 24/5/2021 (<https://www.tovima.gr/2021/05/24/finance/euobserver-i-eyropaiki-enosikanei-ta-strava-matia-ston-savvidi-pou-paraviazei-tis-kyroseis-stin-krimaia/>):

«Η Φιλανθρωπική Οργάνωση που έχει ιδρύσει στο Ροστόφ στον Ντόν, το Φιλανθρωπικό Ίδρυμα Ιβάν Σαββίδη έχει ανοιχτά χρηματοδοτήσει προπα-

γανδιστικές εκδηλώσεις στην Κριμαία. Τα φεστιβάλ ελληνικού πολιτισμού «Ο φάρος της Κριμαίας», που υποστήριξε το 2016, 2018 και 2019, προσκάλεσαν παιδιά από τη Ρωσία στις κατελημμένες περιοχές σύμφωνα με ρωσικές πηγές υποστηρίζει ο EUobserver.

Επιπλέον, το ρεπορτάζ του EUobserver υποστηρίζει ότι ο Σαββίδης έχει δημόσια χρησιμοποιήσει τη γνωριμία του με ανθρώπους που είναι στη «μαύρη λίστα» της ΕΕ, όπως π.χ. τον καθοδηγούμενο από τη Μόσχα πρωθυπουργό Σεργκέι Αζιόνοφ, προς όφελος των κατασκευαστικών του επιχειρήσεων. «Επικοινωνήσαμε με τον Αζιόνοφ και αμέσως αυτός "επιτάχυνε" τη γραφειοκρατική διαδικασία με προσωπικό του τηλέφωνο, γιατί κατάλαβε ότι το σχέδιο κατασκευής κατοικιών μας ήταν κοινωνικά σημαντικό. Χιτίζουμε σπίτια για κρατικούς υπαλλήλους, σχολεία, παιδικούς σταθμούς», δήλωσε ο Σαββίδης το 2017 στη ρωσική εφημερίδα Kultura.

Οι κυρώσεις σε σχέση με την εδαφική ακεραιότητα της Ουκρανίας

Όμως, υπάρχει και ένα δεύτερο σύνολο **κυρώσεων** της ΕΕ. Αυτές αφορούν πρόσωπα που είναι «υπεύθυνα για την υπονόμευση ή απειλή της εδαφικής ακεραιότητας, κυριαρχίας και ανεξαρτησίας της Ουκρανίας». Οι κυρώσεις εδώ περιλαμβάνουν την απαγόρευση χορήγησης βίζας και το πάγωμα των περιουσιακών στοιχείων στην ΕΕ.

Σύμφωνα με EUobserver και εδώ υπάρχουν σοβαρά ζητήματα για τον Ιβάν Σαββίδη.

Στο παρελθόν, οι Ουκρανικές αρχές έχουν υποστηρίξει ότι ο Σαββίδης προμήθευε με τσιγάρα την περιοχή του Ντονμπάς που αντιμετωπίζεται ως περιοχή υπό τον έλεγχο της Ρωσίας. Μάλιστα, το υπουργείο Εξωτερικών της Ουκρανίας έβαλε τον Σαββίδη στη «μαύρη λίστα» για τις δραστηριότητες με καπνικά προϊόντα το 2016 και το 2018. Ο euobserver παραθέτει δήλωση Βρετανού ειδικού σε ζητήματα ασφαλείας που υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι ο Σαββίδης μπορούσε να μεταφέρει τσιγάρα μέσα από τα ιδιαίτερα στρατιωτικοποιημένα σύνορα του Ντονμπάς σημαίνει ότι έχει στενούς δεσμούς με τις Ρωσικές υπηρεσίες ασφαλείας.

Έπειτα, όπως είχε ανακοινώσει η Ελληνική Κοινότητα του Ντονέσκ «Θεόδωρος Σταμπούλτζη», το Φιλανθρωπικό Ίδρυμα Ιβάν Σαββίδη προσκαλούσε ανθρώπους από το Ντονμπάς να κάνουν διακοπές στην Ελλάδα.

Από τη μεριά τους οι Ουκρανικές

υπηρεσίες πληροφοριών θεωρούν ότι ο Σαββίδης είναι ουσιαστικά ένας υψηλής αξίας "asset" (παράγοντας), που θα μπορούσε να «ενεργοποιηθεί ανά πάσα στιγμή», δήλωσε μια υψηλά ιστάμενη Ουκρανική πηγή στο EUobserver.

Ο EUobserver αναφέρει ότι ζήτησε τη γνώμη της νομικής εταιρείας και της εταιρείας δημοσίων σχέσεων που εκπροσωπούν τον Σαββίδη, όπως και του ΠΑΟΚ αλλά και της Agora της ρωσικής εταιρείας συμμετοχών του. Όμως, δεν απάντησαν στα e-mail που έστειλαν οι συντάκτες του ρεπορτάζ.

Το πιο αποκαλυπτικό κομμάτι του ρεπορτάζ αφορά το πως και το γιατί δεν παίρνονται μέτρα για τον Σαββίδη. Εδώ φαίνεται ξεκάθαρα ο ελεεινός δουλικός χαρακτήρας του ελληνικού κράτους απέναντι στους νέους Χίτλερ του Κρεμλίνου αλλά και η άθλια συμπεριφορά της ΕΕ που δεν χάνει ευκαιρία να προδώσει την Ουκρανία απέναντι στον διαμελιστή της ακολουθώντας την υφεσιακή πολιτική που επιβάλλουν οι φίλοι του Πούτιν στην ΕΕ και τα στενά οικονομικά της συμφέροντα. Το παραθέτουμε εδώ όπως αναδημοσιεύεται στο Βήμα:

«Θα ληφθούν μέτρα;

Το ρεπορτάζ του EUobserver υποστηρίζει ότι υπάρχουν προβλήματα στον τρόπο με τον οποίο εφαρμόζονται αυτές οι κυρώσεις στην ΕΕ. Και αυτό γιατί η βασική ευθύνη για την εφαρμογή των κυρώσεων εναπόκειται στα ίδια τα κράτη-μέλη.

Σύμφωνα με το ρεπορτάζ της ιστοσελίδας, ευρωπαίοι διπλωμάτες υποστηρίζουν ότι η Ελλάδα ποτέ δεν έχει συζητήσει τη δραστηριότητα του Σαββίδη σε επίπεδο Ευρωπαϊκού Συμβουλίου.

Όταν ρωτήθηκε από τον EUobserver, το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών υποστήριξε ότι «η Ελλάδα είναι προσηλωμένη σε μια διεθνή τάξη που να στηρίζεται στην τήρηση των κανόνων» και ότι «το υπουργείο Εξωτερικών έχει ενημερώσει όλες τις αρμόδιες ελληνικές αρχές για τις διεθνείς κυρώσεις, συμπεριλαμβανομένων των περιοριστικών μέτρων που έχουν αποφασιστεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση σχετικά με την Κριμαία. Επιπρόσθετα, οι ελληνικές τελωνειακές αρχές δήλωσαν στον EUobserver ότι «οι περιορισμοί και απαγορεύσεις στην εισαγωγές και εξαγωγές» σε σχέση με την Κριμαία, «έχουν πλήρη εφαρμογή στην Ελλάδα».

Όμως, έχει σημασία η παρατήρηση του ρεπορτάζ του EUobserver ότι τόσο το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών όσο και

η πρεσβεία στην ΕΕ αρνήθηκαν να απαντήσουν ερωτήσεις για τους δεσμούς του Σαββίδη με την Κριμαία, ενώ αρνήθηκαν και την πρόσφορα του EUobserver να δουν τα ντοκουμέντα που αποδείκνυαν τη σχέση του Σαββίδη με τα σούπερ μάρκετ στην Κριμαία.

Όμως και οι ευρωπαϊκοί θεσμοί έχουν αποφύγει να πάρουν πρωτοβουλίες. Σύμφωνα με τον EUobserver ένας ανώτερος ευρωπαίος αξιωματούχος, κοντά στον Ζοσέπ Μπορέλ, τον επικεφαλής της ευρωπαϊκής διπλωματίας, είχε λάβει πληροφορίες για τους δεσμούς του Σαββίδη με την Κριμαία από τον Ιανουάριο από έναν ευρωπαίο πολίτη που είχε ζητήσει ανωνυμία. Σύμφωνα με τον EUobserver αυτά περιλάμβαναν έναν σημαντικό πλούτο πληροφοριών για τους δεσμούς του με την Κριμαία και το Ντονμπάς.

Κανονικά, το επιτελείο του Μπορέλ θα έπρεπε να είχε στείλει το υλικό στον Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ο αντιπρόεδρος της Επιτροπής Βαλντίς Ντομπρόφσκis έχει μια ειδική ομάδα που ασχολείται με την τήρηση των κυρώσεων.

«Οποτέδήποτε η EEAS [η υπηρεσία εξωτερικών υποθέσεων της ΕΕ] πληροφορείται καταγγελίες για παραβιάσεις των κυρώσεων, μοιράζεται τις πληροφορίες με τις υπηρεσίες της Επιτροπής», δήλωσε ένας αξιωματούχος της Επιτροπής στον EUobserver.

Ωστόσο, το ρεπορτάζ αναφέρει ότι τέσσερις μήνες μετά τις πληροφορίες που έφτασαν στο επιτελείο του Μπορέλ, δεν έχουν στείλει τις πληροφορίες στην Επιτροπή, σύμφωνα με αξιωματούχο που εργάζεται για τον Ντομπρόφσκis. «Η Επιτροπή δεν γνωρίζει κάτι για τις αναφερόμενες καταγγελίες», δήλωσε στις 22 Απριλίου.

Η ιστοσελίδα υποστηρίζει ότι όπως και οι ελληνικές αρχές, έτσι και οι υπηρεσίες της ΕΕ αρνήθηκαν την προσφορά του EUobserver να δούν τους φακέλους για τα σούπερ μάρκετ στην Κριμαία.

Η ιστοσελίδα υποστηρίζει ότι τυπικά το γραφείο του Ντομπρόφσκis μπορεί ακόμη και να ξεκινήσει διαδικασίες για παραβίαση (infringement procedures) εναντίον κρατών-μελών που δεν εφαρμόζουν πλήρως τις κυρώσεις. Ωστόσο, αυτό δεν έχει γίνει ποτέ μέχρι τώρα. Ούτε καν έχει σταλεί ποτέ επιστολή που να επισημαίνει τέτοιο ζήτημα προς κράτος μέλος. Συνήθως, τα ζητήματα που αφορούν τη συμμόρφωση με κυρώσεις λύνονται πριν πάρουν επίσημη μορφή, υποστήριξε μια πηγή της Επιτροπής τον EUobserver".

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟΝ ΙΜΠΡΑΜ ΟΝΣΟΥΝΟΓΛΟΥ

Είναι μια πελώρια απώλεια για την τουρκική εθνική μειονότητα και μια ακόμα μεγαλύτερη για ολόκληρη τη χώρα και ειδικά για την πραγματική αριστερά της ο θάνατος του Ιμπράμ Ονσούνουγλου στις 4 του Μάη. Θα χρειαστεί να πάρει νέα πικρά ιστορικά μαθήματα ο λαός μας όλων των εθνοτήτων του για να βγάλει έναν άνθρωπο πουνάχει τόση δύναμη χαρακτήρα, ανοιχτό μυαλό και τιμιότητα ώστε να αποτολμά με όλη του την ύπαρξη να πάει κόντρα στους πάντες για να τον ενώσει, αντιπαλεύοντας τους εθνικισμούς που τον δηλητηριάζουν, τον χωρίζουν και τον σκοτώνουν.

Ο Ιμπράμ Ονσούνουγλου ήταν και έμεινε με συνέπεια πολιτικά και ιδεολογικά ένα γνήσιο παιδί του αντιδικτατορικού αγώνα, έτσι όπως ήταν σαν φοιτητής της ιατρικής στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης, ένας αριστερός που είχε ακριβώς σαν μειονοτικός το πλεονέκτημα και την κατάρτα να δει γρήγορα μια αλήθεια που τα άλλα παιδιά της μεγάλης εξέγερσης δεν είδαν ποτέ, δηλαδή πόσο εύθραυστη, πόσο ασύλληπτα περιορισμένη και πόσο αντιφατική ήταν η μεταπολιτευτική ελληνική δημοκρατία. Γιατί η δημοκρατία δεν ήρθε ποτέ σε αλήθεια και η χούντα ποτέ σε αλήθεια δεν έπεσε για την τουρκική μειονότητα. Είναι μάλιστα πολύ χαρακτηριστικό ότι σε μια πρώτη φάση και πριν σταδιακά κάπως βελτιωθούν τα πράγματα γίναν για τη μειονότητα ακόμα χειρότερα από όσο στη χούντα. Δηλαδή πιο μεγάλο κυνηγητό, ακόμα και εκδίωξη από τη χώρα όσων επέμεναν στην εθνική τους ταυτότητα, διωγμός στην ιδιοκτησία, διωγμός στην εκπαίδευση, διωγμός παντού. Το άγος της τουρκικής μειονότητας μετά την πτώση της χούντας είναι η πιο χειροπιαστή απόδειξη ότι την πτώση της χούντας δεν την

έφερε η νίκη του Πολυτεχνείου, όπως πολλοί νομίζουν, αλλά η ήττα του ελληνικού σοβινισμού στην Κύπρο και η διχοτόμηση του νησιού. Οπότε ο ελληνικός σοβινισμός όχι μόνο δεν έχασε καθόλου την ορμή του με την αποκατάσταση της Δημοκρατίας, αλλά ίσα ίσα θέρεινε και αντί να βγάλει το παραμικρό δίδαγμα από το Κυπριακό ελαφρώνοντας την καταπίεση της μειονότητας της Θράκης που την λείει πάντα μουσουλμανική, αλλά τη μισεί σαν τουρκική σκέφτηκε να την αυξήσει.

Ο Ιμπράμ όπως και όλοι οι δημοκράτες της μειονότητας πάλεψε να αλλάξει αυτή την κατάσταση σε συμμαχία με το ελληνικό δημοκρατικό κίνημα. Σύντομα όμως διαπίστωσε ότι ο κορμός αυτού του κινήματος που ιδιαίτερα στην επαρχία ήταν το ΠΑΣΟΚ, συνέχιζε το έργο της σοβινιστικής δεξιάς στη μειονότητα, ενώ και η επίσημη λεγόμενη αριστερά που τολμούσε να παριστάνει τη διεθνιστική αντιπολίτευση στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, επέμενε να μην αναγνωρίσει την μειονότητα στην ουσία της, δηλαδή σαν τουρκική, πράγμα που σημαίνει ότι αρνιόταν, όπως αρνείται ως

σήμερα να της αναγνωρίζει όπως και όλοι οι άλλοι τα κοινωνικά και πολιτιστικά της δικαιώματα. Τα ελάχιστα απ' αυτά είναι η ουσιαστική εκπαίδευση της στην τουρκική γλώσσα σε όλες τις βαθμίδες, η συμμετοχή της στην ελληνική κρατική διοίκηση, ειδικά στην αστυνομία και στο στρατό, η θρησκευτική της ελευθερία, οπότε και η ελεύθερη εκλογή δικών της μουφτήδων, και η πραγματική και πλήρης ισομεταχείριση στην οικονομική ζωή.

Στην ουσία το ελληνικό πολιτικό καθεστώς με την εχθρική αντιμειονοτική και αντιτουρκική πολιτική του έσπρωξε την μειονότητα να βρει καταφύγιο στην προστασία του τουρκικού κράτους, ακριβώς για να μπορέσει να την συκοφαντήσει και να τη διώξει ψυχικά από τη χώρα. Και το τουρκικό κράτος ανέλαβε αυτή την προστασία με τους όρους του, δηλαδή να ρυθμίζει εκείνο τη σχέση της μειονότητας με το ελληνικό κράτος, ανάλογα με τους τοπικούς και διεθνείς συσχετισμούς ισχύος, δηλαδή να είναι αυτό που διαπραγματεύεται το ύψος και το εύρος των δημοκρατικών παραχωρήσεων του ελληνικού κράτους στην τουρκική μειονότητα και να οδηγεί τους αγώνες της για τα οποία δημοκρατικά της δικαιώματα. Αυτό το παιχνίδι ήταν το μόνο που αποδέχτηκε το ελληνικό κράτος, που επιχείρησε έτσι να μετατρέψει τη μειονότητα σε μία μάζα ανθρώπων που τη ζωή της θα την όριζε το ελληνικό και το τουρκικό υπουργείο εξωτερικών.

Αυτό το παιχνίδι αρνήθηκαν από την πρώτη στιγμή να το παίξουν οι πιο δημοκρατικοί άνθρωποι της μειονότητας και πρώτος και με μεγαλύτερη συνέπεια και θάρρος ο Ιμπράμ Ονσούνουγλου. Αυτός από τη μια έμεινε ακλόνητος στο να καταγγέλει την καταπίεση της μειονότητας από το ελληνικό κράτος και από τους αντιδραστικούς της πλειονότητας οι οποίοι συμμετείχαν η και υπερθεμάτιζαν σε αυτήν την καταπίεση, ενώ από την άλλη βρέθηκε στο στόχαστρο του τουρκικού κράτους που ήθελε να στηριχθεί όχι στη δημοκρατία, στην πρόοδο και στην αριστερά μέσα στη μειονότητα αλλά στους εθνικιστές μέσα της, οπότε αναγκαστικά έπρεπε να στηριχθεί στα πολιτικά και κοινωνικά πιο συντηρητικά της στοιχεία.

Έτσι ο Ιμπράμ Ονσούνουγλου έμεινε να δίνει έναν διμέτωπο αγώνα σε όλη του τη ζωή, αρνούμενος να υποταχθεί από τη μια στο ελληνικό πολιτικό καθεστώς που στραγγάλιζε άμεσα την μειονότητα και από την άλλη στο τουρκικό κράτος που μέσω των εθνικιστών μέσα στη μειονότητα της στερούσε τη δυνατότητα

να στηριχθεί στον εαυτό της και στους έλληνες δημοκράτες, οπότε αντικειμενικά απομόνωνε και τα πιο φωτισμένα και δημοκρατικά στοιχεία της μειονότητας. Το αποτέλεσμα ήταν ο Ιμπράμ να γευτεί από όλες τις εκδοχές της ελληνικής αστικής τάξης, δεξιάς και «αριστερές», την ποινή της πολιτικής περιθωριοποίησης που θα τύχαινε κάθε ασυμβίβαστος υπερασπιστής των δικαιωμάτων της τουρκικής μειονότητας, ενώ από την πλευρά του τουρκικού κράτους δέχτηκε ακόμα και την κατηγορία της προδοσίας της μητέρας πατρίδας, όπως την αποκαλούν οι εθνικιστές, οπότε και σε ένα βαθμό και για κάποιες μακρές περιόδους τον εθνοτικό εξοστρακισμό του.

Αυτή η συνεπής και θαρραλέα στάση του Ιμπράμ ήταν αυτή που μας έδωσε τη χαρά να τον γνωρίσουμε και την τιμή να υπερασπίσουμε μαζί του την ίδια αντίληψη για το πως μπορούν να στέκονται οι εθνικές μειονότητες στο σύγχρονο κόσμο, ειδικά σε μια χώρα σαν την Ελλάδα που έχει στηθεί σαν κράτος πάνω στην εθνοκάθαρση, δηλαδή στη γενοκτονική σφαγή, στην μαζική εκδίωξη από τη χώρα ή στη βίαιη αφομοίωση όλων των βαλκανικών εθνοτήτων που υπήρχαν στο έδαφος της πριν γίνει κράτος. Οι δύο μόνες παλιές εθνοότητες που επιτρέπεται να υπάρχουν, η τουρκική και η εθνικά μακεδονική υπάρχουν εξαιτίας της τόλμης τους και κυρίως εξαιτίας των εξωτερικών πιέσεων και των διεθνών συνθηκών που το ελληνικό πολιτικό καθεστώς απλά δεν μπορεί ακόμα ωμά να ποδοπατήσει.

Δεν θυμόμαστε μέσα σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες και τους περιορισμούς τον Ιμπράμ να παρεκκλινε ποτέ ούτε πόντο από τις διακηρυκτικές θέσεις που από κοινού ο ίδιος σαν εκπρόσωπος των Τούρκων Επιστημόνων της Δυτικής Θράκης, ο εκπρόσωπος του Ουράνιου Τόξου και ο εκπρόσωπος της ΟΑΚΚΕ, είχαν προτείνει και περιελήφθησαν στις αποφάσεις στην ιστορική διεθνή συνάντηση των βακανικών εθνικών μειονοτήτων στο Τέτοβο της Δημοκρατίας της Μακεδονίας το 1997, ανάμεσα τους σε εκείνη την πολύ καίρια που εναντιωνόταν στους μεγαλοκρατικούς εθνικισμούς που είναι πάντα πολύ ισχυροί μέσα στις εθνικές μειονότητες:

«Οι εθνικές μειονότητες πρέπει να αρνούνται να γίνονται αντικείμενο διακρατικών ανταγωνισμών και επεμβάσεων στα εσωτερικά της χώρας στην οποία ζουν. Αντίθετα πρέπει να συνεργάζονται με τους λαούς της χώρας στην οποία ζουν και να βαθαίνουν τη σχέση μαζί τους. Έτσι θα αναδειχθούν σε ισχυρό παρά-

γοντα ειρήνης και συνεργασίας στα Βαλκάνια και σε ολόκληρη την Ευρώπη» (<https://www.oakke.gr/na1997/na294.pdf>, <http://www.historyofmacedonia.org/MacedonianMinorities/Declaration.html>, σημείο XII).

Ο Ιμπράμ ενώ ήξερε ότι μια εθνική μειονότητα μπορεί να είναι πραγματικά ελεύθερη μόνο αν στηρίζεται στους δημοκράτες της μεγάλης πλειοψηφίας της χώρας που ζει, από την άλλη σαν διεθνιστής και άνθρωπος που είχε βαθιά επαφή με τις μάζες δεν έχανε από τα μάτια του ότι δεν μπορούσε από μόνη της μια τέτοια προστασία να είναι αποτελεσματική για τη μειονότητα όσο δεν επικρατούσε ειρήνη και με τη χώρα της εθνικής καταγωγής της μειονότητας, γι' αυτό πάλεψε γι' αυτήν υποστηρίζοντας πάντα και αναζητώντας το δίκιο και τη σωστή θέση απέναντι στις εθνοκρατικές διεκδικήσεις στις δυο πλευρές του Αιγαίου.

Στην πραγματικότητα στο ζήτημα της ειρήνης και του πολέμου βρίσκεται η μεγαλύτερη πρόκληση που έχει να αντιμετωπίσει η πραγματική αντιφασιστική αριστερά στην Ελλάδα. Η ψύχραιμη ανάλυση και τελικά η ίδια η ζωή δεν θα αργήσει για πολύ ακόμα να μας δώσει την αναντίρρητη για κάθε τίμιο άνθρωπο απάντηση στο ποιος είναι ο κύριος υπεύθυνος της έχθρας που δηλητηριάζει εδώ και 60 χρόνια τις σχέσεις των δύο χωρών. Εμείς από την πλευρά μας είμαστε πεπεισμένοι ότι μετά τα 1965 έχουμε να κάνουμε με μια νέα έκδοση του Ανατολικού Ζητήματος όπου την ελληνοτουρκική έχθρα την προκαλούν ξανά οι νέοι Τσάροι ακριβώς στα χνάρια των παλιών. Σε κάθε περίπτωση το σίγουρο είναι ότι η περίοδος που έρχεται εγκυμονεί το φασισμό και τον πόλεμο και χρειαζόμαστε όσο ποτέ ανθρώπους που από την ιδεολογική συγκρότηση και τη στάση τους μπορούν να ενώσουν έναν λαό και τις εθνοότητες που τον αποτελούν. Ο Ιμπράμ ήταν από αυτούς που είχαν και την καρδιά και το μυαλό για να εμπνέουν πολύ κόσμο σ' αυτό το σκοπό. Αν αυτή τη στιγμή δεν φαίνεται όλο το αποτέλεσμα της δράσης του αυτό οφείλεται μόνο στο ότι η εποχή του δεν ήταν κυρίως της συγκομιδής αλλά της σποράς.

Ο Ιμπράμ θα μας λείπει πολύ. Θα μας λείπει και σαν άνθρωπος. Για την καλοσύνη, την ανοιχτάδα, την απλότητα και το υπέροχο χιούμορ του. Μας παρηγορεί ότι τέτοιοι άνθρωποι μένουν πάντα ζωντανόι στις καρδιές μας.

Για την ΚΕ της ΟΑΚΚΕ

Ηλίας Ζαφειρόπουλος

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΜΙΝΣΚ

Συνέχεια από τη σελ. 24

κτορες και φίλους της σε όλα τα κόμματα, σε όλα τα πολιτικά και κοινωνικά ρεύματα και σε όλες τις τάξεις, να περνάει όσο μπορεί μέσα σε αυτά τις πολιτικές της γραμμές και όσο δεν μπορεί να αποσπάει στο καθένα από αυτά τημήματα εξουσίας η και την ίδια την ηγεσία τους με απάτη, με εξαγορά και με βία και χρησιμοποιώντας όλες τις φράξιες της που δουλεύουν σε όλα τα κόμματα, ενάντια στις δυνάμεις στο καθένα από αυτά που της αντιστέκονται.

Γι' αυτό η μάχη για την ευρωπαϊκή αντίσταση στη νεοχιτλερική επίθεση, δεν είναι μια μάχη απέναντι στη Ρωσία και στη σύμμαχο της Κίνα αυτές καθεαυτές, ούτε θα πάρει ποτέ μια τόσο γυμνή, δηλαδή μια τόσο «εύκολη» μορφή, όπως είναι η εθνική τύπου Β' παγκόσμιου, που θα την ήθελαν οι αντιφασίστες για να βρουν μια γρήγορη πλατιά ενότητα με τις λαϊκές μάζες. Η αντίσταση στους νέους αυτούς πιο έμπειρους από ποτέ χιτλερικούς,

θα έχει τα χαρακτηριστικά ενός εμφύλιου πολέμου που θα κόβει οριζόντια όλα τα κόμματα και όλα τα ρεύματα, τις χώρες και τους λαούς ώσπου τελικά να δυναμώσουν και να σχηματιστούν ο ρωσοκινέζικος νεοχιτλερικός Άξονας από τη μια μεριά και το παγκόσμιο αντινεοχιτλερικό δημοκρατικό και εθνικοαπελευθερωτικό μέτωπο από την άλλη, ενώ ανάμεσα τους θα ταλαντεύονται ασταμάτητα οι υπόλοιπες, κυρίως οι ιμπεριαλιστικές και αστικές δυνάμεις. Μέσα σ αυτή τη μάχη και μάλιστα ακριβώς στον πυρήνα της θα βρίσκεται η μακριά πορεία της εργατικής τάξης να βρει ξανά τον εαυτό της που ακόμα κρατάνε αλυσοδεμένο οι νεοχιτλερικοί κάτω από την δηλητηριασμένη μπότα των ψευτοκομμουνιστικών τους κομμάτων. Αυτή φαίνεται μια πολύπλοκη και πολύ αργή διαδικασία, αλλά ας μην ανησυχούν οι επαναστάτες. Οι νεοχιτλερικοί οι ίδιοι αναπόφευκτα θα την επιταχύνουν αλματώδως πρώτα με την επίθεση τους και μετά με την υποχώρησή τους.

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΜΙΝΣΚ: ΜΙΑ ΝΕΑ ΦΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΝΕΟΧΙΤΛΕΡΙΚΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥΣ ΤΟ ΔΙΠΡΟΣΩΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚ ΚΟΡΥΦΗΣ- ΠΑΓΙΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΕ

Η αεροπειρατεία και η απαγωγή του λευκορώσου αντιφρονούντα Προτάσεβιτς ουσιαστικά από το έδαφος δύο χωρών της ΕΕ, της Ελλάδας και της Λιθουανίας, και, συνακόλουθα η κακοποίηση και η απόσπαση από αυτόν «ομολογιών» σε παγκόσμια κοινή θέα σηματοδοτεί μια νέα φάση στην πολιτικοστρατιωτική επίθεση που οργανώνουν εδώ και πολλές δεκαετίες οι ρώσοι νεοχιτλερικοί ενάντια στην Ευρώπη. Μιλάμε για μια νέα φάση γιατί αυτοί διεκδικούν πια το δικαίωμα της απαγωγής υπηκόων τους από τρίτες χώρες και ειδικά το δικαίωμα στην κρατική αεροπειρατεία, δηλαδή το αξίωμα ότι οι διεθνείς ουρανοί ανήκουν στους φασίστες που βρίσκονται από κάτω τους απ όπου μπορούν να κατεβάσουν με τα καταδιωκτικά τους όπλοα αεροπλάνα θέλουν σαν μπεκάτσες.

Εννοείται ότι οι σοσιαλφασίστες παγκόσμια και στη χώρα μας βγήκαν αμέσως στο πλευρό της δικτατορίας προβάλλοντας έτοιμα από τα πριν βιογραφικά στοιχεία για τον 26χρονο, άγνωστο ως χθες Προτάσεβιτς, ο καθένας στη γλώσσα του, σύμφωνα με τα οποία αυτός ήταν ένας από τους φιλοναζί που πήραν μέρος στη δημοκρατική ως προς τη βάση της αντιρώσικη εξέγερση της Ουκρανίας του 2013-2014. Σήμερα οι Ουκρανοί δημοκράτες καταγγέλλουν σαν συκοφαντικό αυτόν τον ισχυρισμό. Ασφαλώς το όποιο παρελθόν του Προτάσεβιτς δεν θα μείνει άγνωστο στην εποχή των σόσιαλ μίντια και σύντομα θα έχουμε μια σαφή εικόνα για αυτό. Το ζήτημα είναι ότι ο Προτάσεβιτς έχει απαχθεί από εν ενεργεία και αναμφισβήτητους φασίστες όχι σαν πρώην ναζί, αλλά σαν ένας από τους πιο μαζικούς πολιτικούς εκφραστές και οργανωτές του δημοκρατικού κινήματος της Λευκορωσίας. Όσο δεν μιλάει αυτός και μιλάνε μόνο αυτοί, αυτοί είναι κατ' αρχήν ο Χίτλερ και όχι ο Προτάσεβιτς, ενώ το αν αυτός είναι ένας ναζιστής μεταμφιεσμένος σε δημοκράτη ή το αν είναι ένας αληθινός αντιφασίστας είναι δουλειά των λευκορώσων δημοκρατών να το αποφανίσουν και όχι των φασιστών που τον συνέλαβαν. Όσο για την άλλη κατηγορία που του προσάπτουν οι όποιοι γης σοσιαλφασίστες ότι είναι ένας αντικομμουνιστής, κατεδαφιστής αγαλμάτων του Λένιν, αυτό δεν είναι καθόλου δύσκολο σήμερα ακόμα και για έναν νεαρό, αληθινό δημοκράτη και πατριώτη της ανατολικής Ευρώπης, όταν τις χιτλερικού τύπου εισβολές στη χώρα του η Ρωσία τις κάνει ανεμίζοντας κόκκινα σημαία, οπότε ο μόνος Λένιν που ξέρει δεν είναι ο αληθινός διεθνιστής Λένιν, ο λυσσαλέος εχθρός του τσαρικού-μεγαλωρικού και κάθε σοβινισμού, αλλά ο ψεύτικος Λένιν που υψώνουν από το 1956 οι νέοι τσάροι και τον έχουν μετατρέψει στα μάτια αυτών των λαών στο ακριβές αντίθετό του, στο σύμβολο της εθνικής τους καταπίεσης και τυραννίας. Είναι δηλαδή ακριβώς εκείνοι οι φασίστες που εμφανίζονται σαν κομμουνιστές που κάνουν αποκρουστικό τον κομμουνισμό, που δηλαδή σαν κοινοί προβοκάτορες κάνουν δεκάδες και εκατοντάδες φορές μεγαλύτερη ζημιά στον κομμουνισμό από όσο του έκαναν χτυπώντας τον μόνο από τα έξω οι παλιοί αντικομμουνιστές, όταν οι κομμουνιστές ήταν πραγματικά τέτοιοι, δηλαδή βαθείς δημοκράτες και εξαιρετικά έντιμοι άνθρωποι, οπότε αγαπητοί στις μάζες.

Αυτά σε ότι αφορά τη βασική ιδεολογικοπολιτική πλευρά του ζητήματος. Όμως σε ό,τι αφορά τη διεθνή πολιτική σημασία αυτού του επεισοδίου το πιο ανησυχητικό σε αυτό είναι ότι κανείς απομονωμένος μικρομεσαίος δικτάτορας σαν τον Λουκα-

σένκο δεν θα τολμούσε καν να διανοηθεί να πάρει μια τέτοια πρωτοβουλία αν δεν είχε τη σαφή πολιτική κάλυψη της ρώσικης υπερδύναμης. Αυτή εκδηλώθηκε αστραπιαία με μια πρώτη δήλωση του ρώσικου υπουργείου εξωτερικών ότι είναι «σοκαριστικό να σοκάρονται» οι χώρες της ΕΕ από αυτό το γεγονός, προβάλλοντας κυρίως την περίπτωση όπου αεροπλάνο από τη Ρωσία στο οποίο επέβαινε ο πρόεδρος της Βολιβίας Μοράλες υποχρεώθηκε να προσγειωθεί στην Αυστρία για να ερευνηθεί αν υπήρχε μέσα σε αυτό ο καταζητούμενος από τις ΗΠΑ Σνόουβεν. Η ποιοτική διαφορά όμως είναι ότι στην Αυστρία δεν υπήρξε κανένας στρατιωτικός καταναγκασμός να προσγειωθεί σε οποιαδήποτε χώρα ένα αεροπλάνο πολιτικών αερογραμμών. Επρόκειτο

1ο για κρατικό αεροπλάνο της Ρωσίας, και όχι για εμπορική πτήση όπως ήταν αυτή του Προτάσεβιτς, οπότε δεν ήταν υποχρεωτική γι αυτό η ελεύθερη διέλευση και απλά οι ευρωπαϊκές χώρες που βρίσκονταν πιο δυτικά αρνήθηκαν να του αναγνωρίσουν αυτή τη διέλευση

2ο και το πιο βασικό, το αεροπλάνο, σύμφωνα με την ίδια την κυβέρνηση της Βολιβίας, δεν ψάχτηκε από τις αυστριακές αρχές και κανείς ούτε επιχειρήθηκε, ούτε μπορούσε να συλληφθεί. Γενικά κρατική αεροπειρατεία δεν υπήρχε σε καμία από τις περιπτώσεις τις οποίες επικαλέστηκε αυτόματα (γιατί προφανώς είχε εκ των προτέρων στηρίξει σε αυτές την επιχειρηματολογία της) η Ρωσία για να αθωώσει τον σύμμαχό της. Μόνο αυτή τη φορά υπήρξε και η βία στον αέρα και η βία στη γη με τη σύλληψη και προφανώς την κακοποιητική ανάκριση, αφού αυτή είχε σαν αποτέλεσμα την απόσπαση δημόσιων «ομολογιών» του προσώπου για το οποίο έγινε η αναγκαστική προσγείωση.

Μετά από αυτήν την πρώτη αντίδραση της Ρωσίας ακολούθησε ο ίδιος ο Λαβρόφ ο οποίος αφού συνέστησε ψυχραιμία στην ΕΕ, επανέλαβε τις ανακοινώσεις του υπουργείου Εξωτερικών της Λευκορωσίας δικαιώνοντας το και λέγοντας ότι είναι έτοιμο «να παρουσιάσει όλα τα απαραίτητα υλικά, τα οποία θα επιβεβαιώσουν, όπως ειπώθηκε, το ότι οι αντίστοιχες αεροπορικές Αρχές ενήργησαν στο πλαίσιο του διεθνούς δικαίου». Την επόμενη μέρα και ο ίδιος ο εκπρόσωπος του Πούτιν Πεσκόφ δήλωσε ότι η Ρωσία δεν έχει λόγους να αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Λευκορωσίας ότι προσγείωσε το αεροπλάνο γιατί υπήρχε κίνδυνος να έχει βόμβα, δικαιολογώντας την έτσι για το ότι «επί τη ευκαιρία» συνέλαβε και τον «τρομοκράτη» που ανακάλυψε μέσα του.

Η ΕΕ απάντησε στην κρατική αεροπει-

ρατεία με απαγόρευση πτήσεων ευρωπαϊκών αεροπλάνων πάνω από τη Λευκορωσία και υπερπήσεων λευκορωσικών αεροπλάνων πάνω από το έδαφος της ΕΕ. Αλλά μια σφαλιάρα στο μικρό τραμπούκο έχει ελάχιστη αξία, ιδιαίτερα όταν αυτή στην πράξη απλά επιταχύνει την απόφασή του να γίνει ένα ακόμα πιο δουλικά τσιράκι του μεγάλου τραμπούκου που είναι η Ρωσία, η οποία δεν αγχώθηκε ούτε καν από μια δειλή ευρωπαϊκή διαμαρτυρία για την πολιτική κάλυψη της αεροπειρατείας. Είναι πράγματι σκανδαλώδες όταν η Ρωσία έχει σήμερα όχι μόνο τις πιο στενές διπλωματικές σχέσεις με τον δικτάτορα αλλά και τις πιο στενές αμυντικές σχέσεις, ιδιαίτερα μάλιστα έχει κοινή με αυτόν αεράμυνα. Το σύνθημα για την πλήρη πολιτική κάλυψη της Ρωσίας το έδωσε η Μέρκελ λέγοντας ότι δεν υπάρχουν στοιχεία εμπλοκής της στο επεισόδιο, λες και το ζητούμενο ήταν αν υπήρξε η οποιαδήποτε στρατιωτική ή αστυνομική συμμετοχή της. Με ακόμα μεγαλύτερη σιγουριά υπέρ της Ρωσίας μίλησε και ο Μητσοτάκης, ο οποίος κατά τα άλλα βγήκε από τους πρώτους και μάλιστα με ένταση να καταδικάσει την αεροπειρατεία του Λουκασένκο. Αυτό δεν είναι καθόλου περίεργο όχι μόνο γιατί η βασική δουλειά του ως πρωθυπουργού είναι να παριστάνει τον φανατικό δυτικό την ώρα που κάνει τα πάντα για να προωθηθεί πιο αποτελεσματικά τα ρώσικα συμφέροντα μέσα στη Δύση, αλλά γιατί αυτή τη φορά το ελληνικό κράτος έχει να βγάλει από πάνω του την κατηγορία ότι πράκτορες του Λουκασένκο εξασφάλισαν την καλύτερη δυνατή διεξαγωγή της επιχείρησης μπαίνοντας εντελώς ανενόχλητοι στο αεροπλάνο από την Αθήνα και κατεβαίνοντας πάλι όλοι μαζί στη Λευκορωσία, ενώ όλοι οι άλλοι επιβάτες συνέχισαν το ταξίδι τους προς τη Λιθουανία. Τι πιο φυσικό μια τόσο μεγάλου διεθνούς πολιτικού βάρους, ιστορικού θα λέγαμε, απαγωγή να έχει ξεκινήσει από τη μόνη δυτική χώρα που αγαπάει τη φασιστική Ρωσία πιο πολύ από όσο αγαπάει οποιαδήποτε δυτική δημοκρατία και στην οποία οι πράκτορες της πρώτης μπορούν να κινούνται σαν το ψάρι στο νερό.

Δεν περιμένουμε ούτε αυτή τη φορά ότι η πρώην σταζιπία Μέρκελ επικεφαλής μιας εξαρτημένης από τους ρώσικους υδρογονάνθρακες Γερμανίας και πιο πολύ μια βυθισμένη στις νεοαποικιακές φαντασιώσεις της Γαλλία που τόσο στενά συνεργάζεται με τη Ρωσία στην Αφρική, θα σταματήσουν να καλύπτουν και αυτήν και το διπλό παιχνίδι του προτεταμένου σιδερένιου χεριού της στα Βαλκάνια και στη Μεσόγειο, που λέγεται ελληνική διακομματική διπλωματία τα τελευταία 25 χρόνια.

Όμως δεν είναι αυτή η εποχή όπου οι μικρομεσαίοι ιμπεριαλισμοί επιδεικνύουν το οξυδερκές πνεύμα τους. Κάτι τέτοιο χρειάζεται χαρακτήρα και τέτοιο, στην εποχή όπου τα θορυβώδη ράλι των χρηματιστηρίων σκεπάζουν τις μηχανές των ταγκς που ζεσταίνουν οι νεοχιτλερικοί, τον διαθέτουν μόνο οι άγρια καταπιεσμένοι από τους νεοχιτλερικούς λαοί, έθνη και κράτη. Μόνο δηλαδή οι δημοκράτες και πατριώτες της κάθε Μουανάρ, του κάθε Σουδάν,

του κάθε Χονγκ Κονγκ, της κάθε Συρίας και στη συγκεκριμένη περίπτωση της Λευκορωσίας μπορούν να αναρωτηθούν πραγματικά πως έγινε και το επίσημο κάλεσμα της αρχηγού της λευκορωσικής αντιπολίτευσης Τιχανόφσκαγια να επισκεφθεί την Ελλάδα, και να συναντηθεί με τη Σακελλαροπούλου, έγινε η αφετηρία για να παγιδευτεί και να παραδοθεί δέσμιος στη δικτατορία της ένας από τους πιο σημαντικούς διοργανωτές των συγκεντρώσεων αυτής της αντιπολίτευσης. Ακόμα πιο πιεστικά ζητάει απάντηση το ερώτημα πως γίνεται την ώρα που ο κακοποιημένος Προτάσεβιτς διασυρόταν από την τηλεόραση του δικτάτορα ο ΥΠΕΞ της Ελλάδας Δένδιας να στέκεται καμαρωτός-καμαρωτός δίπλα στον Λαβρόφ που δικαιολογούσε τον Λουκασένκο, και δεν πετάχτηκε να πει έστω μια κουβέντα υποστήριξης για τον κρατούμενο πόσο μάλλον για να καταγγείλει τον δικτάτορα;

Με την ευκαιρία μπαίνει εδώ μοιραία και ένα ερώτημα που απευθύνεται αποκλειστικά στην Τιχανόφσκαγια: Γιατί δεν κάλυψε σαν μέλος της επίσημης αντιπροσωπείας της στην Ελλάδα τον Προτάσεβιτς αλλά οι άνθρωποι της τον παρουσίαζαν στις ελληνικές αρχές ασφαλείας σαν έναν απλό φωτορεπόρτερ, πράγμα που σήμαινε πως έτσι έπαιρναν το πράσινο φως να τον ποδοπατήσουν; Δεν θα κάναμε μια τόσο βέβηλη ερώτηση αν την Τιχανόφσκαγια δεν την είχαμε κατηγορήσει από την πρώτη στιγμή των περσινών αντιΛουκασένκο διαδηλώσεων για το ότι ζητούσε ενότητα και στήριξη από την ...πλουτοκρατική Ρωσία εναντίον του Λουκασένκο και γι αυτό την καταγγείλαμε σαν στημένη στο ρόλο του αρχηγού της αντιπολίτευσης.

Δεν έχουμε αλλάξει άποψη ούτε για την Τιχανόφσκαγια, όπως δεν έχουμε αλλάξει για τον πρώην φιλοναζιστή Ναβάλνυ. Στους σκληρούς και πολύ επιδέξιους σύγχρονους φασισμούς, η πολιτική δικτατορία δεν ασκείται με ένα εθνικό κόμμα του δικτάτορα να βρίσκεται στη μια πλευρά, και στις φυλακές απέναντι του να βρίσκονται όλα τα άλλα. Ασκείται με κόμματα του δικτάτορα που το καθένα επιχειρεί σε ένα βαθμό να εκφράσει, για την ακρίβεια να υποκαταστήσει, όλα τα αυθόρμητα ταξικά και πολιτικά ρεύματα της κοινωνίας με δικά του ώστε να εκτονώνει τις αντιθέσεις τους στρέφοντας το ένα ενάντια στο άλλο με τον ίδιο να παριστάνει τον διαιτητή. Μάλιστα σε ένα από αυτά απονέμει τον τίτλο του πιο μεγάλου εχθρού του, ή αλλιώς τον αφήνει να είναι ο αρχηγός όλης της μαχητικής αντιπολίτευσης εναντίον του, αφού εξοντωθούν η συκοφαντηθούν όλοι οι πραγματικά εχθρικοί του ηγέτες.

Αυτός ο επιφανειακός πολυκομματισμός δεν είναι μια αρχή δικτατορικής διακυβέρνησης μόνο για την ίδια τη Ρωσία και τις υποτελείς της χώρες, αλλά και για κάθε αστική δημοκρατία η μισοδημοκρατία στην οποία η Ρωσία επιδιώκει πολιτική κυριαρχία. Ποτέ η Ρωσία δεν φτιάχνει ένα κόμμα, μια Πέμπτη Φάλαγγα, όπως έκανε ο Χίτλερ, ούτε ένα ρώσικο κόμμα όπως έκανε ο Τσάρος στην Ελλάδα του 1830. Η πολιτική της είναι να μπαίνει με πρά-